MONTHLY ILLUSTRATED NATIONAL HERALD

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

Η ΒΕΑΤΡΙΚΗ.—(Ὑπὸ Α. Λαλί).

VOL. XI. No. I

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

ΕΓΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΤΗΣΙΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΩΝ ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

Προσφέρομεν πρὸς πώλησιν τοιαῦτα κτήματα εἰς τὰ καλλίτερα μέρη τοῦ Σικάγου καὶ τὰ καταλληλότερα δι' ἐμπορικὰς καὶ ἄλλας ἐργασίας.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΑΤΕ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΡΔΩΣ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ!

Τὰ κτήματα τὰ ὁποῖα διαθέτομεν ἐξασφαλίζουν σταθερὰ εἰσοδήματα καὶ ἀπεριορίστους διὰ τὸ μέλλον εὐκαιρίας καὶ κέρδη.

ΜΟΝΑΔΙΚΑΙ ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΔΙ' ΑΓΟΡΑΣΤΑΣ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΝΑ ΕΚΛΕΞΟΥΝ

Γράψατέ μας διὰ πληροφορίας.

GEORGE W. PRASSAS
REALTOR & BUILDER

[illegible] West Washington Street, Phones: State 8178-9 Chicago, Illinois

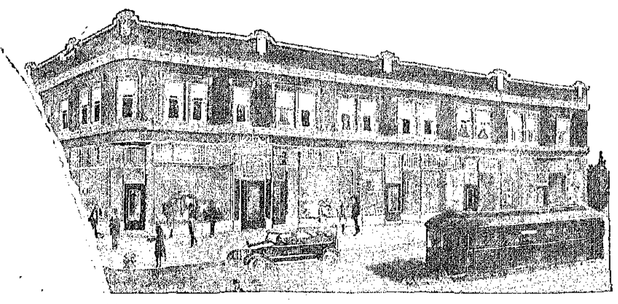

Αριθ.-εισ. 132785

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

MONTHLY ILLUSTRATED NATIONAL HERALD

VOL. XI'. No. 1. JANUARY, 1925. ΕΤΟΣ ΙΑ'. ΑΡ. 1.

Published by the "Enosis Publishing Company", Inc.
140 West 26th Street, New York, N. Y.
Founder and Chairman PETROS P. TATANIS

NICHOLAS P. TATANIS ..... President—Treasurer
JOHN G. VENETOS ..... Vice President
B. GREENE ..... Secretary

CAPITAL 100.000.00

Telegraph Address: "Natiherald" Telephones: Watkins 3210-2211-5326

	SUBSCRIPTION RATES: United States	Foreign	ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἀμερικῆς	Ἐξωτερικοῦ
MONTHLY ILLUST'D ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡ.	One Year ... $4.00	$5.00	Ἔτησία ... $4.00	$5.00
	Six Months .. $2.00	$2.50	Ἑξάμηνος ... $2.00	$2.50
	Price per copy 35 cents		Τιμὴ ἑκάστου τεύχους 35 σέντς.	
PANATHENAEA MONTHLY MAGAZINE ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ ΜΗΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ	One Year ... $2.50	$3.50	Ἔτησία ... $2.50	$3.50
	Six Months .. $1.50	$2.00	Ἑξάμηνος ... $1.50	$2.00
	Price per copy 25 cents		Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 25 σέντς.	
SUNDAY ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟΣ	One Year ... $5.00	$6.00	Ἔτησία ... $5.00	$6.00
	Six Months .. $3.50	$3.00	Ἑξάμηνος ... $3.50	$3.00
	Price per copy 10 cents		Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 10 σέντς.	
DAILY ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ	One Year ... $10.00	$12.00	Ἔτησία ... $10.00	$12.00
	Six Months .. $5.00	$6.00	Ἑξάμηνος ... $5.00	$6.00
	Three Months $3.00	$4.00	Τρίμηνος ... $3.00	$4.00
	Price per copy 4 cents		Τιμὴ ἑκάστου φύλλου 4 σέντς.	

ENTERED AS SECOND CLASS MATTER APRIL 3, 1915, AT THE POST OFFICE, AT NEW YORK, NEW YORK, UNDER THE ACT OF MARCH 3, 1897

ΙΔΡΥΤΗΣ ΠΕΤΡΟΣ Π. ΤΑΤΑΝΗΣ

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΗ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Διατί εἶναι ὁ Μηνιαῖος Εἰκονογραφημένος

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο ΜΗΝΙΑΙΟΣ Καλλιτεχνικὸς «Ἐθνικὸς Κῆρυξ», ἔχων ἀνεξάρτητον ὅλως ὀργανισμὸν ἀπὸ τὸ ἡμερήσιον φύλλον καὶ ἀπὸ τὸν Κυριακάτικον «Ἐθνικὸν Κῆρυκα», ὅστις κατέλαβε καὶ αὐτὸς καταπληκτικὴν διάδοσιν, κατέκτησε τὴν πρώτην κυκλοφορίαν μεταξὺ πάντων τῶν Ἑλληνικῶν περιοδικῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀνὰ τὰς πολυπληθεῖς Ἑλληνικὰς παροικίας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, εἰς τὸν Καναδᾶν καὶ τὴν Νότιον Ἀμερικήν, ἀνὰ τὰς παροικίας τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν Παλαιὰν Ἑλλάδα καὶ εἰς ὅλας τὰς νέας Ἑλληνικὰς χώρας, εἰς τὴν Ἤπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν, εἰς τὴν Θράκην καὶ ἀλλαχοῦ ἔχει πυγνώσει ἀριμβευτικῶς τὸ κράτος του. Ἰδίως ἡ ἐπικράτησίς του εἶναι ὁριστικὴ καὶ ἡ διάδοσίς του ἀμιλλωμένη πρὸς τὴν ἐν Ἀμερικῇ κυκλοφορίαν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς ὡραίας Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὸ Κάϊρον, καὶ εἰς τὸ Καρτοὺμ καὶ εἰς τὰς πλείστας πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Σουδάν. Ἐλαμβάνεται ἤδη εἰς τὴν Ἀβησσυνίαν καὶ τὴν Νότιον Ἀφρικήν, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Σιβηρίαν καὶ τὴν Κίναν, καταστὰς ὄργανον κοινὸν τῶν ἁπανταχοῦ τῆς γῆς Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον. Διότι ὁ Μηνιαῖος Καλλιτεχνικὸς «Ἐθνικὸς Κῆρυξ», μὴ φειδόμενος θυσιῶν, μὲ τὰς θαυμασίας καλλιτεχνικάς του εἰκόνας, μὲ τὰς ὁλοσελίδους συνθέσεις του, μὲ τὰ ἐπάχρωμα πολυτελῆ ἐξώφυλλά του, μὲ τὴν πολύχρωμον ἐκτύπωσίν του καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν ἐκλεκτήν του ὕλην, παρεχομένην ὑπὸ ὁλοκλήρου συντακτικοῦ ἐπιτελείου τῶν διαπρεπεστέρων Ἑλλήνων λογοτεχνῶν καὶ συγγραφέων, ὕλην ἀναφερομένην εἰς ὅλα τὰ σύγχρονα ἐπιστημονικά, κοινωνιολογικά, οἰκονομολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ προβλήματα, κατέστη σημαία φωτὸς, προόδου, ἐξευγενίσεως καὶ ἐξευγενισμοῦ τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἰδοὺ διατὶ ἀπέκτησε τὴν μεγίστην κυκλοφορίαν. Καὶ συνεπείᾳ τῆς ἀναδείξεως ταύτης ἐξελίχθη εἰς τὸ πολυτελέστερον, μεγαλείτερον, πλουσιώτερον καὶ καλλιτεχνικώτερον ἑλληνικὸν περιοδικὸν τοῦ κόσμου.

Ἓν ὄργανον καλλιτεχνικὸν καὶ λογοτεχνικόν, τοιαύτης διαδόσεως καὶ ἐπιβολῆς, ἦτο ἐπόμενον, ὅτι θὰ καθίστατο ταυτοχρόνως καὶ ἓν τῶν σπουδαιοτέρων μέσων πρὸς διαφήμισιν ἐργασιῶν. Ἤδη οἱ ἁπανταχοῦ τοῦ κόσμου Ἕλληνες καὶ ξένοι ἐπιχειρηματίαι εὗρον εἰς τὸ περιοδικὸν ἡμῶν τὸ μέσον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἐπικοινωνίας καὶ διαδόσεως ἁπάντων ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν αὐτῶν εἰδῶν καὶ τῶν ἄλλων αὐτῶν ἐπιχειρήσεων. Ὁ Καλλιτεχνικὸς «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» κατέστη, ἄνευ ὑπερβολῆς, σημαία πανελλήνιος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΦΚΙΑΣΙΔΩΝΕΤΑΙ

Ἀφήνει τὴ δουλειά του ἄνδρας, καὶ φκιασιδώνεται, ἄλλοι στὴ συμφορά του, γυναικοφασκελώνεται.

Αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα ταιριάζει γιὰ τὸν Φρεδ Πήτερς, ἕνα κάτοικον τῆς Μιλγουόκης, ὁ ὁποῖος ὅπως τὸν κατήγγειλε ἡ γυναίκα του, ἄλλη δουλειὰ δὲν εἶχε παρὲ νὰ φκιασιδώνεται καὶ νὰ βάζῃ φοῦς στὰ χείλη του καὶ νὰ στολίζεται σὰν κοκοντίσα. Γι' αὐτὸ κ' αὐτὴ τὸν φασκέλωσε πίσω πίσω καὶ τὸν ἐνήγγαγε στὸ δικαστήριον τῆς πόλεως καὶ ἐζήτησε διαζύγιον.

—Ἐξόδευσεν ὅλα τὰ χρήματά μας, κύριε δικαστά, εἶπεν ἡ σύζυγός του Ἄννα Πήτερς, καὶ στὸ τέλος ἐπιασόσε ἄκομη καὶ τὸ ψωμί του.

—Καὶ τί κάμνει τώρα; ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

—Δὲν ξεύρω τὶ περίδρομο κάμνει ἔξω, ξεύρω ὅμως ὅτι στὸ σπίτι ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔχει παρὰ νὰ κρατῇ τὸ πνέλο καὶ νὰ βάφῃ τὰ φρύδια του μὲ τὸ μαυρίδι καὶ τὰ χείλη του μὲ τὸ κοκκινάδι.

«Ἔπαιρνε 57.50 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Πήτερς, ὡς ἠλεκτρομηχανικός, ἀλλ' ἄφῆκε τελευταῖα τὸ ἐπάγγελμά του κ' ἔγινε κοκοντίσα, ὡς βλέπετε».

Τὸ δικαστήριον ἔδωκε διαζύγιον κ' ἀπήλλαξε τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὴν κοκοντίσαν.

ΕΣΤΡΑΒΩΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΟΛΕΜΗΣΗ

Νὰ ἕνας πατέρας ποῦ βγάζει τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ του. Δὲν ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ἄλλους πατέρας οἱ ὁποῖοι ἀφήνουν στρωθὰ τὰ παιδιά των ἀπὸ τὴν ἡμέλειάν των μὴ θέλοντας νὰ τὰ μάθουν δυὸ παραδιὰν γράμματα καὶ νὰ τὰ δυδάξουν ὀλίγη ἠθική. Εἶναι ὁ πατέρας τοῦ Κούφαῦ Γιοχάνσεν, ἑνὸς νέου 34 ἐτῶν, κατοίκου τοῦ Γιόνκερς τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης.

Ὁ Γιοχάνσεν εἶχε κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τῆς ἀτμοπλοΐας ἑταιρείας Atlantic Transport Company of West Virginia εἰς ἓν πλοῖον τῆς ὁποίας εἰργάζετο ὡς ναύτης.

Ὁ Γιοχάνσεν ἐνῷ εἰργάζετο ὡς ναύτης εἰς τὸ πλοῖον ἠμάλωσε μὲ ἕνα ναύτην, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν ὥραν ἐξάψεως ἐσήκωσεν ἕνα σφυρὶ καὶ τὸν ἐκτύπησε στὸ μάτι του τὸ μισόστυφλο κ' ἔκει ἔχασεν ὅλως διόλου τὴν ὅρασί του. Εἰς τὴν ἀγωγήν του ἐζήτει ἀποζημίωσιν 50,000 δολλάρια.

Εἰς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τοῦ Χουάϊτ Πλαίνς, ὅπου ἐξεδικάζετο ἡ δίκη, ἡ ἀνάκρισις ἔφερεν εἰς φῶς ὅτι τὸ μάτι τοῦ Γιοχάνσεν εἶχε βλαβῆ πρωτοῦ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐβλάφτηκε τὸ μάτι του ἦτο δραματικός.

Ὁ Γιοχάνσεν διηγήθη ὅτι κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου εὑρίσκετο εἰς τὴν Γερμανίαν, ἡ δὲ ἡλικία του ἦτο στρατεύσιμος. Ὁ πατέρας του δὲν ἤθελε νὰ πολεμήσῃ ὁ υἱός του στὸν Γερμανικὸν στρατὸν ἐπειδὴ φρονοῦσεν ὅτι ὁ πόλεμος ἦτο πόλεμος πρὸς χάριν τοῦ Κάϊζερ. «Δὲν θέλω», εἶπεν ὁ πατήρ, «νὰ πολεμήσῃς γιὰ τὸν φρεντύφερ, τὸν διάβολον τὸν Κάϊζερ». Ὁ πατέρας του ἦτο Δανὸς ὑπήκοος, ἡ ἐπιθυμία του ἄμως ἦταν πράγμα ποῦ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐκπληρωθῇ. Ποῖος ἤκουε τὸν γυιὸ ἑνὸς Δανοῦ τότε;

Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας προσεκάλεσε μιὰ νύκτα τὸ παιδί του καὶ ἐνῷ αὐτὸ ἦταν ἀνύποπτο, ὁ γέρο Γιοχάνσεν σύρει μιὰ μαχαίρα τοῦ κρεοπωλείου καὶ σχίζει τὸν αὐχένα τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ πίσω ὡς τὴν σπονδυλικὴ στήλη. «Τώρα», εἶπεν ὁ πατέρας, «δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ πολεμήσῃς γιὰ τὸν Κάϊζερ».

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τὸ ἀγόρι εὑρίσκετο κατάκειτο στὸ νοσοκομεῖο καὶ τότε μόνον ἔγινε καλὰ ὅταν εἶχε τελειώσῃ ὁ πόλεμος. Ἀλλὰ τοῦ ἔμεινε, μαζὺ μὲ ἄλλα ἐλαττώματα κ' ἡ ἀλλοιθωριὰ τοῦ ματιοῦ του κ' ἦταν μισόμματος.

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος ὁ μαχαιρωμένος μὲ τὴ μαχαίρα τοῦ πατέρα του Γιοχάνσεν ἦλθε στὴν Ἀμερικὴ νὰ κυττάξῃ τὴ μοιρά του. Μὰ ἐκεῖνο ποῦ ἀπέφυγεν ἀπὸ τὸν πόλεμο τὸ βρῆκε στὴν Ἀμερική. Καὶ τὶ σύμπτωσις! Ἔχασε τὸ μάτι του πάλι μὲ πόλεμο, ἂν κ' ὁ πόλεμος τώρα ἦταν ἕνας καυγᾶς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς ἄλλου ναύτου.

Τὸ δικαστήριον ἐπεδίκασε μόνον χίλια δολλάρια στὸν Γιοχάνσεν ὡς ἀποζημίωσιν. Ἴσως ἀλιγώτερα πιρ' δσα θὰ ἔπαιρνεν ὡς ἀνάπηρος ἑνὸς πολέμου. Ὁ Γιοχάνσεν δὲν φέρνει στὸ στῆθός του κανένα σταυρὸ ἀνδρείας, κ' αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο.

ΗΝΑΓΚΑΣΘΗ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑ ΟΚΤΩ ΕΤΩΝ

Ἐπὶ τέλους ἐμάθαμεν καὶ τὸ σπουδαῖον πρᾶγμα ὅτι μιὰ γυναῖκα εἰμπορεῖ νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ πῇ τὴν σωστὴ της ἡλικία ὅταν χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς.

«Ἡ πληροφορία αὐτὴ περὶ τῆς ἡλικίας τῆς μάρτυρος εἶναι ἀναγκαία», ἐπεφάνθη ὁ δικαστὴς Νταῖβις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς Νέας Ὑόρκης κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Σπένσερ Γουῶτερς, ἑνὸς ὁμιμοκοθιομηχάνου, κατὰ τῆς Μαργαρίτας Χόντιγκτον Χόλλ ἡ ὁποία κρατεῖ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν της περιουσίαν $100,000 διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρεται ὁ Γουῶτερς.

Κυρία Χόλλ, ἡ ὁποία κάθε ἄνοιξιν ἀντὶ νὰ προσθέτῃ ἕνα χρόνον περισσότερον εἰς τὸ ἀνθοδλάγιον τῆς ζωῆς της, ἔμενε πάντοτε στὰ 21, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι.... ἄνω τῶν 21 ἐτῶν!

Ὁ δικηγόρος ὁμιος τοῦ Γουῶτερς κ. Τζαίμις Ντάρου ἐπέμενε νὰ μάθῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῆς ἡλικίας τῆς ἐναγομένης. Ἡ κυρία Χόλλ ἐπέμενε λέγουσα ὅτι τὸ ζήτημα ἦτο προσωπικῆς φύσεως, καὶ ἄπαξ ὁμολογεῖ ὅτι εἶναι μεγαλείτερα τῆς νομίμου ἡλικίας τῶν 21, τὸ δικαστήριον δὲν πρέπει νὰ ἐπμείνῃ ὅπως μάθῃ τὴν ἡλικίαν της.

Ἐπικολούθησεν ἔπειτα διαλογικὴ συζήτησις μεταξὺ τοῦ δικηγόρου καὶ τῆς ἐναγομένης καὶ στὸ τέλος ἠναγκάσθη νὰ ἐπείθῃ ὁ δικαστὴς καὶ νὰ πληροφορήσῃ τὴν γυναῖκα ὅτι πρὸς μεγάλην του λύπην εἶναι οὐσιώδες διὰ τὴν δίκην νὰ γνωσθῇ [illegible] ὅμως ὅτι ἡ ἡλικία σας δηλαδὴ.... τριάντα ἐννέα ἐτῶν τὸν Μάϊον», ὁμολόγησεν ἡ κυρία Χόλλ. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν ἐστεμάτησεν ἕως ἐδῶ. Ἓν δεύτερον ἐρώτημα ἐγένετο ἐφάσῃ τὸ ὄνομα ἄπαξ ἀδεσποινίδος Μπάμπελ», ἡ ὁποία φροντίζει διὰ τὰς τραπεζιτικὰς της ὑποθέσεις. «Τί εἶναι ἡ «δεσποινίς» Μπάμπελ», ἠρώτησεν ὁ δικαστής. «Εἶναι δεσποινίς», ἀπήντησε μὲ δεβαιότητα ἡ κυρία Χόλλ. «Καὶ ἡ ἡλικία της;» —«Σαράντα περίπου»

Ἀλλ' ἀπάντησις ὁποία ἀπεστόμωνε ὅτι ἀπὸ 40 ἐτῶν γυναῖκα ἠμπορεῖ νὰ ὀνομάζεται «δεσποινίς». Ἐκτὸς ἂν ἔχῃ τὰ καλοκαίρια.

ΓΕΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1918

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 1-39 ..... ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 26

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ	ΔΡΧ.	5,000,000.-
" ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ	ΔΡΧ.	1,184,025,36
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ -	ΔΡΧ.	75,000,000.-

.....

ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

.....

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ.—ΑΓΟΡΑ ΠΩΛΗΣΙΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΡΕΩΓΡΑΦΩΝ ΕΝ ΤΩ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΩ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ.—ΑΑΝΕΙΑ ΕΠΙ ΕΝΕΧΥΡΩ ΧΡΕΩΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ. — ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΦΟΡΤΩΤΙΚΩΝ.—ΕΞΟΦΛΗΣΕΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ.— CREDITS CONFIRMES.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΑΠΟΘΗΚΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.—ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΚΤΕΛΩΝΙΣΜΩΝ, ΠΑΡΑΛΑΒΗΣ ΚΑΙ ΕΝΑΠΟΘΗΚΕΥΣΕΩΣ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

.....

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ:

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ, - ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 3,000,000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ. - - ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

.....

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 3,000,000

.....

THE ANGLO-GREEK FINANCIAL COMPANY LTD. - - - ΕΔΡΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 120.000 ΛΙΡΑΙ ΣΤΕΡΛΙΝΑΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΑΞΙΟΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΙ καὶ συντελεστικώτατοι πρὸς λύσιν τοῦ παρ' ἡμῖν μόνον καρκινοβατοῦντος ζητήματος τῶν φυλακῶν, παρὰ τὰς ἑκάστοτε διατυπουμένας μεταρρυθμίσεις, ἀπολληγούσας εἰς ποιφόλυγας, καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς ποινῆς, εἶναι αἱ εἰσαχθεῖσαι εἰς Ἀμερικανικὰς φυλακὰς βελτιώσεις, τὰς ὁποίας Γερμανοὶ ποινικολόγοι ἀνακοινοῦσι διὰ τῶν ἔργων των εἰς ἡμᾶς. Καὶ πρῶτον ἐπὶ τῆς ὑγείας: Ἡ φυλακὴ οἰκοδομεῖται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ κατάδικων, κατὰ σχέδιον μηχανικῶν καὶ ἰατρῶν, οἵτινες ρυθμίζουσι τὴν σκόπιμον οἰκοδομὴν αὐτῆς, πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας τῶν κατα-

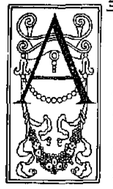

δίκων, ἵνα μὴ ἐξεδίθωσι φθισικοὶ ἢ ἀνάπηροι μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς αὐτῶν. Ἡ διατροφὴ εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰατροῦ, ὅστις κατοικεῖ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὸ ἵδρυμα καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἀφιερώσῃ τὸν χρόνον του μόνον εἰς αὐτήν. Πόση προσοχὴ δίδεται εἰς τὰς τροφὰς καταφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἔχουσι φυγεῖα διὰ τὴν διατήρησιν τροφῶν νωπῶν. Εἰς τὴν φυλακὴν τῶν νέων τοῦ Βέστ-Βόρο, ὁ ἰατρὸς φροντίζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων, καταβάλλεται δὲ μεγάλη ἐπιμέλεια διὰ τὴν χρησιμοποίησιν λουτρῶν καὶ γυμναστικῶν ἀσκήσεων. Διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῆς Πολιτείας, πρὸς προμήθειαν τροφῶν, οἱ κατάδικοι, φροντοῦμενοι καταλλήλως, καλλιεργοῦσι γαίας πέριξ τῆς φυλακῆς ἢ εἰς ἄλλα μέρη, ὡς καὶ εἰς νήσους, ἔνθα καὶ ἡ κτηνοτροφία ἀναπτύσσεται.

Δεύτερον ἐπὶ τῆς ἐργασίας: —Ἡ ἐργασία γίνεται διὰ λογαριασμὸν ἐπιχειρηματιῶν, ἢ διὰ λογαριασμὸν τῆς διοικήσεως τῶν φυλακῶν, ἤτοι τοῦ Δημοσίου. Ὁ κυριώτατος κανὼν διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἐργασίας εἶναι πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀνάγκην τὸ ἵδρυμα, τὸ Δημόσιον διὰ τὰ σχολεῖά του (θρανία, πίνακες κτλ.), οἱ ὑπάλληλοι διὰ πᾶν ἔπιπλον, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην, νὰ κατασκευάζωνται ἐν ταῖς φυλακαῖς εἰς οἰκονομικωτέρας τιμάς. Οὕτως ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς τῆς φυλακῆς μέχρι τῶν περικνημίδων καὶ τῶν ὑποδημάτων, κατασκευάζονται πάντα ὑπὸ τῶν κατάδικων. Ἐν Ἡνουβανίᾳ παῖδες 16 ἐτῶν εἰς ραπτομηχανὰς «Σίγκερ» ῥάπτουσι τὰ ἐνδύματά των. Οἱ κατάδικοι χρησιμοποιοῦνται πρὸς κατασκευὴν γεφυρῶν, ὁδῶν, διωρύγων, τάφρων εἴς τινας δέ, πρὸς ἀπασχόλησιν τῶν κατα-

δίκων, ἐν ἀνάγκῃ, μὴ οὔσης δυνατῆς ἄλλης ἐργασίας, κατασκευάζουσιν ἔπιπλα ἐκ χάρτου διὰ τὰ μικρὰ παιδιά.

Ἐπιμέλεια διὰ τὸ πνεῦμα:—Ἡ λειτουργία σχολείου ἐν ταῖς φυλακαῖς θεωρεῖται μία τῶν πρωτίστων ἀναγκῶν, εἶναι καθῆκον καὶ οὐχὶ προνόμιον τοῦ κατα-δίκου νὰ φοιτᾷ ἐν τῷ σχολείῳ, ὡς νομίζεται ἀλλαχοῦ διὰ τὰς φυλακάς. Ἅπαντες, ἄνευ διαφορᾶς ἡλικίας, ὑποχρεοῦνται νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον, διαιρούμενον εἰς πολλὰς τάξεις καθ' ὁμάδας, ἀποτελουμένας ἐκ τῶν ὁμοίων κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ μόρφωσιν, ἢ ἐξ ἐντελῶς ἀγραμμάτων. Οὕτως εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Ζόλιετ, ἐπὶ 526 κατα-δίκων, ἐγένοντο 24 τάξεις. Ἡ διδασκαλία γίνεται τὰς ἑσπερινὰς ὥρας 7—9, ἵνα μὴ διακόπτεται ἡ ἐργασία τὴν ἡμέραν, εἰς δὲ τὰς φυλακὰς τῶν νέων διατίθεται καὶ μέρος τῆς ἡμέρας. Πρὸς περιορισμὸν τῶν δαπανῶν τῆς Πολιτείας, διὰ τὴν πρόσλημψιν διδασκάλων, χρησιμοποιοῦνται οἱ κατάδικοι, οἱ ἔχοντες λάβει ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν, οὐχὶ βεβαίως εἰς φυλακὰς νέων. Ἀντικείμενον τῆς διδασκαλίας εἶναι ἡ ὕλη τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ταύτην γραφομηχανή, στενογραφία, διπλογραφία, τηλεγραφική, διὰ δὲ τοὺς προχωρημένους διδασκαλία καὶ ξένων γλωσσῶν, πολιτικὴ οἰκονομία, διοικητικὰ καὶ ἄλλαι γνώσεις, κριθέν ται χρήσιμοι, ἐμπορική, γεωγραφία κλπ.

Δίδονται θέματα ἐκ τῆς διδασκομένης ὕλης, πρὸς ἐπεξεργασίαν, ἐπ' αὐτῶν δὲ κυρίως στηρίζονται οἱ βαθμοὶ τῶν συχνῶν ἐξετάσεων, καθ' ἃς καὶ μετὰ προφορικὰς δοκιμασίας ἀπονέμονται ἔπαινοι καὶ ἰδιαίτεραι διακρίσεις, ἔχουσαι ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς συντομεύσεως τῆς ποινῆς, αἵτινες δημοσιεύονται διὰ τῆς ἐφημερίδος, τῆς ἐκτυπουμένης ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἐκτὸς τοῦ σχολείου ὑπάρχουσι καὶ βιβλιοθῆκαι ἐν ταῖς φυλακαῖς διὰ τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν καὶ διὰ διαφόρους χρησίμους καὶ πρακτικὰς γνώσεις. Ἡ ἐκκλησία δρᾷ ἐν ταῖς φυλακαῖς, πλὴν δὲ τοῦ τακτικοῦ κηρύγματος τοῦ ἱερέως καὶ ἄλλοι ἱερεῖς προσέρχονται κα ἰκηρύττουσιν. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐν γένει εἰς τὴν γενικὴν μόρφωσιν συντελοῦσι καὶ αἱ τροποποιήσεις, αἵτινες ἔχουσιν εἰσαχθῆ διὰ τὴν μουσικήν.

Τὰς Κυριακὰς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ψάλλει χορὸς ἐκ κατα-δίκων, διδασκομένων τὴν μουσικήν, εἰς δὲ τὰς φυλακὰς τῶν νέων ὑποχρεωτικῶς εἰσάγεται ἡ φωνητικὴ μουσικὴ καὶ ἡ ὀργανική. Εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Γουεστόβρο ἔλεγεν ὁ πρόεδρος: «Τὰ παιδιά μου γεμίζονται διὰ μίαν ἐορτὴν εἰς γειτονικὸν χωρίον. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ δὲν ἔχουσι μουσικὴν καὶ μὲ παρεκάλεσαν νὰ στείλω τὴν ἰδικήν μας». Τοιαῦται καὶ ἄλλαι βελτιώσεις τρέφουσι τὸν κατάδικον εἰς τὴν ἐργασίαν, βελτιοῦσι τὸ πνεῦμά του καὶ τὸν ἀπομακρύνουσιν ἀπὸ τῆς ὁποιοῦδήποτε ἐγκλήματος, εἰς ὃ ὤθεῖ αὐτὸν ἡ ἀργία ἐν ταῖς φυλακαῖς, ὅπως βλέπομεν καὶ εἴδομεν τελευταίως παρ' ἡμῖν διὰ τῶν γενομένων ἐγκλημάτων ὑπὸ ἀπολυθέντων ἐκ τῶν φυλακῶν κατα-δίκων.

(Ἀθῆναι) *ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ.*

ΚΟΥΜΠΑΡΟΙ

Ὅσοι παρευρίσκονται εἰς βαπτίσεις ἀτρέφων τὰ βλέμματα πρὸς τὸ νεοφώτιστον, στολισμένον μὲ τὰ βαπτιστικά του.

Ὅσον καλλιτέρα εἶναι ἡ ποιότης τῶν βαπτιστικῶν τόσον μεγαλειτέρα εἶναι ἡ ἠθικὴ ἱκανοποίησις καὶ ὁ θαυμασμὸς τῶν προσκεκλημένων διὰ τὴν βοσκοπάσων.

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἐμπορικὸν ὁ «Μαραθὼν» δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε Βαπτιστικὰ τοιαῦτα ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ εἰς τὴν ἀγορὰν εἰς ποιότητα καὶ καλαισθησίαν, ἐπειδὴ τὰ κατασκευάζομεν μόνοι μας. Τὰ δὲ περισσότερα τῶν ἐν τῷ κυτίῳ εἶναι ἐργασία τῆς χειρός, τὰ ἁπλᾶ εἰσάγομεν ἀπὸ τὴν Μαδέραν τῆς Πορτογαλίας.

Ἐκτὸς τῶν συνεκτιμωμένων εἰς κυτία ΚΑΘ' ΗΛΙΚΙΑΝ, πωλοῦμεν καὶ χωριστὰ ἕκαστον εἶδος.

Ὅταν παραγγέλλετε μὴ λησμονεῖτε νὰ γράψητε τὴν ἡλικίαν τοῦ βρέφους καὶ τὸ γένος.

Τιμῶνται ἕκαστον κυτίον: Α—$14.00, Β—$16.00, Γ—$20.00, Δ— 25.00,
Τιμῶνται ἕκαστον κυτίον: Α— 14.00, Β—$16.00, Γ—$20.00, Δ—$25.00,
Ε—$30.00, Ζ—$35.00, Η—$40.00, Θ— 50.00, Ι— 60.00, Κ—$100.00.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ "Ο ΜΑΡΑΘΩΝ"

53-55 MADISON STREET ...NEW YORK CITY

The HELLENIC PHONOGRAPH CO.

532 - 8TH AVE., NEW YORK CITY

ΦΩΝΟΓΡΑΦΑ COLUMBIA, VICTOR

Πλήρης συλλογὴ δίσκων ἅπαντων τῶν Ἑταιρειῶν.—Ρόλοι Πιάνου τῶν Ἑταιρειῶν 2. R. S.

ΣΤΕΦΑΝΑ ΓΑΜΩΝ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΑ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ DORROS BROS.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

μὲ μικρὰς δόσεις

Πλήρης ἐκπαναγραφημένος κατάλογος ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς τὸν αἰτοῦντα

ΟΤΑΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΒΕΒΑΙΩΘΗΤΕ ΟΤΙ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ 14 ΚΑΡΑΤΙΩΝ

Ἀγοράσατε ἀπὸ τὸ κατάστημα, τὸ ἰσόβιον προμηθευόμενον χρυσαφικὰ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ 25 ἔτη. Ὁ κ. I. LEWIS, γνωστὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ 28ετίας ὡς LEWIS τῶν 14 Καρατιῶν, συμβουλεύει τοὺς μέλλοντας ν' ἀναζωογόνησι διὰ τὴν Πατρίδα Ἕλληνας νὰ μὴ ἀγοράζωσι παρὰ κοσμήματα τῶν 14 καρατίων καὶ μόνον εἰς τὴν πραγματικὴν των ἀξίαν. Ὁ κ. LEWIS ἐγγυᾶται, ὅπως πάντοτε, τὴν ποιότητα καὶ τὰς τιμὰς ἅλων τῶν κοσμημάτων τὰ ὁποῖα πωλεῖ εἰς τὸ κατάστημά του. Ἐπισκεφθῆτέ με.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΚΑΙ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΑ

Θὰ εὕρητε πάντατε εἰς τὰ κατάστημά μας εἰς τὴν καλλιτέραν τιμήν.

ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

πρώτης ποιότητος. Ἐπισκεφθῆτέ μας διὰ νὰ πεισθῆτε.

I. Lewis

379 SIXTH AVE., NEW YORK CITY

(Πλησίον 25ης Ὁδοῦ)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΣΑΜΟΥ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΣΑΜΟΥ · ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 5

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ:

ΒΑΘΥ ΚΑΙ ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ:

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ

ΕΤΑΙΡΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡ. 5,000,000

Γενικὸς Διευθυντὴς

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Θ. ΜΑΝΤΑΦΟΥΝΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 5%

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΤΣΑΜΠΗΡΑΣ Σωτήριος,	Πρόεδρος
ΜΑΝΤΑΦΟΥΝΗΣ Κωνσταντῖνος,	Ἀντιπρόεδρος
ΡΗΓΓΑΣ Ἀπόστολος,	Ἀντιπρόεδρος
ΓΚΙΚΑΣ Χαρίλαος,	Σύμβουλος
ΚΕΣΙΣΟΓΛΟΥ Δημοσθένης,	»
ΒΕΛΛΗΣ Σπυρίδων,	»
ΝΕΓΡΗΣ Ἐμμανουήλ,	»
ΝΙΚΟΛΑΡΕΪΖΗΣ Ἱπποκράτης,	»
ΙΓΓΛΕΣΗΣ Σταμάτιος,	»
ΧΟΥΒΑΡΛΑΣ Νικόλαος,	»
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ Δημήτριος,	»

ΟΙ ΣΥΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΙ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ ΘΑ ΕΥΡΙΣΚΟΥΝ ΕΥΝΟΪΚΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΝ ΠΡΟΘΥΜΙΑΝ

BANK OF SAMOS (SAMOS, GREECE)

PETROS P. TATANIS, Founder | THE NATIONAL HERALD | D. CALLIMAHOS, Editor

VOL. II NO. 1 JANUARY 1925 | ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ | ET. IΔ'-ΑΡ. 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1925

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΩΣ, ἐμπορικῶς καὶ βιομηχανικῶς τὸ ἔτος 1924 ὑπῆρξεν ἔτος αἴσιον καὶ εὐτυχές διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Οἱ πρῶτοι αὐτοῦ μῆνες ἦσαν πλήρεις δοκιμασιῶν καὶ ἀστάθειας διὰ τὸν κόσμον τῶν Ἐργασιῶν. Ὑπῆρξε στιγμή, καθ' ἣν τὰ σκάνδαλα τοῦ πετρελαίου καὶ μετ' αὐτὰ ἡ ἀδεβαιότης τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Προεδρικῆς ἐκλογῆς ἠπείλησαν νὰ ἀνατρέψουν ἐκ θεμελίων τὴν γενικὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον τῆς χώρας. Ἀλλὰ τὰ σκάνδαλα τοῦ πετρελαίου κατῆλθον εἰς τὸν Ἅδην τῶν δυσαρέστων ἀναμνήσεων, ἐνῷ ἡ διεξαχθεῖσα κατὰ Νοέμβριον Προεδρικὴ ἐκλογὴ ἀποκατέστησε τὴν γενικὴν αἰσιοδοξίαν καὶ ἐμπιστοσύνην καὶ αἱ ἐργασίαι ἐσημείωσαν σπουδαιοτάτην ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον ἐντὸς τῶν δύο τελευταίων τοῦ ἔτους μηνῶν. Ἐὰν ἡ ἀγορὰ τῶν χρηματιστικῶν ἀξιῶν δύνατοι νὰ θεωρηθῇ βαρόμετρον, αἱ ἐξ αὐτῆς ἐνδείξεις εἶναι, ὅτι τὸ νέον ἔτος 1925 θὰ εἶναι ἔτος πλῆρες ἡμερῶν ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς ἐνεργητικότητος καὶ εὐδαιμονίας. Αἱ βάσεις διὰ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτὴν ἐτέθησαν διὰ τῆς μεγάλης βελτιώσεως, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὴν γεωργικὴν ἐν Ἀμερικῇ κατάστασιν, διὰ τῆς σημαντικῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον τροπῆς τῶν ἐν Εὐρώπῃ πραγμάτων ἐκ τῆς ἀποδοχῆς καὶ λειτουργίας τοῦ Σχεδίου Ντὼς καὶ τῆς γενικῆς τάσεως πρὸς ἐργασίαν καὶ παραγωγήν.

ΣΥΜΦΩΝΩΣ πρὸς στατιστικὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Γραφείου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐρεύνης, τὰ εἰς τοὺς ἐργάτας καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἐξισοῦνται πρὸς 72 τοῖς ἑκατὸν τῆς καθαρᾶς ἀξίας τῶν προϊόντων τῶν ἀνθρακωρυχείων, τῶν ἐργοστασίων καὶ τῆς κατὰ ξηρὰν διαμετακομίσεως— ἡ ἔρευνα τοῦ Γραφείου τούτου καλύπτει τούτους μόνον τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας—ἐνῷ οἱ μισθοὶ τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ διευθυντῶν τῶν βιομηχανιῶν αὐτῶν ἐξισοῦνται πρὸς 28 τοῖς ἑκατὸν μόνον. Κατὰ τὴν αὐτὴν στατιστικήν, τὰ ἡμερομίσθια κατὰ τὴν ἀγοραστικὴν των δύναμιν εἶναι τώρα κατὰ 41 τοῖς ἑκατὸν ἀνώτερα ἀπὸ τὰ ἡμερομίσθια τοῦ 1913 καὶ πάσης ἄλλης πρὸ αὐτοῦ ἐποχῆς εἴτε εἰς τὴν χώραν αὐτὴν εἴτε ἀλλαχοῦ τοῦ κόσμου. Τὸ προϊὸν τοῦ συμπεράσματα ἐκ τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν εἶναι, ὅτι ἡ Ἐργασία λαμβάνει μεγαλείτερον τώρα μερίδιον ἀπὸ τὸν πλοῦτον, εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ὁποίου συντελεῖ, παρὰ ὅ,τι ἐλάμβανε πρότερον. Ἐὰν ἴδῃ ὁ Κὰρλ Μὰρξ, θὰ ἐξεπλήσσετο ἀπὸ τὴν στατιστικὴν τοῦ ἐν Βασιγκτῶνι Ἐθνικοῦ Γραφείου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐρεύνης διότι αὕτη ἀποτελεῖ ἀναίρεσιν θεμελιώδους θεωρίας του. Ὁ Κὰρλ Μὰρξ προεῖπεν, ὅτι, ἐφ' ὅσον θὰ ἠδξανε καὶ θὰ προώδευεν ἡ βιομηχανικὴ ἐποχή, ὁ ἐργάτης θὰ ἐλάμβανε συνεχῶς ἐλαττούμενον μερίδιον ἀπὸ τὸν νέον παραγόμενον πλοῦτον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κεφαλαιοῦχον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐλάμβανεν ὁλονὲν αὐξανόμενον ἀπὸ αὐτὸν μερίδιον.

ΔΥΟ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ πολίτας ἐθρήνησε κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ὁ Ἀμερικανικὸς λαός. Τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐργατικῆς Ὁμοσπονδίας Σαμουὴλ Γόμπερς καὶ τὸν Ἀντιπρόσωπον τῆς Καλιφορνίας εἰς τὸ Κονγκρέσσον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἰούλιον Κάν. Καὶ οἱ δύο ἦσαν Ἑβραῖκῆς καταγωγῆς καὶ εἶχον μεταναστεύσει ἐξ Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἀλλὰ καὶ τὼ δύο ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία θὰ ἠδύνατο νὰ προβληθῇ ὡς παράδειγμα διὰ νὰ κατιδειχθῇ κατὰ τὸν ἐμφανέστερον τρόπον ἡ ἡλιθιότης καὶ ἡ ἀδικία τῆς κατὰ τῶν ξένων σταυροφορίας τῶν φανατικῶν Ἀμερικανῶν, ἥτις χαρακτηρίζεται ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῶν ὑποστηριζομένης ἀρχῆς «ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν Ἀμερικανός». Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς ἕνα οἱονδήποτε σύγχρονον Ἀμερικανόν, ὁ ὁποῖος νὰ ἔχῃ συντελέσει περισσότερον εἰς τὴν διάπλασιν τῶν ἤθων τῆς Ἀμερικανικῆς ζωῆς ἀπὸ τὸν Σαμουὴλ Γόμπερς. Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ παρουσιάσῃ κανεὶς ἕνα ἄλλον, ἀπὸ τὸν Γόμπερς, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς μεγάλας κοινωνικὰς καὶ ἐθνικὰς μάχας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν νὰ ἐτάχθη ὑπὸ τὴν σημαίαν των μὲ περισσότερον ἀπὸ αὐτὸν ζῆλον, μὲ περισσοτέραν ἀφοσίωσιν καὶ μὲ περισσοτέραν ἀποτελεσματικότητα. Ἐὰν ὁ Ἰούλιος Κὰν ἔπραξεν ὀλιγώτερα ἀπὸ τὸν Σαμουὴλ Γόμπερς, ὁ δημόσιος βίος του, δὲν παύει, ἐν τούτοις, νὰ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὸν βίον οἱουδήποτε ἀπογόνου τῶν «Προσκυνητῶν τοῦ Μαϊφλάουερ». Αἱ ὑπηρεσίαι του πρὸς τὴν Πολιτείαν τῆς Καλιφορνίας καὶ τὸ Ἀμερικανικὸν Ἔθνος ἐν γένει ὑπῆρξαν λίαν σημαντικαὶ καὶ τὸν ἀνήγαγον εἰς ἐπιφανεστάτην εἰς τὸ Κονγκρέσσον θέσιν. Ὅταν ἦλθεν ὁ πόλεμος καὶ οἱ ἐν τῷ Κονγκρέσσῳ συνάδελφοί του, δειλοὶ καὶ ψοφοδεεῖς, προσεπάθουν νὰ ὑπεκφύγουν τὰς εὐθύνας, ὁ Κὰν θαραλέος καὶ ἀκτόπτος ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τῆς περὶ στρατολογίας πολιτικῆς τῆς Διοικήσεως καί, ἂν καὶ Ρεπουμπλικανός, ἔθεσε κατὰ μέρος τὸν κομματισμὸν διὰ νὰ παρέσχῃ, ὄχι ἁπαξ, ἀμέριστον τὴν ὑποστήριξίν του καὶ βοήθειαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Προέδρου Γουΐλσων. Διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὁ Ἰούλιος Κὰν θὰ καταλάβῃ μίαν ἡμέραν ἔξοχον θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀγώνων τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἔθνους.

ΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟΝ Συμβούλιον τῆς Ἀμερικανικῆς Ὁμοσπονδίας τῆς Ἐργασίας ἐξέλεξε Πρόεδρον αὐτῆς, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποθανόντος Σαμουὴλ Γόμπερς, τὸν Γραμματέα καὶ Ταμίαν τῶν Ἡνωμένων Ἐργατῶν Μεταλλείων τῆς Ἀμερικῆς Γουίλλιαμ Γκρήν. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη διέλυσε τὸν φόβον, ὅστις ἐπεκράτησε κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Γόμπερς, μήπως ἡ Ὁμοσπονδία τῆς Ἐργασίας περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας ἀνευθύνου ἡγέτου, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν καταστήσῃ ὄργανον τῶν ἄκρων ριζοσπαστῶν στοιχείων ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ὁ Γουίλλιαμ Γκρὴν παρέχει ἐκ τοῦ παρελθόντος του ἅλας τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου ἐγγυήσεις. Ἡ πολιτική του ἀπὸ τῆς θέσεως Ἀναπλήρου Ἐκτελεστικοῦ Ἀρχοντος τῆς Ὁμοσπονδίας θὰ ἠδύνατο νὰ συνοψισθῇ εἰς τὴν βεβαίωσιν, ὅτι ἵσταται διὰ τὰς αὐτὰς ἰδέας καὶ ἰδεοδῆ, διὰ τὰ ὁποῖα ἠγωνίσθη καὶ ὁ προκάτοχός του. Ἰδοὺ τὴν δήλωσιν, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκε μετὰ τὴν ἐκλογήν του, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «Θὰ ἔχω ὡς ἀκλόνητον πάντοτε σκοπὸν νὰ ἀκολουθήσω τὰς περὶ ἑνώσεων θεμελιώδεις ἀρχὰς ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐπομάχησεν ὁ Γόμπερς καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς ὀργανωμένης ἐργασίας».

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος, ὁδηγεῖ μὲ τὰς σιβαρὰς του χεῖρας τὸ σκάφος τῆς Πατρίδος εἰς τὸν λιμένα τῆς γαλήνης καὶ εὐημερίας.

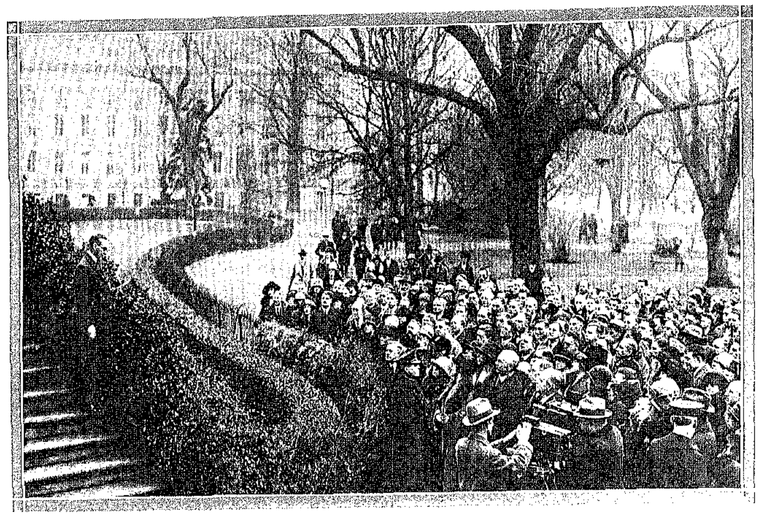

Ὁ Πρόεδρος Κοῦλιτζ ὁμιλῶν πρὸ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Συνεδρίου πρὸς Προαγωγὴν τῆς Ἐπιστήμης, οἱ ἀποῖοι (ἄνω τῶν 2000) συνῆλθον τελευταίως εἰς τὸ Γουάσιγκτων.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ 1890, ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἦτο μόνον 63,000,000, ὁ πλοῦτος $65,000,000,000, αἱ εἰς Τραπέζας ἀτομικαὶ καταθέσεις $4,000,000,000 καὶ ἡ ἀξία τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων κατὰ τι ἀνωτέρα τῶν $9,000,000,000, ἐνῷ κατὰ τὸ 1920 ὁ πληθυσμὸς ἦτο ἑκατὸν ἑξ ἑκατομμύρια, ὁ ἰσολογιζόμενος πλοῦτος ἄνω τῶν $320,000,000,000, αἱ εἰς Τραπέζας καταθέσεις σχεδὸν $38,000,000,000 καὶ ἡ ἀξία τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων $62,500,000,000.

Η ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ 1910, αἱ ἰδιωτικαὶ καὶ αἱ περιορισμένως συνεταιρισμένοι βιομηχανοι, οἵτινες ἦσαν καταγεγραμμένοι εἰς τὴν ἀπογραφήν, παρήγαγον ὁλικὴν ἀξίαν ὅλίγον μεγαλειτέραν τῶν $5,000,000,000, ἐνῷ αἱ συνεταιρικαὶ βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἀνεχρόμεναι εἰς 40,473, παρήγαγον ἐμπορεύματα ἀξίας $7,538,063,000 ἢ περίπου 59 τοῖς ἑκατόν. Μόνον μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1914 καὶ 1919 ἰσολογίζεται ὅτι αἱ συνεταιρικαὶ ἀρχαιόσεις, αἱ ἀσχολούμεναι εἰς βιομηχανίας ηὐξήθησαν κατὰ 80 τοῖς ἑκατὸν καὶ πλέον, διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτόν, ἐνῷ αἱ ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις, κατὰ τὸ 1919, ἀνεχρόμεναι εἰς 138,000, μὲ 600,000 καὶ πλέον ἐργάτας, παρήγαγον βιομηχανικὰ προϊόντα ἀξίας $3,500,000,000, αἱ συνεταιρικαὶ ἐργασίαι, ἀνεχρόμεναι εἰς 91,000, ἔχουσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των 8,000,000 περίπου ἐργατῶν, παρήγαγον, κατὰ προσέγγισιν, προϊόντα ἀξίας $55,000,000,000 ἢ σχεδὸν 80 τοῖς ἑκατόν.

ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ἐγκληματολογικὴν ἱστορίαν τῆς Γερμανίας, ὁ Χάρμαν πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ κατέχῃ τὸ ρεκόρ. Πρὸ 150 ἐτῶν, οἱ σύζυγοι Γκράδενκαμπ, κτηματίαι εἰς τὴν Βεστφαλίαν, ἐν Γκρόλιγκεν, παρὰ τὸ Μύνστερ ὡμολόγησαν ὅτι εἶχον δολοφονήσει πολλὰς ἑκατοντάδας προσώπων, ἀπολαυστικῶς ὅπως ἱκανοποιήσουν τὴν ἀνάγκην ἣν ἠσθάνοντο ὅπως φονεύουν. Οἱ σύζυγοι οὗτοι ἦσαν πλούσιοι καὶ ἔχαιρον ὑπολήψεως, ἐθεωροῦντο δὲ ὡς λίαν ἐλεήμονες, καθόσον εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ φιλοξενοῦν τοὺς ταξειδιώτας καὶ τοὺς πεζοπόρους, οἵτινες διήρχοντο ἀπὸ τὸν μεγάλον δρόμον, ὅστις διήρχετο πλησίον τῆς καταικίας των. Ἐπὶ δέκα ἔτη, τὰ ἐγκλήματά των περέμειναν ἀτιμώρητα, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ἐπανεῦρο νεῖς τὸ Ἔμις, τὰ κομβολόγια δύο ἱερέων μυστηριωδῶς ἐξαφανισθέντων, ἡ ἀνάκρισις δ' ἀπέδειξεν ὅτι εἶχον περάσει τὴν τελευταίαν των νύκτα εἰς τὴν φιλόξενον οἶκον τῶν Γκράδενκαμπ. Πιεσθέντες μὲ ἐρωτήματα οὗτοι ἀνεγνώρισαν ὅτι εἶχον φονεύσει τοὺς ἱερεῖς, ἡ πρώτη δὲ αὕτη ὁμολογία ἐπέτρεψε νὰ ἀνακχηματισθῇ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν ἐγκλημάτων των. Ἡ πρὸς ἀνθρωποκτονίαν μανία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχον προσβληθῇ, δὲν ἀπετέλεσεν, εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν δικαστῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν. Κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ ἡ θανατική των καταδίκη ἐξετελέσθη. Μεταβαίνων εἰς τὸν τόπον τῆς θανατώσεως ὁ Γκράδενκαμπ ἀπήντησε κυνικῶς εἰς τὸν ἐξομολογήν του ὅστις ἐπέμενε διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ μάθῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων του τὰ ἑξῆς: —Ἔχω ὁρισμένως σκοτώσει τόσους ἀνθρώπους, ὅσους σοῦς ἔχει σφάξει ὁ γηραιότερος κρεοπώλης τοῦ Μύνστερ.

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΑΣΤΡΟΥ

ΚΑΤΟΙΚΟΙ τῆς γῆς ἠσχάσατε! Ἐὰν αἱ ἐρῶσαι κανεὶς μὲ τὴν εἴδησιν ὅτι ὁ ἥλιος χάνει βαθμηδὸν τὴ θερμότητα καὶ τὸ φῶς του, ἐκδιώξετε τὸν ὕφος. Ἐὰν εἴδατε μὲ τὴν φαντασίαν σας τὸν ἥλιον ψυχραινόμενον καὶ τὴν γῆν σκοτεινὴν καὶ παγωμένην, ἀναπνεύσατε! Ἡ ζωὴ ἑνὸς ἄστρου διαρκεῖ τριάντα τρισεκατομμύρια ἔτη, ἀπὸ τὴν λαμπρὰν καὶ γιγαντιαίαν ὀρεκτικὴν ἡλικίαν του, ἕως τὸ ἀχρὸν γήρας του. Ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτη εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν τελείαν ἐξέλιξιν καὶ ζωὴν ἑνὸς τυπικοῦ ἄστρου τῶν οὐρανῶν, μᾶς τὸ ἀνήγγειλε τελευταίως ἡ Ἐθνικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔστειλε τὴν εἴδησιν ταύτην ὁ Καθηγητὴς Ἔδουαρδ Κόντον, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας. Οἱ γεωλόγοι μᾶς βεβαιοῦν ὅτι ἡ γῆ εἶναι ἡλικίας μᾶλις ὀλίγων δισεκατομμυρίων ἐτῶν. Ἡ ἀνθρωπίνη φυλὴ ἐξελίχθη ἐντὸς ὀλίγων ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐτῶν. Ἡ μεγαλειτέρα ἡλικία τῶν ὀλίγων ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ ἕνας ἄνθρωπος εἶναι κάτι περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν ἔτη. Ἐν τούτοις τὰ διαστήματα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ζωὴν ἑνὸς ἄστρου. Καὶ ξεύρετε ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐδόθησε νὰ λυθῇ τὸ μυστικὸν τῆς ἡλικίας τῶν ἄστρων; Ὁ Ἀϊνστάϊν. Ἡ ἰδέα του ὅτι ὄγκος καὶ ἐνέργεια ἠμποροῦν νὰ μετατραποῦν τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο ἔδωσε τὸ κλειδὶ τοῦ μυστικοῦ. Αὐτὴ ἡ ἰδέα του ἐδοθήθησε νὰ ἐξηγηθῇ πῶς ἕνα ἄστρον ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ μεγάλας περιόδους χρόνου, νὰ ἐξαποστέλλῃ μεγάλας ποσότητας ἐνεργείας καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ λάμπῃ ζωηρά. Τὰ ἄστρα ζοῦν, ὅπως μερικὰ ζῶα, τρεφόμενα τρόπον τινὰ μὲ τὸ πάχος των. Μεταβάλλων διαθηρῶν τὸν ὄγκον των εἰς ἐνέργειαν. Τὰ νέα ἄστρα εἶναι γίγαντες, λαμπρότερα καὶ μεγαλείτερα ἀπὸ τοὺς ὀγκωδέστερους γίγαντας, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὰ γηρασμένα ἄστρα. Βασιζόμενος εἰς αὐτό, ὁ κ. Κόντον ἐβεβαίωσε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ζωὴ ἑνὸς ἄστρου διαρκεῖ 30,000,000,000,000, ἔτη. Τέσσερα ἑκατομμύρια τόννοι ἐνεργείας ἐξαποστέλλονται ἀπὸ τὸν ἥλιον ὑπὸ μορφὴν φωτὸς κάθε δευτερόλεπτον.

Νεωτάτη φωτογραφία τοῦ Πουτίρικος, ὁ ὁποῖος τελευταῖος ἐκάλυψε τοὺς λαοὺς τῆς γῆς εἰς μίαν σταυροφορίαν κατὰ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ καὶ Σοβιετισμοῦ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ἰδοῦ οὔτε διὰ τὸν αὐθεντικὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὁ ὁποῖος φυλάττει τὰς θύρας τοῦ Παραδείσου, ἀλλ' οὔτε καὶ διὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον τὸν νεώτερον. Πρόκειται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου εἰς τὸ Λονδῖνον, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα κτίρια τοῦ κόσμου. Ὁ κίνδυνος ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τὸν Ἅγιον Παῦλον, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τοῦ Σὰρ Κρίστοφερ Ρέν, παρουσιάσθη πρὶν ἀπὸ εἴκοσι πέντε ἤδη ἔτη, ὅταν ἤρχισε νὰ λειτουργῇ ἕνας ὑπόγειος σιδηρόδρομος πολὺ πλησίον τῶν θεμελίων τῆς ἐκκλησίας. Ἡ διαρκὴς δόνησις τὴν ὁποίαν ἐδημιούργει ὁ ὑπόγειος ἀνεγνωρίσθη ὡς ἕνας κίνδυνος. Καὶ ὁ κίνδυνος αὐτὸς ηὐξήσε διαρκῶς ἀπὸ τὴν διαρκῆ αὔξησιν τῆς συγκοινωνίας καὶ τὴν πύκνωσιν τῶν τροχιοδρομικῶν γραμμῶν εἰς τὴν περιφέρειαν ἐκείνην.

Καὶ τώρα παρουσιάσθη ἕνας νέος κίνδυνος, ὑπὸ μορφὴν γεφύρας· Τελευταίως ἐγένετο σκέψις νὰ κτισθῇ μία νέα γέφυρα ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τάμεσιν, ἀρκιβῶς ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλ' ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἀντέστη εἰς αὐτό. Διότι βέβαια ἀπὸ τὴν νέαν γέφυραν θὰ διέρχωνται τροχιόδρομοι καὶ αὐτοκίνητα, καὶ αἱ δονήσεις τὰς ὁποίας παράγουν αὐτά, ἂν προστεθοῦν εἰς τὰς ἤδη ὑπαρχούσας δονήσεις, δὲν ἠμποροῦν παρὰ νὰ φέρουν τὴν καταστροφὴν τῆς περιφήμου Ἐκκλησίας. Ἔπειτα ἀπὸ συζητήσεις καὶ διαπραγματεύσεις ὑπερίσχυσεν ἡ ἄποψις τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν καὶ ἡ κατασκευὴ τῆς νέας γεφύρας ἐγκατελείφθη. Τώρα γίνεται σκέψις ὅπως διενεργηθῇ ἕνας ἔρανος καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ ἐπιδιορθωθῇ ὁ θόλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἤδη νὰ καταστρέφεται ἀπὸ τὰς διαρκεῖς δονήσεις. Ἐλπίζεται νὰ συγκεντρωθῇ τὸ ποσὸν τῶν 2,500,000 δολλαρίων, τὰ ὁποῖα χρειάζονται διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Τὸ προνόμιον τοῦ καπνίζειν δὲν τὸ ἔχουν μό νον τὰ κορίτσια. (Ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν Γαλῶν καὶ Σκύλλων ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ).

«Ὅπου καὶ οἱ γάτες ἔγιναν σοφοραζέττες μιλιτάντ. (Ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν τῶν Γαλῶν καὶ Σκύλλων ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ).

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ ΕΝ ΜΕΚΚΑ

Η ΜΕΚΚΑ, ἡ ἱερὰ πόλις τῶν Μωαμεθανῶν, δὲν θὰ μολυνθῇ πλέον ἀπὸ καπνούς, δὲν θὰ ἐνοχληθῇ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ γουργούρισμα τοῦ περιφήμου ναργιλέ. Οἱ ἀγάδες δὲν θὰ ὀνειρεύωνται πλέον τὰ οὐρί καὶ τὰ πιλάφι τοῦ Παραδείσου, ἐξηπλωμένοι στοὺς σοφάδες καὶ ροφῶντες μακαρίως τὸν ναργιλέ των. Τὸ κάπνισμα ἀπαγορεύεται πλέον εἰς τὴν Μέκκαν, ἡ ὁποία εὐσταχεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Βαγάβιτς, τῶν πουριτανῶν κύτῶν Μουσουλμάνων.

Οἱ Βαγάβιτς κατέσχον 100,000 ναργιλέδες καὶ τοὺς ἔκαυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Μέκκας, ὅπως πληροφορεῖται τὸ Λονδῖνον. Ἐπίσης ἀπηγόρευσαν τὴν εἰσαγωγὴν καπνοῦ, καὶ τὴν κατασκευὴν σιγαρέττων καὶ πούρων ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἁγίας Πόλεως. Σύμφωνα μὲ τὰς θρησκευτικὰς θεωρίας τῶν Βαγάβιτς, τὸ κάπνισμα εἶναι τόσον θανάσιμον ἁμάρτημα ὅσον καὶ ἡ χρῆσις ποτῶν. Καὶ ὡς καλοὶ Μωαμεθανοί, φροντίζοντες διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ὁμοθρήσκων των ἀπηγόρευσαν τὸ κάπνισμα, ἐξασφαλίζοντες οὕτω τὸν παράδεισον, μὲ τὰ πιλάφια καὶ τὰ οὐρί των εἰς τοὺς πιστούς.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΕΠΙ ΠΑΠΥΡΟΥ

ΕΝΑ φύλλον παπύρου, τὸ ὁποῖον πιστεύεται ὅτι χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ ἔτος 300 μ. Χ. καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γραμμένοι περισσότεροι ἀπὸ τριάκοντα στίχοι ἀπὸ τὸ εἰκοστὸν ἕκτον κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου, ἀνεκαλύφθη τελευταίως ὑπὸ τοῦ Χ. Ι. Μπέλλ, εἰδικοῦ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου. Ὁ κ. Μπέλλ ἐτοιμάζει μίαν συλλογὴν 487 παπύρων προωρισμένην διὰ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Πανεπιστημίου Μίτσιγκαν, ὅταν ἀνεκάλυψε τὸν Εὐαγγελικὸν πάπυρον. Τὸ κείμενον εἶναι σχεδὸν τέλειον, ἐκτὸς μόνον εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ φύλλου, ὅπου μία γωνία εἶχεν ἀποκοπῇ, ὥστε τὸ τέλος τεσσάρων γραμμῶν τῆς πρώτης σελίδος λείπει, καθὼς καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν τεσσάρων τελευταίων γραμμῶν τῆς ἄλλης σελίδος.

Ὁ πάπυρος ἀρχίζει μὲ τὰς λέξεις τοῦ 19ου στίχου, τοῦ 26ου κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου: «Καὶ ἐποίησαν οἱ Μαθηταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ Πάσχα». Ἡ τελευταία τελεία γραμμὴ κάτω περιέχει τὰς λέξεις τοῦ πεντηκοστοῦ δευτέρου στίχου: «Ἐν μαχαίρᾳ ἀποθανοῦνται». Ὁ πάπυρος περιέχει ὅλην τὴν περιγραφὴν τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου καὶ τῆς προδοσίας.

Οἱ στίχοι εἶναι γραμμένοι προσεκτικά. Εἶναι ἄγνωστον ὅμως ὑπὸ ποίου ἐγράφη ὁ πάπυρος αὐτός.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΟΥ ΤΗΣ

Η ΚΟΥΣΘΗΚΕ κ' τότε. Κάποια νοικοκυρὰ τῆς πόλεως Γουλμιγκτον τῆς Ντελαγουέρ, τῆς ὁποίας ὁ οἰκότροφος ἐξέφασκε μίαν ἀκατανίκητον ἐπιδρασιν ἐπ' αὐτῆς, ἔρριψεν ἕνα γραμματάκι ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ σπιτιοῦ της ὅπου κατώκει ὁ οἰκότροφος μὲ ἕνα νόμισμα 50 σεντσιῶν τὸ ὁποῖον ἔγραφε:

«Ἀγαπητὲ φίλε:—Εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομίαν ὅτι κρατοῦμαι αἰχμάλωτη».

Ἕνα παιδάκι εὑρῆκε τὸ γράμμα. Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθη. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ σπίτι ἀνεκάλυψαν τὴν γυναῖκα κλειδωμένη μέσα. Τὴν εἶχε γνείσει ὁ οἰκότροφος τῆς ὑπῆρχε ξεφύγῃ! Ὁ ὁράστης συνελήφθη κατηγορούμενος ὅτι κατεκράτησε....τὴν σπιτονοικοκυρά του στὸ δωμάτιό του!

ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ τοῦ Κασμίρ, Ράζας Σέρ Χάρι Σίγκ, τὸν ὁποῖον εἶχον ἐκδιάσῃ πρό τινος εἰς ἓν ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων καὶ ἀκέσπασαν ἀπ' αὐτοῦ 750,000 δολλάρια, ὅταν τὸν ἀνεκάλυψαν μετά κάποιας χυρίας Ρόμπινσον. Ἡ δίκη τοῦ ἐκδιασμοῦ ἔκαμε πάταγον εἰς τὸ Λονδῖνον.

Ὁ Γεώργιος Τσιτσερίν, κομισσάριος τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας, ἕνας ἀπὸ τοὺς νουνεχεστέρους καὶ πολυμαθεστέρους διπλωμάτας τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας, Βόρις, ὁ ὁποῖος φέρεται τελευταίως ὡς μέλλων νὰ περιοδεύσῃ εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Εὐρώπης εἰς ἀναζήτησιν τρυφεροῦ ἡμίσεος.

Ἡ σκιὰ ἑνὸς παρελθόντος μεγαλείου.— Ὁ πρώην διάδοχος τῆς Βαυαρίας, πρίγκηψ Ρούπρεχτ (δεξιά), ὁμιλῶν μὲ τὸν πρίγκηπα Λεοπόλδον τῆς Βαυαρίας κατὰ τὸ τελευταῖον μνημόσυνον, ἐν Μονάχῳ, ὑπὲρ τῶν 18,000 στρατιωτῶν τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν χάριν τῆς Βαυαρίας κατὰ τὸν Μέγαν Πόλεμον.

Ὁ νέος Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐργατικῆς Ὁμοσπονδίας, κ. Γομπλίαμ Γρήν, ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὸν πρό τινος ἀποθανόντα, Γκόμπερς.

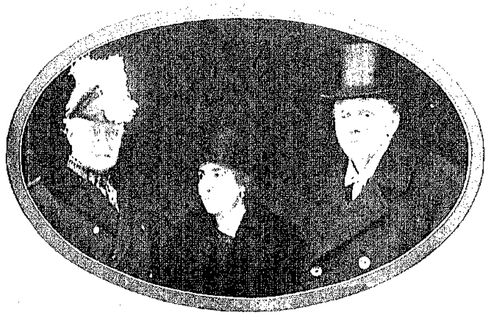

Ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας ἐν Οὐασιγκτῶνι, Σὲρ Ἔσμε Χάουαρδ, μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Λόρδου Σέσιλ, κατὰ τὴν δεξίωσιν τῆς πρώτης τοῦ Νέου Ἔτους εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΑΛΥΡΙΩΤΟΥ
ΛΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ζ' ἐξ τὸν θρόνον, πρὸ τῆς κηδείσεως

Ο ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΗΤΤΗΣ.—ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ.—ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΑ.—Ο ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ.—Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΣ.—Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ.—Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΙΣ ΑΜΥΝΕΤΑΙ.—Η ΕΥΡΩΠΗ ΣΥΣΠΕΙΡΟΥΤΑΙ

Οι ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΙ τοῦ μεγάλου πολέμου δὲν ἐτελείωσαν. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν μᾶλιστα τῶν ἐπαναστατικῶν κομμάτων καὶ ὀργανώσεων, ποὺ διεσπάρησαν παντοῦ, οἱ σοβαροὶ ἀντίκτυποι τώρα μόλις ἀρχίζουν. Ὁποισδήποτε παρατάμεθα θεαταὶ μιᾶς κολοσσιαίας ζυμώσεως, τῆς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον νὰ προϊδωμεν τὴν ἐξέλιξιν, τῆς ὁποίας ὁ λαὸς ἡ προχθεσινὴ ἡμέρα ἐνεφάνισε δύο χαρακτηριστικὰ συμπτώματα. Εἰς τὸ Μαρόκκον ὁ Ἱσπανικὸς στρατὸς ἡττᾶται κατὰ κράτος, καὶ τὸ Τετουὰν καὶ ὁ Ἀμὴν του ἀπειλοῦνται ὑπὸ τοῦ "Αβδ-ἐλ-Κρίμ. Συγχρόνως ὁ πρεσβευτὴς τῶν Σοβιὲτ γίνεται δεκτὸς παρὰ τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, τοῦ ἐπιδίδει τὰ διαπιστευτήριά του, καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Ρωσσικὴν Πρεσβείαν, ἀνυψοῖ τὴν Ἐρυθρὰν σημαίαν, ἐνῷ ἡ μουσικὴ παιανίζει τὸν Διεθνῆ Ὕμνον!

Τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα εἶναι συμβολικά. Συμβολίζουν τοὺς δύο μεγάλους κινδύνους, οἱ ὁποῖοι, γεννήματα καὶ οἱ δύο τοῦ μεγάλου πολέμου, περισφίγγουν καὶ προσπαθοῦν νὰ πνίξουν τὴν Εὐρώπην. Δηλαδὴ τὸν κίνδυνον τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, καὶ γενικώτερον τοῦ ἐθνικοῦ ἀναβρασμοῦ τῶν ἀποικιῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἄλλος τε, συμπαχεῖ μὲ τὸν Ἰσλαμισμὸν διὰ νὰ κατακυριεύσῃ τὰ Εὐρωπαϊκὰ φρούρια τῆς ἀστικῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης.

Εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν δύο αὐτῶν κινδύνων κατὰ πολὺ συνετέλεσεν ἡ ἀπαράδεκτος πολιτική, τὴν ὁποίαν ἤσκησεν ἡ Εὐρώπη κατὰ τὸν Ἑλλην-Τουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1921—22. Ἡ ἀδυναμία της, ἡ συστηματική της ἀποχή, ἡ τουρκοφιλία μερικῶν κύκλων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, ὅλ' αὐτὰ καὶ τὸ μοιρασίον ἀποτέλεσμα, δηλαδὴ ἡ νίκη τοῦ Κεμὰλ ἐπαλλαπλασίασαν τὴν σοβιετικὴν αὐθάδειαν, καὶ ἰδίᾳ τὸν τραγικὸν παγκοσμιοπολιτικὸν παροξυσμόν, ὁ ὁποῖος ἐκδηλοῦται τώρα τόσον εἰς τὴν Ἀγχυκον, ὅσον καὶ εἰς τὴν Τύνιδα, τόσον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὰς Ἰνδίας ὅσον καὶ εἰς τὸ Μαρόκκον.

Γνωρίζετε τὴν θέσιν τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀνεκίνησε αὐτὸ τὸ παιολαμιῶν κύμα. Εἰς τὴν Ἀίγυπτον ἡ Ἀγγλία ἐνεργεῖ ἐλευθέρας καὶ αὐτοδίοικος καί, μὲ τὴν δραστηριότητα καὶ μὲ τὸ σθένος τῆς συντηρητικῆς ἐν Λονδίνῳ Κυβερνήσεως, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ προΐδῃ, μὲ μερικὰς ἐπιρυλάξεις, τὴν ματαίωσιν οἱαδήποτε αὐτόθι ἀντιευρωπαϊκῆς ἐνεργείας. Μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Τριπολιτιδος ὑπάρχει ἕνα ζήτημα συνοριακόν, τοῦ ὁποίου τὴν λύσιν θὰ προήγαγον δεβάιος οἱ πρόσφατοι συνομιλίαι Τσάμπερλαιν—Μουσσολίνι. Τὴν Τύνιδα ἀρχίζει ἐκ νέου καὶ διεκδικεῖ ἡ Ἰταλία, ἐν ὀνόματι τῶν 130.000 Ἰταλῶν αὐτόθι οἰκοίκων, τῶν ὁποίων κατ' οὐσίαν θὰ ἱκανοποιεῖτο ἐὰν ἐβελτίωνε τὴν θέσιν. Καὶ λόγῳ τῆς ἐκκενώσεως τοῦ Ρίφ ὑπὸ τῆς Ἱσπανίας, Ἄγγλοι καὶ Ἰταλοὶ σκέπτονται νὰ ἀποξηρανίσουν τὴν Γαλλίαν διὰ τῆς ἐξουσιοδοτήσεώς των νὰ βελτιώσῃ τὴν ἐν τῷ Μαρόκκῳ στρατηγικήν της θέσιν ἀπέναντι τῶν ἐν Τύνιδι ἰσχυρῶν τῆς Ἰταλίας παραχωρήσεων, καὶ εἰς ἀμοιβὴν τῆς φιλαγγλικῆς στάσεως τὴν ὁποίαν ἡ Γαλλία ἐτήρησεν ἐσχάτως εἰς τὸ Αἰγυπτιακὸν ζήτημα.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῶν ἀμοιβαίων αὐτῶν παραχωρήσεων, ἐξουσιοδοτήσεων καὶ ἀνταλλαγμάτων περιπλέκεται ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ Γαλλία εὑρίσκεται κατ' αὐτάς, μὲ τὰς Μαροκκινὰς δυσχερείας τῆς Ἱσπανίας, εἰς δυσκολωτάτην θέσιν. Ἀφ' ἑνὸς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν συμφωνιῶν τοῦ 1911—12, μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν παρὰ τῶν Ἱσπανῶν τῆς ζώνης των καὶ τὴν ἀπειλητικὴν αὐτοῦ ἐγκατάστασιν τοῦ "Αβδ-ἐλ-Κρίμ, τοὺς ἐκ τοῦ ὁποίου διὰ τὸ λοιπὸν Μαρόκκον κινδύνους πρέπει νὰ ἐξουδετερώσῃ. Ἀφ' ἑτέρου

Ὁ Μαμὲν Ὀρακχαλεβσβίλι, Πρόεδρος τῆς Σοβιετικῆς Δημοκρατίας τῆς Γεωργίας.

Ὁ εἰς τὴν Ὑπερκαυκασίαν ἄλλοτε ἐξοριοθεὶς πρώην ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, Λέων Τρότζκυ, μετὰ τῆς συζύγου του, καθημένης παραπλεύρως ἑνὸς κληρικοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Γεωργίᾳ, ὅπου κατέφυγον τελευταίως πολλοὶ ἄνδρες ἐκ Ρωσσίας, μὴ ὑπάρχοντος τόπου δι' αὐτοὺς ἐκεῖ, ἔνεκα τῶν δυσκολιῶν εἰς τὰς τάξεις τῶν Μπολσεβίκων.

ὅμως δὲν ἔχει—καὶ δικαίως—καμμίαν ὄρεξιν οὔτε εἰς χρηματικὰς οὔτε εἰς ἄλλας ὑποσίας νὰ ἐκτεθῇ, ἀναλαμβάνουσα ἄγονον καὶ καταπονητικὸν ἀποικιακὸν ἀγῶνα διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν τέως Ἱσπανικὴν ζώνην. Τέλος δὲν εἶναι καὶ πολὺ πρόθυμος εἰς παραχωρήσεις ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Τύνιδα, ὅπου ἡ Ἰταλικὴ ἐπιρροὴ κινδυνεύει νὰ ἐγκατασταθῇ κατὰ τρόπον λίαν ἐπιφανῶν διὰ τὸ μέλλον τῆς Γαλλικῆς κατοχῆς.

Καὶ ὑπὲρ πᾶσαν τοιαύτην περιπλοκὴν, παραμένει τὸ ζήτημα τῆς ἐνδεχομένης ἀναιρέσεως ὅλης τῆς Β. Ἀφρικῆς καὶ τῶν ἄλλων Μουσουλμανικῶν ἀποικιῶν. Ἔστι ἐξηγοῦνται αἱ ἀνωτέρω ἐπιρυλάξεις μας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν εἰρήνευσιν τῆς Αἰγύπτου. Ταῦτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὰς ἄλλας ἀποικίας, τὰς ὁποίας προφανὲς εἶναι πάσον ἀπελεῖ ὁ ἐνδεχόμενος καὶ φεῦ! πιθανότατος θρίαμβος τοῦ "Αβδ-ἐλ-Κρίμ κατὰ τῶν Ἱσπανῶν. Καὶ ἅμα συνδυάσῃ κανεὶς τοὺς φόβους αὐτοὺς μὲ τὴν μουσουλμάνην ἐν Ἰνδίαις ἐθέλλαν, μὲ τὰς προκηρύξεις τοῦ Γκανδῆ καὶ μὲ τὴν Τουρκικὴν προπαγάνδαν τῆς Μεσοποταμίας, καταλαμβάνει κανεὶς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ νὰ ἀντικρύσῃ ἡ ἀνθρωπότης, ἐὰν δὲν πέσῃ σύβαρὰ χεῖρ ἐπὶ τῶν κινουμένων αὐτῶν ἠμεθνοτήτων, αἱ ὁποῖαι, διεγερθεῖσαι ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἀπάθειαν ἀπέναντι τοῦ κεμαλικοῦ ἀγῶνος τοῦ 1921—1922, ζητοῦν τὴν χειραφέτησιν ἐν ὀνόματι τοῦ ἐκολιτικοῦ σπασαλεμπατοῦ μερικῶν στρομάτων τοῦ πληθυσμοῦ των!

Ἀλλὰ, θὰ μοῦ ἀντιτεθῇ, Παιαλαμικὴ ἀλληλεγγύη δὲν ὑπάρχει. Μέσα ἐπικοινωνίας δύσκολα ἐγκαθίστανται ἀπὸ Καλκούτας μέχρι Μαρόκκου. Οἱ δὲ ἔλεψεις τῶν διαφόρων μουσουλμανικῶν ἐθνοτήτων, καὶ ναί, δύδια, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης γενικήν των ἐχθρότητα, ὅμως δὲν ἀλληλοσυμπληρώνονται εὐκόλως, δεδομένης τῆς διαφορᾶς τῆς μέχρι τοῦδε κατὰ τόπους ἐκπληρώσεώς των.—"Ο.' αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ. Ἀλλ' ἐπίσης ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὑπάρχει κάπου μία κολοσσιαία ὀργάνωσις, ἡ ὁποία, ἔχουσα διακλαδώσεις εἰς ὅλας τὰς Μουσουλμανικὰς χώρας, ἐπὶ τῇ ὅλῃ καινοῦ συνθήματος καὶ γενικοῦ πρωγράμματος, ἠμπορεῖ αἴφνιν νὰ συστηματοποιήσῃ καὶ νὰ ὀρθώσῃ τὰ ἐθνικόφρονα στοιχεῖα τῶν διαφόρων αὐτῶν φυλῶν ἐναντίον τῶν κυριαρχουσῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων.

"Ωστε ὁ κίνδυνος εἶναι πιαλὸς ἐν τῇ ἀπλῇ του ἐμφανίσει καὶ δυνατώτατος ἐν τῇ γενέσει του. Κάτι πλέον μέλιστα. Ὁ Σοβιετικὸς κίνδυνος δὲν ἐμφανίζεται μόνον εἰς τὰς Μουσουλμανικὰς χώρας. Ἐμφανίζεται εἰς τὰ Βαλκάνια, μὲ κέντρον ἐνεργείας τὴν Βιέννην, ὅπου στέλλεται πρεσβευτὴς τῆς Μόσχας ὁ διάσημος Γιόφφε... Ἐκδηλοῦται διὰ κινημάτων ἢ ἀπειρῶν κινημάτων εἰς τὴν Ρουμανίαν, τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Κροατίαν, τὴν Ἀουλγ. Μακεδονίαν. Ἐκδηλοῦται ἀκόμη πλησιέστερα εἰς τὸν γεωγραφικόν ἀντικειμενικόν του σκοπόν. Εἰς τὰ προάστεια τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης.

Βεβαίως ἀστεῖαι καὶ μόνον ἀστεῖαι εἶναι αἱ διάφοροι ἀπὸ τινος κυκλοφορούσαι διαδόσεις περὶ ἀμέσου κινδύνου ἐκρήξεως ἐν Γαλλίᾳ καινοκτῆς ἐπαναστάσεως. Διότι κόσται καὶ ποῖαι φῆμαι δὲν ἀκούονται; "Οτι ἡ ὀργάνωσις τοῦ ἐδῶ μπολσεβικισμοῦ εἶναι τερασία, μὲ τρομακτικὴν πειθαρχίαν καὶ στρατιωτικὴς μεθόδους! "Οτι τὰ προάστεια τοῦ Παρισιοῦ εἶναι κατ' ὀσδίαν εἰς χεῖρας τῶν ἐπαναστατῶν, καὶ δὲν περιμένουν παρὰ τὸ σύνθημα διὰ νὰ διαχυθοῦν εἰς τὴν πρωτεύουσαν! "Οτι καὶ ὁ ἐδῶ στρατὸς δὲν εἶναι ἄλλος ποτὲ εἰς τὸ καθεστώς,—ἐκτὸς τῆς δημοκρατικῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ ὑπικοῦ—καὶ ὅτι ἡ ἡμένα τῆς πρωτευούσης θὰ εἶναι ἀτελής! "Οτι ἡ ἀσθένεια τοῦ κ. Ἐρριὼ ἀφείλεται εἰς προμελέτησμα σοβιετικοῦ κινήματος, ἐκδηλωθέντος πρὸ τινων ἑβδομάδων εἰς τὸ Ρουμπαί, ὅπου δῆθεν, κατὰ τὴν διάρκειαν συγκρούσεως, ἐτραυματίσθη ὁ Γάλλος πρωθυπουργός! "Οτι, τέλος, τὸ μεγάλο θράδυ θὰ εἶναι ἡ νύκτα τῶν Χριστουγέννων, καθ' ἣν στιγμὴν ὁλόκληρον τὸ Παρίσι διασκεδάζει καὶ ἑορτάζει ἀμέριμνον!

Περιττὰν εἶναι καὶ νὰ διαψεύσῃ κανεὶς παρομοίας κωμικότητας! Αἱ κακοήθεις αὐταὶ φῆμαι σπείρονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ ἐχθρῶν τῆς Κυβερνήσεως, σκοπούντων νὰ τὴν παραστήσουν ὡς ἀνίκανον νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῶν ἐπαναστατικῶν κινδύνων, ὡς ὀφείλουσαν, ἑπομένως νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της εἰς συνετωτικωτέρον ὑπουργεῖον. Καὶ ἡ κερδοσκοπία ἐπίσης παίζει σπουδαῖον ρόλον εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀεύστατον σπεριολογίαν. Ἐκεῖνο, ποὺ ἠμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω εἶναι, ὅτι, χωρὶς νὰ ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴν σοβαρότητα τῆς κομμουνισταικῆς ἐδῶ ὀργανώσεως, εἰμπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι, ἰδίως ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἀρχηγῶν, εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀφάνειαν καὶ ἀπραξίαν. Οὐδέποτε τὸ Παρίσι καὶ ἡ Γαλλία ἀπήλαυσαν περισσοτέρας ἡσυχίας, καὶ οὐδέποτε ἡ ἄσκησις τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν συνεδυάσθη μὲ τόσην τάξιν καὶ γαλήνην.

Παραμένει ὅμως τὸ γεγονός, ὅτι ἡ σοβιετικὴ προπαγάνδα ὀργανοῦται καὶ ἀνδρώθται παντοῦ! Ἡ ἀναγκαιοτὴς τῶν Σοβιὲτ τοῖς παρέχει μίαν ἀγλυκὴν, τὴν ὁποίαν προηγουμένως δὲν εἶχαν...Ἀλλὰ τὸ ἀντίδοτον ἔρχεται ἀμέσως, σύμφωνα μὲ τὸν φυσικὸν νόμον τῆς ἀναδράσεως. Ἐδῶ διὰ τῆς ἀναλόγου ὀργανώσεως τῶν ἐθνικοφρόνων στοιχείων, καὶ ἰδίως διὰ τῆς υἱοθετήσεως αὐστηροτέρας πολιτικῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐρριὼ καὶ ὑπὸ τῶν σοσιαλιστῶν ἀκόμη ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ. Εἰς τὴν Μεσόγειον, διὰ τῆς συσπειρώσεως τῶν Εὐρωπαίων, οἱ ὁποῖοι ἤδη, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα ποῦ λαμβάνουν σήμερον οἱ «Τάιμς», ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἤδη ἔσπειραν τὸν τρόμον εἰς τοὺς Μουσουλμάνους. Εἰς τὰ Βαλκανικὰ κράτη δι' ἀναλόγων συνενοήσεων καὶ προσεγγίσεων...

"Ωστε, ἂν ἡ ἐπίθεσις—Μουσουλμανικὴ καὶ Κομμουνιστική—διαγράφεται σαφῶς, ὅμως καὶ ἡ ἄμυνα—Εὐρωπαϊκὴ καὶ ἀστική—ἐγκαθίσταται καὶ δυναμοῦται, χάρις εἰς τὰ ἀμέτρητα κέσα ποὺ διαθέτει..... Τὸ 1925 θὰ εἶναι ἔτος ἐνδιαφέρον. Μία τερασία πάλη προαγγέλλεται. Θὰ γίνῃ ὅμως ποτέ, ἡ ὁ εἷς ἐκ τῶν παλαιστῶν θὰ ἀναβάλῃ συστηματικῶς καὶ διαρκῶς τὸν ἀγῶνα, φοβούμενος τὴν ἧττάν του; Τὸ μέλλον καὶ ἡ σωφροσύνη τῶν Εὐρωπαίων θὰ ἀπαντήσουν εἰς τὰ τραγικὰ αὐτὰ ἐρωτήματα!

Π α ρ ί σ ι ο ι, Δεκέμβριος

ΕΜΠΡΟΣΘΟΦΥΛΑΞ

Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑνώσεως Woodrow Wilson Foundation, τὰ ὁποῖα ἀπένειμαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον "Αστορ τῆς Νέας Ὑόρκης τὸ ἐξ $25,000 βραβεῖον εἰς τὸν Λόρδον Σέσιλ. Ὁ πρόεδρος κ. Νόρμαν Ντάβις κρατεῖ τὴν ἀνιμηστικὴν πλάκα ἡ ὁποία ἐβράβη εἰς τὸν βραβευθέντα. Εἰς τὴν εἰκόνα διακρίνεται ὁ κ. Ἐρ. Μοργκεντάου καὶ ὁ στρατηγὸς Μπλίς εἰς τὸ ἄκρον.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Woodrow Wilson Foundation κ. Νόρμαν Ντάβις ἐπιδίδων εἰς τὸν Λόρδον Ὑποκόμητα Σέσιλ τὴν ἀναμνηστικὴν πλάκα, ἡμοῦ μὲ $25,000, ὡς βραβεῖον διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου προσπαθείας καὶ ἐκδουλεύσεις του. Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ "Αστορ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Μία Δεσποινίς, ἡ ὁποία, ὅπως μοῦ γράφει, μοῦ κάμνει τὴν τιμὴν νὰ μὲ διαβάζῃ κατακιαὶ καὶ μὲ πολλὴ προσοχὴ, μ' ἐρωτᾷ τί ἰδέαν ἔχω διὰ τοὺς διανοουμένους ὡς συζύγους. Ἡ ἀπάντησις εἶναι λιγάκι δύσκολη, διότι οἱ διανοούμενοι εἶναι, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, φαντάζομαι, πορεῖ τὰς διαθέσεις τον περὶ τοῦ ἐναντίου. Ὑπάρχουν διανοούμενοι ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ κάμουν καλοὺς συζύγους, ἀρκεῖ νὰ εὕρουν τὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία τοὺς χρειάζεται, ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄλλοι, ἡ πεῖρα δὲ μοῦ ἀπέδειξεν, ὅτι δυστυχῶς δὲν εἶναι οἱ ὀλιγάτερο, ποὺ εἶναι ἀνοικονόμητοι. Ἀτακτοι, ἀμελεῖς, δὲν δίδουν πεντάρα γιὰ τὸ σπίτι τον, εἶναι βυθισμένοι διαρκῶς στὸ βιβλίο τον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀφήνουν ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Ἡ μελέτη τοὺς μεταιρέρει σὲ ἄλλους κόσμους, ζοῦν διαρκῶς στὰ σύννεφα, μιὰ δὲ γυναῖκα δὲν μπορεῖ ν' ἀρνῆθῃ τὸ σπίτι τις καὶ παραιολυθῆσῃ τὸ ἄτεχον ἡμισύ της εἰς τὰ ἐπουράνια ταξειδιά του, διότι καθόλου παράξενον, ὅπως εἶναι ὁ κόσμος σήμερα, νὰ ἐπιστρέψῃ καμμιὰ στιγμὴ καὶ νὰ μὴν εὕρῃ λίθον ἐπὶ λίθου.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον—ποὺ ἡ γυναῖκα μένει στὸν κόσμο της—δημιουργεῖται μία ἀπόσταση, ἕνα χάσμα μεταξὺ τῶν συζύγων, ποὺ δσο πάει εὐρύνεται περισσότερον. Ἔχει τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀτομονὴν νὰ φέρῃ ἡ σύζυγος δλο τὸ βάρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν παιδιῶν; Τότε μπορεῖ νὰ τολμήσῃ νὰ πανθρευθῇ ἕναν ἄνθρωπον τοῦ βιβλίου. Δὲν ἔχει τέτοια δύναμι; Τότε ἂς πιραιτηθῇ τῆς ἰδέας ὅτι θέλει τάξι στὸ σπίτι της.

Γνωρίζω ἕνα ἀνδρόγυνο τέτοιο. Ἡ γυναῖκα τὰ καταφέρνει διότι ἔχει τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰὼβ καὶ τὴν γλυκεῖαν ὑποταγὴν τῆς Ροῦθ. Κι' ἂν τύχῃ καμμιὰ φορὰ νὰ μιλήσῃ στὸν ἄνδρα της γιὰ τὰ παιδιά, γιὰ τὴν ὑπηρεσία, γιὰ τὸ φαγητό, ἐκεῖνος τὴν κυτάζει μὲ ἔκπληκτα μάτια. Φαίνεται, ὅτι διὰ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ κάτι, πρέπει τοῦτο ν' ἀπεχῇ ἀπὸ τὴ γῆ τοῦλάχιστον ὅσον καὶ ὁ Ἄρης. Ἡ ἐπιστολογράφος μου ἆς σκεφθῇ καλὰ πρὶν ἀπορρίσῃ. Φοβοῦμαι ὅμως, ὅτι εἰς τὰς περισσοτέρας περιστάσεις, ἐκεῖνο ποὺ παντρεύεται ἄνθρωπον τοῦ βιβλίου, τῆς σκέψεως, πρέπει νὰ κάμνῃ ἐκδρομὰς στὰ σύννεφα διὰ νὰ τὸν συναντᾷ. Καὶ εἰς τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει χαιρὸν οὔτε στὸ Φάληρο καλὰ-καλὰ νὰ πάῃ....

Ἀθῆναι.— Η ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ

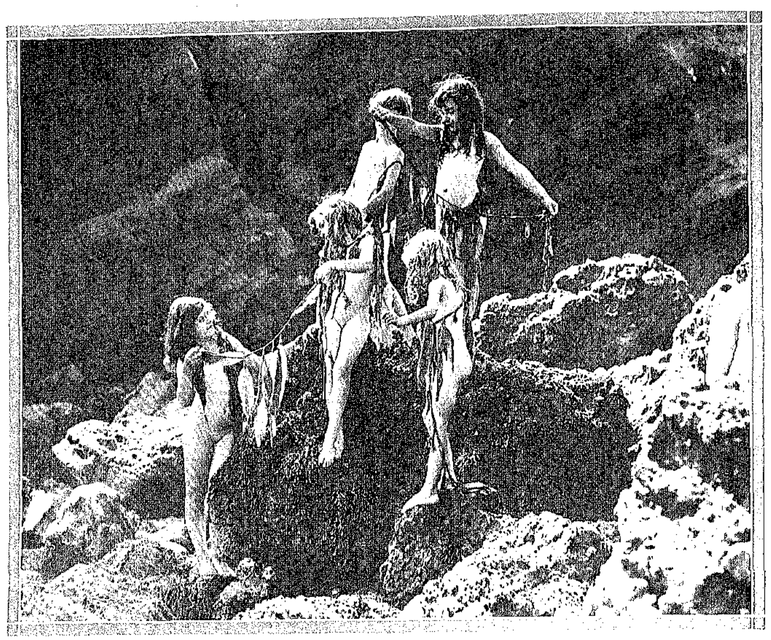

Ἡ διάλυσις τοῦ σώματος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν γνωστὴν ἡλικίαν. Μέλη τοῦ μικροῦ κόσμου τῆς κλασσικῆς Σχολῆς Χορεῦ τοῦ Ἔρνεστ Μπάτλερ, χορεύοντα εἰς τὸ Λιγκοῦν Μπήτς.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ 1924

ΕΝΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΑ στὰ γράμματα νὰ γίνωνται μὲ τὸ ἔμβασμα κάθε νέου χρόνου, ἀπολογισμοί. Νὰ συνοψίζεται ὅ,τι χαρακτηρίζει τὸν χρόνο ποὺ ἔληξε καὶ νὰ χωράζεται ἡ πιθανὴ τάσις τοῦ χρόνου ποὺ μπαίνει.

Βέβαια, οἱ ἀπολογισμοὶ αὐτοὶ εἶναι σὰν θάμνος, κάπως κακαμποειδεῖς· δὲν ἔχουν καμμία ὁριστικότητα καὶ κλείνουν πολλὴ αὐθαιρεσία. Καὶ δὲν εἶναι ἄλλέως δυνατό, ἀφοῦ λείπει ἀπ' αὐτοὺς ἡ ἀναγκαία προοπτική. Ὡς τόσο μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς γιὰ τὸ 1924, χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ πολὺ ν' ἀπατηθῇ, ὅτι παρουσιάζεται στὰ γαλλικὰ γράμματα ὡς τὸ τέλος μιᾶς περιόδου. Ὅ,τι τοῦ δίνει τὴν ξεχωριστὴ καὶ αὐτοτελῆ αὐτὴ μορφὴ εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς.

Τρεῖς ἦταν οἱ τελευταῖες μεγάλες ἀντιπροσωπευτικὲς φυσιογνωμίες τῶν τελευταίων προπολεμικῶν ἐτῶν: ὁ Λοτί, ὁ Μπαρρὲς καὶ ὁ Φράνς. Ὁ πρῶτος ἦταν ἕνας αἰσθηματικὸς ρομαντικός. Ὁ δεύτερος ἕνας ἀριστοκρατικὸς ρασιόνε. Ὁ τρίτος ἕνας ἐπικουριατὴς τοῦ πνεύματος. Ὅ,τι χαρακτηρίζει καὶ τοὺς τρεῖς μαζύ, καθένα στὸ εἶδός του, εἶναι ἡ ὠμοφρειὰ τοῦ ὕφους των. Τώρα, ποὺ μὲ τὸν θάνατο καὶ τοῦ τρίτου ἐξ αὐτῶν ἔλλειψαν οἱ σκιὲς ποὺ ἔριχναν πάνω στὰ γαλλικὰ γράμματα, μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς ποῦ βαδίζει ἡ μεταπολεμικὴ φιλολογία. Εἶναι ὑπὸ τὴν ἔποψι αὐτὴ—καὶ ὑπ' αὐτὴ καὶ μόνη—ποὺ τὸ 1924 παρουσιάζει κάτι τὸ ξεχωριστὸ στὰ σύγχρονα γαλλικὰ γράμματα.

Εἶπα πῶς ὅ,τι χαρακτηρίζει τὶς τρεῖς αὐτὲς προπολεμικὲς φυσιογνωμίες εἶναι ἡ ὠμοφρειὰ τοῦ ὕφους των. Αὐτὴ εἶναι, ἄλλως τε, καὶ ἡ μόνη τους ἀξία. Γιατί, κατὰ τὰ ἄλλα, οὔτε καινούργιο δρόμο ἄνοιξαν στὴν ἀνθρώπινη σκέψι, οὔτε κανενὸς προβλήματος ἐπεδίωξαν τὴ λύσι, οὔτε ἐδοήθησαν στὸ νὰ ἐξηγήσουν, νὰ πλουτίσουν ἢ ν' ἀνυψώσουν τὴν ἀνθρώπινη ψυχή.

Ὁ Λοτὶ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ γυναικεία ψυχή, ποὺ ἔζησε διαρκῶς μὲ τὸν τρόμο τοῦ θανάτου καὶ ποὺ δὲν ἔκανε ἄλλη καμμιὰ παρατήρησι, παρὰ τὴν τοῦ ἀρχαίου φιλοσόφου περὶ τῆς ἀτελειότητου ρυθῆς τῶν πραγμάτων. Τοῦ Μπαρρὲς τὸ ἔργο εἶναι ὅλο στὸ μεταίχμιο τῆς διαθέσεώς του καὶ τῆς θελήσεώς του. Ἕνα μέρος ἀπ' αὐτό, τὸ καὶ ὡραιότερο, εἶναι τὸ ἔργο ἑνὸς ἐγκεφαλικοῦ ἡδονιστοῦ παρομοίου μὲ τὸν Γουϊλτερ Πάτερ. Μπορεῖ δὲ νὰ πῇ κανεὶς γι' αὐτὸν ὅ,τι ὁ Ρωζὲ Κουρτὲς μιλοῦντας γιὰ τὸν Πάτερ: «Ἡ ζωή του ἐκάηκε ἀδιάκοπα μὲ μιὰ φλόγα λαμπερὴ σὰν πετράδι. Μὰ ἡ φλόγα αὐτὴ δὲν εἶχε ὡς τροφὴ ἢ, παρὰ λόδους πνευματικοὺς καὶ λάθη φαντασιακά». Ὑπῆρξεν ἕνας αἰσθηματικός, μὲ ἕνα ρομαντισμὸν ἐγκεφαλικόν, ἕνας μπλαζὲ καὶ ραφινέ, ὁ ὁποῖος ἠνέωξε πρὸς τὰ πράγματα καὶ πρὸς τὰ πρόσωπα ὡς σὲ μοτίβα γιὰ τὴν exaltation τῆς ψυχῆς του. Τὸ ἐπίλοιπο ἔργο του, τὸ καθαρὰ ἀντικειμενικὸ καὶ ποὺ τὸ διακρίνουν ἀντιπρητικὲς ἐθνικιστικὲς σκαπευθύνσεις, εἶναι ἔργο θελήσεως καὶ ὄχι ἐμπνεύσεως, ἕνα πρόχωμα, ποὺ ὁ ἀριστοκράτης αὐτὸς τῆς σκέψεως καὶ τῆς ζωῆς προσπάθησε νὰ ὑψώσῃ κατὰ τοῦ ὅλο ἐξογκουμένου κοινωνικοῦ ρεύματος, τοῦ ἀπειλοῦντος νὰ παρασύρῃ πατρίδες, παραδόσεις, ἱεραρχίες—ὅ,τι δηλαδὴ αὐτὸς ἐθεωροῦσε ὑψαῖο καὶ ἀναγκαῖο. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀνατὸλ Φράνς, ὅταν πέθανε, ὅλος ὁ κόσμος εὑρέθηκε αὐθωνος νὰ τὸν ἐπιστίσῃ ὡς τὸν μεγάλο πονιέφηκα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ νὰ κλάψῃ πικρὰ τὸ κενὸ ποὺ ἄφνε ὁ μέγας αὐτὸς Ὁδηγὸς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Κανεὶς ὅμως δὲν ἀνέπτυξε σὲ τί ὁ μάγος αὐτὸς σπιλίστας ἐστάθηκε Ὁδηγός. Ὅσο τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ξεύρω τίποτα πειὸ στεῖρο καὶ πειὸ ἐγωϊστικὸ ἀπὸ τὴ φιλοσοφία τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς. Ὁ φιλόσοφος αὐτὸς δὲν εἶναι, παρὰ ἕνας commodiste κ' ἕνας ἐπικουρικός. Ἡ ἀντίληψίς του περὶ τῆς ζωῆς δὲν εἶναι ὅτι αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ μία ἀτέλειωτη διαδυχὴ τυφλῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων, ἄλλων εὐχαρίστων κ' ἄλλων δυσαρέστων, κ' ὅτι ἡ σοφία συνίσταται στὸ ν' ἀπολαμβάνῃ κανεὶς τὰ εὐχάριστα καὶ νὰ προσπαθῇ ν' ἀποφύγῃ τὰ δυσάρεστα. Πόσο μακριὰ εἴμαστε ἀπὸ τὸν Μιγκὲλ Ὀὐναμοῦνο, ποὺ θέλει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν ψ' ἀγωνία κ' ἐγρήγορσι—ὡς μόνο ὅρο γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸν ἔπανο τῆς ψυχῆς γιὰ τὸν ἀπείρο δοηθοῦν οἱ φιλοσοφικὲς πτιζάνες τοῦ Φράνς. Πόσο μακρύτερα δὲ ἀκόμα εἴμαστε ἀπὸ τὸν ἀποθεφέτου τῆς Ἀσσίζης, τὸν γλυκύτατον ἐκεῖνον ἅγιο Φρανγκίσκο, ποὺ ἔλεγεν «ὁ ἀδελφός μου ἄνεμος καὶ ἡ ἀδελφή μου δροχή».... Στὸ ἔργο τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς δὲν ὑπάρχει τίποτα ἀφ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ ἐξυψώσῃ τὴν ἀνθρώπινη ψυχή: οὔτε Ἀνηφυχία, οὔτε Ἀγάπη. Ὑπάρχει μόνο ἕνας ἀποκαμματικὸς σκεπτικισμός, μία εὐκολη μειδιόσα εἰρωνεία, μία καταδεχτικὴ συμπάθεια πλουσίου ἀνθρώπου γιὰ τοὺς δυστυχεῖς ὁμοίους του κ' ἡ πεποίθησις, ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ ἀφ' ὅ,τι εἶναι κ' ἀφ' ὅπως ἐφανίζεται. Μιὰ τέτοια φιλοσοφία μόνο ν' ἀποξηρύνῃ καὶ νὰ κοιμίσῃ μπορεῖ. Καὶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τὸν πελερισμένο ἀπὸ ἀλεξανδρινισμό, τὸν εἶπαν "Ἕλληνα!"—ἀγνοῶντας μέχρι ποίου βαθμοῦ οἱ Ἕλληνες εἶχαν τραγικὴ ἀντίληψι τῆς ζωῆς (ὁπὸ τὴν ἔννοια ποὺ ἔδωσε στὴ λέξι ὁ Νίτσε).

Μὲ τὸν θάνατο τῶν τριῶν αὐτῶν προπολεμικῶν φυσιογνωμιῶν ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὸ Αἴσθημα, τὸ Πάθος καὶ τὸ Πνεῦμα, ὑπὸ ὑποκειμενικὴ κ' ἐγωϊστικὴ πλευρά, δὲν ἀπέμεινε κανένα κενὸ πρὸς πλήρωσι, γιατί ἡ νέα γαλλικὴ φιλολογία εἶχε πάψει πλέον νὰ τοὺς θεωρῇ διδασκάλους της. Καὶ τοῦτο γιατί οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον μεταπολεμικοὶ ἄνθρωποι, ζήσαντες σὰν πόλεμο ἢ μεγαλόσαντες κατ' αὐτόν. Ὁ δὲ πόλεμος, μολονότι ὁ ἴδιος δὲν μᾶς ἔδωσε παρὰ ἐλάχιστα ἄξια λόγου ἔργα, ἐμμέσως ἐπηρέασε ὅλη τὴ φιλολογία. Κ' ἦταν φυσικό, ἀφοῦ ἐπηρέασε τεράστια αὐτὴ τὴ ζωή.

Ἡ μεταπολεμικὴ αὐτὴ φιλολογία, ὅπως κ' ἡ μεταπολεμικὴ ζωή, παρουσιάζεται ἐκ πρώτης ὄψεως χαώδης καὶ ἀναρχική. Ἀλλ' ὅπως μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κανεὶς στὴ σημερινὴ ζωὴ τρεῖς μεγάλες τάσεις: μία ποὺ θέλει νὰ διατηρήσῃ τὸ προπολεμικὸ σύστημα ζωῆς, ἄλλη ποὺ ζητάει ν' ἀνοίξῃ νέο δρόμο καὶ τὴν τρίτη ποὺ περιορίζεται στὸ νὰ ζῇ ὁλιστικὰ τὴν ἡμέρα ποὺ περνάει, ἔτσι μπορεῖ καὶ νὰ διακρίνῃ τὶς κύριες τάσεις τῆς σημερινῆς φιλολογίας. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἀπ' αὐτὴν δὲν ἐβγῆκαν ἀκόμα προσωπικότητες ποὺ ν' ἀποκρυσταλλώνουν, τελειωτικῶς καὶ ἀρτίως, ἐκείνη τὴν κατεύθυνσι, κ' οὔτε ἄλλως τε αὐτὸ εἶναι ἀκόμα δυνατό, ἐφόσο ἡ σημερινὴ φιλολογία βρίσκεται ἀκόμα στὸ στάδιο τῆς ἀναζητήσεως καὶ τῆς ἐξελίξεως. Μέσα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀπειρία τῶν ἐκδιδομένων βιβλίων διαβλέπει κανεὶς τὴν ἐπελθοῦσα ἀλλαγή.

Κ' ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ συνίσταται, στὶς μεγάλες γραμμές της, ὅτι ἡ μεταπολεμικὴ γαλλικὴ φιλολογία ἀφῆκε τὸ ὕφος γιὰ τὴν οὐσία, τοὺς κοινωνικοὺς τύπους γιὰ τὸν αἰώνιο ἄνθρωπο, τὴν περιγραφὴ γιὰ τὴν παρατήρησι, τὸ αἴσθημα γιὰ τὴν ἀνάλυσι, τὸν ἐγκέφαλο γιὰ τὴν ψυχή, τὸ συνειδητὸ γιὰ τὸ ὑποσυνείδητο.

Τὸ κύριο πρόβλημα τῆς μεταπολεμικῆς ζωῆς, τὸ οἰκονομικό, κι' οἱ κύριες ἰδέες της, οἱ κοινωνικές, δὲν φαίνονται, ἐκ πρώτης ὄψεως, ν' ἀπασχολοῦν καὶ ν' ἀντικαθρεφτίζωνται στὴ σημερινὴ φιλολογία—κ' ἔννοῶ τὴν καθαρὰ φιλολογία. Βλέπει ὅμως κανεὶς ὡς κύριο χαρακτηριστικό της τὴν τάσι κατανοήσεως τοῦ Ἀνθρώπου—πράγμα ποὺ δὲν συνέβαινε πρὸ τοῦ πολέμου. Ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἐχώρισε τὰ κράτη, ἐπλησίασε τοὺς ἀνθρώπους. Σήμερα ὁ "Ἄνθρωπος γενικῶς ἐξετάζεται μ ἐδιάθεσι συμπαθητικὴ κι' ὄχι ἁπλῶς μὲ περιέργεια, κι' ὁ συγγραφεὺς σκύβει νὰ δῇ καὶ νὰ ἐνοιήσῃ τὴν ψυχή του, μὴ περιοριζόμενος πειά, ὅπως ἄλλοτε, σὴν περιγραφὴ τῆς ζωῆς του. Ἀκόμα κ' αὐτὲς οἱ ιαξεδιωτικὲς ἐντυπώσεις, εἶδος λόγου κατ' ἔξοχὴ ὑποκειμενικό, παρουσιάζουν τὴν ἀλλαγὴ αὐτή.

Ὁ Λοτί, ὅπου κι' ἂν πήγαινε, δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸν ἑαυτό του, δὲν περιέγραφε, παρὰ τὴν μελαγχολία του, δὲν σκεπτόταν, παρὰ ὅτι θὰ πεθάνῃ μιὰ μέρα. Τὸ μόνο δὲ ποὺ μᾶς ἔδωνε ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη, ἦσαν οἱ περιγραφὲς—περιγραφὲς τοπείων, οὐρανῶν, θαλασσῶν, μνημείων καὶ ἐθίμων. Πάρετε ὅμως σήμερα τὰ "Dépaysements" τοῦ Ρόδέρσιον κὲ Τράζ, τὰ βιβλία τῶν ἀδελφῶν Ταρώ, αὐτὸ ἀκόμα τὸ "Ouvert la nuit" τοῦ Μοράν. Θὰ ἴδητε τὸ τοπεῖο κ' οἱ προσωπικὲς ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις νὰ δίνουν ἀπόλυτα στὴ θέσι τους στὴ μελέτη τῶν ἀνθρώπων αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῆς χώρας, στὴ βαθειὰ προσπάθεια νὰ ἐννοήσουν τὴν ἐσωτερική καὶ κοινωνικὴ ζωή τους, στὸ ἐνδιαφέρο τους νὰ συλλέξουν παρατηρήσεις ποὺ νὰ ἔχουν τὴν ἀξίαν ντοκουμέντων...

Ἐὰν ἐξαιρέσῃ κανεὶς μερικοὺς συγγραφεῖς ποὺ νὰ ἀρκοῦνται σὲ ρεαλιστικὲς περιγραφὲς τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς τῆς μεταπολεμικῆς κοινωνίας, πέρνοντες ὡρισμένους τύπους καὶ ὡρισμένα περιβάλλοντα, οἱ ἄλλοι ὅλοι ζητῶν κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴς φωτογραφικὲς αὐτὲς διαυπώσεις. Ὁ οὐνανιαμισμὸς τοῦ Ζὺλ Ραμαίν, ἡ συμπάθεια τοῦ Μτναμέλ, οἱ ἀνθρωπιστικὲς ἰδέες τοῦ Ρομαὶν Ρολλάν, μία κοινὴ ἔχουν βάσι καὶ τάσι: τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν καλλιτέρευσί του. Ὑπάρχει δὲ τέλος μία ὁλόκληρη πλειὰς συγγραφέων, ποὺ ἀκολουθοῦντες τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρωπίνου ὑποσυνειδήτου, θεωροῦντες, ὅτι τὸ συνειδητὸ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα πρῖσμα καὶ μόνο τοῦ ὑποσυνειδήτου κ' ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ intelligence γιὰ νὰ κάνῃ τὸν γῦρο τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως δὲν ἀρκοῦν οἱ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸν ἄνθρωπο.

Ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησι γύρω ἀπὸ τὸν Ἄνθρωπο καὶ τὴν κατανόησί του δὲν εἶναι βέβαια μεταπολεμική. Ἔχει τὶς ρίζες της σὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ περασμένου αἰῶνα καὶ στὴν ἐπίδρασι, ποὺ ἐξήσκησεν ὁ Δοστογιέβσκυ. Ὁ πόλεμος ὅμως τὴς ἔδωκε καινούργιες ἀφορμὲς καὶ καινούργια ὁρμή. Ὑπάρχει στὴ φιλολογικὴ ἀτμόσφαιρα μιὰ λαχτάρα γιὰ ἀνάλυσι καὶ κατανόησι. Ὑπάρχει τέλος περισσότερος ἀνθρωπισμός. Ὁ ὁρισμός, ὅτι ἡ τέχνη δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὴν τέχνη εἶναι πλέον ὁμήρα μακρυὰ πίσω μας. Ἡ ρηχότητα τοῦ ρεαλισμοῦ κατεδείχθη ἐξ ἄλλου. Οἱ σημερινοὶ συγγραφεῖς μοιάζουν μὲ τοὺς ἐργάτες τῶν μεταλλείων, πού, σκάβοντας στὰ ἔγκατα τῆς γῆς κι' ἀποίγοντας ὑπομονητικὰ διαδρόμους, ζητῶν νὰ βροῦν τὴ φλέβα πολυτίμου μετάλλου. Εἶναι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ καὶ αὐτοὶ ζητῶν νὰ βροῦν τὴ φλέβα τοῦ ὑποσυνειδήτου τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἀνατὸλ Φράνς τῷ 1924 ἐπιτρέπει, ὅπως εἶπα, νὰ κάνῃ κανεὶς αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ.

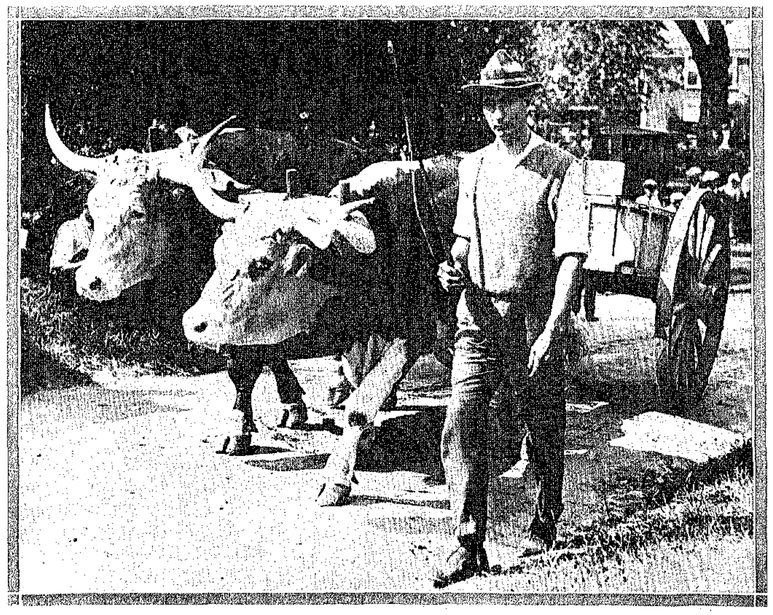

Δύο βραβευθέντες ταῦροι τοῦ Ἑρφόρδου, χρατούμενοι εἰς τὴν φάρμαν του ἐν Γονέθ Σάϊντ Ἔιν, τῆς Σάουθ Σώνγαμπουρου, Μασσ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΙΤΑΛΟΙ

ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ πρό τινος ἀπό ἕνα ἐκδοτικὸν οἶκον τῆς Φλωρεντίας καὶ ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον τὴν Ἑλλάδα βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Δύσις ἐνὸς πολιτισμοῦ», γραμμένον ἀπὸ ἕνα Ἰταλὸν ἱστορικόν, τὸν Μπαρμπαγκάλλο. Οἱ Ἰταλοὶ κριτικοί του καὶ ἀπὸ ἄλλα ἔργα του καὶ ἀπὸ τοὺς δύο τόμους τῆς «Δύσεως ἐνὸς Πολιτισμοῦ» εἰς τοὺς ὁποίους πραγματεύεται τὸ γοργὸν καὶ τραγικὸν σβύσιμον τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὡς κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς ὀργανώσεως, καὶ ὡς τέχνης καὶ πολιτισμοῦ, εὑρίσκουν, ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἔχει κάμει μίαν ἔρευναν ἐπιστημονικὴν πρωτίστης τάξεως, ὠπλισμένος μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια τοῦ μελετητοῦ, τοῦ φιλολογικῶς προπαρασκευασμένου ἀπὸ ἄμεσον γνῶσιν τῆς κλασσικῆς φιλολογίας καὶ ἐπιπροσθέτως μὲ γερὴν οἰκονομικονομικὴν μόρφωσιν, ἀπαρέκτον διὰ τὴν ἄποψιν μὲ τὴν ὁποίαν ἐξετάζει τὰς ἀφορμὰς καὶ τὰ αἴτια τῆς δύσεως τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Μπαρμπαγκάλλο ἀναφέρει εἰς ἕνα κεφάλαιον τοῦ βιβλίου του

«Ὑπὸ τὴν ὑλικὴν μορφὴν μία παραγωγὴ ὁρδιὰ καὶ δαπανηρά, μία χειροτεχνία παράλυτος, μία γεωργία καὶ βιομηχανία κατεστραμμέναι. Ὑπὸ τὴν κοινωνικὴν μορφήν, μία ἀδιόρθωτος τάσις πρὸς συγκέντρωσιν εἰς ὀλίγας χεῖρας τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τοῦ πλούτου, ἐξανγκράζουσα τοὺς σκλάβους νὰ ἐργάζωνται περισσότερον καὶ τοὺς ἐλευθέρους νὰ ἐκπατρίζωνται εἰς ἀναζήτησιν νέων ἐδαφῶν πρὸς ἐκμετάλλευσιν.»

Κατὰ τὸν συγγραφέα, ἡ ἀναρχοδημοκρατία βασιζομένη εἰς τὰς ἀνάγκας ἐξάπλωσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρασίας καὶ ἡ κυριαρχία της εἰς τὴν μεσογειακὴν λεκάνην, κυρίως δὲ ἡ κορύφωσις τῆς ἐξαπλώσεώς της διὰ τοῦ θριάμβου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐξελληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, εἶναι ἡ ἀφετηρία τῆς καταπτώσεώς της. Διότι πάντα ταῦτα δι' αὐτὸν εἶναι ἐκδήλωσις ἀκατασχέτου ἠμπριαλισμοῦ κυριαρχοῦντος τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μὲ τὰς μισαρὰς του μορφὰς τῆς οἰκονομικῆς καθυποτάξεως, τῆς πολιτικῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν γαιῶν. Ἐνῷ δὲ πρὸς στιγμήν, μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐπιστεύθη, ὅτι ἡ κρίσις ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ, εὗρισκαν μίαν διέξοδον ἐπαναφέρουσαν πρὸς τὴν ἀνάκτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος κλέους, αὐτὴ ἡ νέα της σταδιοδρομία ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τοῦ ταχυτέρου θανάτου της.

Ἀλλ' ὁ συγγραφεύς, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ ἴσως, ἐνῷ κατηγορεῖ τὴν Ἀσιατικὴν ἐκστρατείαν ὡς ἀφορμὴν τῆς δύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ περίοδος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὑπῆρξε μία περίοδος ἱστορική, γονιμοποιήσεως ἀπεράντων πλουσιωτάτων ἐκτάσεων, ἐκπολιτισμοῦ τῆς ἀνατολικῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου μὲ ὀχυρωμένας νέων κέντρων πνευματικῆς, ἐμπορικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, ὅπως ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Ἀντιόχεια. Βεβαίως. Ὅταν ἕνας λαὸς προσδοῦῃ καὶ ἡ ζωή κα ἡ ὀρμητικότης πρὸς τὰ πρόσω σρύζουν μέσα του, τὰ κατὰ συνήθειαν ὄρια, τὰ ἐπὶκ περιορίζουν τὴν δράσιν του θραύονται καὶ ἡ ζωὴ ἐξορμᾷ πρὸς νέα ἔδαφη.

* * *

Ἀλλ' ἐὰν ἡ κυγκόσμιος ἱστορία ἔχῃ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀνθρωπίνως τέλειον εἰς μίαν φυσικὴν ἐξάπλωσιν μὲ νέας κατακτήσεις, ἰσοφαρίζουσαν μὲ ἀνάστασιν καὶ ἐκπολίτισιν τῶν κατακτωμένων ἐδαφῶν, εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ περίοδος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὰ μέρη τὰ ὁποῖα διὰ τῆς προελάσεώς του εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας ἤλθον εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ ἀνεμίχθησαν μὲ τὸ Ἑλληνικὸν αἷμα, οὔτε κατεκτήθησαν διὰ νὰ τροφοδοτήσουν τὴν μητρόπολιν, οὔτε ἐγυμνώθησαν διὰ νὰ πλουτίσουν τὸ κέντρον, οὔτε ἐδοκίμασαν τὸν σκληρὸν καὶ ὄκρων ζυγὸν τῆς δουλείας, ὅπως συνέβη μὲ τὰς κατακτήσεις τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἡ ὁποία ἐξ ἄλλου εἶδε κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγαλειοτέρας δόξης της καὶ τοῦ μεγαλειοτέρου κλέους της τὸν θεσμὸν τῶν σκλάβων, τὸν ὁποῖον ὁ Μπαρμπαγκάλλο θεωρεῖ ὡς ἕνα τῶν συντελεστῶν τῆς Ἑλληνικῆς καταπτώσεως, φθάνοντα εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φθάσει. Φυσικά, τὸ ρεῦμα τῆς ἀναγεννήσεως ἐπὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔπεσεν ἐπὶ μιᾶς Ἑλλάδος ἐξηπδενημένης καὶ εὑρισκομένης ἐν παρακμῇ. Πιθανὸν οἱ δημοσιονομικοὶ λόγοι, τοὺς ὁποίους ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει, σύμφωνα μὲ τὰς ἀξιώσεις τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς σήμερον διὰ νὰ τοὺς καταστήσῃ συντελεστὰς τῆς Ἑλληνικῆς καταπτώσεως,νὰ ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὴν σημασίαν των. Ἀλλὰ τὴν παρακμὴν δὲν τὴν ἔφεραν αὐτοί. Ἡ παρακμὴ προῆλθεν ἀπὸ τὴν αἰωνίαν μοῖραν, ἡ ὁποία καταπτύζει πάντοτε τὴν Ἑλλάδα. Ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν διαίρεσιν καὶ ἀπὸ τὴν μὴ ἀναγνώρισιν τοῦ ὑπερτέρου. Δείγμα αὐτὸς ὁ λαός, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο ἐν καταπτώσει διὰ τοὺς δημοσιονομικοὺς λόγους, τοὺς ἀναπτυσσομένους ἀπὸ τὸν συγγραφέα, ὑπῆρξεν ὁ δημιουργὸς τῆς Ἑλλάδος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Καὶ οὔτε ἡ ἐπέκτασις παρὰ τὰς δυνάμεις της—ἡ αἰωνία Ἰταλικὴ ἀντίδρασις διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀνάστασιν,—οὔτε ἡ δημιουργία νέων κέντρων ἐμπορίου καὶ πλούτου εἰς τὰ κατακτηθέντα ἐδάφη ἐπέφεραν τὴν πτῶσιν· Τὴν ἐπέφερεν ἡ αἰρυνίλία καὶ χωρὶς προπαρασκευὴν τῆς διαδοχῆς ἔλλειψις τοῦ συλλαβόντος τὸ σχέδιον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκτελέσεώς του.

Ἐὰν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐπέζη διὰ νὰ στερεώσῃ τὸ κράτος ὑπὸ τὴν νέαν του μορφὴν καὶ νὰ προπαρασκευάσῃ τοὺς διαδόχους, ἄς εἶναι βέβαιος ὁ συγγραφεὺς τοῦ περὶ Ἑλλάδος βιβλίου, ὅτι οὔτε ἡ Ἑλλὰς θὰ ἔπιπτεν ὅπως ἔπεσεν, οὔτε ἡ μορφὴ τοῦ κόσμου θὰ ἐξελίσσετο ὅπως ἐξελίχθη.

Τὸ βιβλίον τοῦ Μπαρμπαγκάλλο ἔχει τοῦτο τὸ ἐλάττωμα. Ὅτι ὁ συγγραφεύς του δὲν κατώρθωσε νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ νὰ σταθῇ ἐκεῖ ἀντικειμενικὸς παρατηρητὴς καὶ ἐρευνητής.

Α· ΖΛΦ.

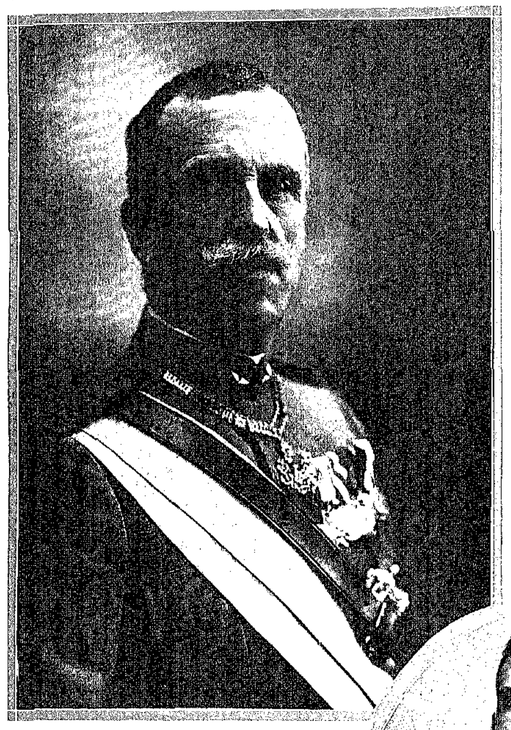

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουήλ, κατὰ νεωτάτην φωτογραφίαν. Ἡ τυραννία τοῦ Μουσσολίνι ὁδηγεῖ τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὴν Δημοκρατίαν.

Ὁ διάδοχος τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος, τοῦ ὁποίου οἱ ἀρραβῶνες μετὰ τῆς πριγκιπίσσης τοῦ Βελγίου, Μαρίας, πολλάκις ἀνεγράφησαν ὑπὸ τοῦ Τύπου.

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΜΑΡ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΑΥΣΤΗΑ ΑΜΙΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ

Ο ΜΠΕΝΙΤΟ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ

ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΙΝΗΣΙΣ τοῦ Μουσσολίνι, μ' ἕνα παμπάλαιον παλτὸ κ' ἕνα τριάβλιον καπέλλο ἀπὸ τὸ χωριό του εἰς τὴν Ρώμην, ἐνθυμίζει τὴν πορείαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ γενὸς τὸ θεοδηρουργοῦ, ὁ «δάσκαλος», ὅπως τὸν ἐβάπτισαν οἱ συγχωριανοί του διὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ ἀπρόσιτον ὕψος του, ὅπως κάθε νέος, ὑπῆρξε σοσιαλιστής, ἐξέδωσε τὴν ἀνάλογον ἐφημερίδα εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, τὴν γράφει μόνος του, ἐργάζεται ἠχυθμηδρόν, ἐπιμένει τόσον, ὥστε ἐπὶ τέλους τὸν ἐξορίζουν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Ταξειδεύει χωρὶς πενιάρα εἰς τὴν Γαλλίαν· ἐργάζεται μὲ τὰ δύό του χέρια διὰ τὸν ἐπιούσιον· σηκώνει σάκκους εἰς τὸν λιμένα· ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν γῆν· μεταλλωρύχος, ἐργάτης, νοσταλγεῖ περισσότερον τὸ φῶς, τὸν ἥλιον καὶ ἐπαναστατεῖ. Προκαλεῖ ἀπεργίας εἰς ξένον ἔδαφος. Ἡ Γαλλικὴ ἀρχὴ ἀποστέλλει τὸν ἀνήσυχον αὐτὸν ἄνθρωπον ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα του. Τοῦ συγχωροῦνται παλαιαὶ ἁμαρτίαι καὶ ἰδοὺ πάλιν τὸ τριάβλιο καπέλλο εἰς τὸ μικρὸ χωριὸ τῆς Ρωμανίας. Περιφέρεται μὲ ἀγνώστους σκοπούς, οἱ συγχωριανοί του τὸν θεωροῦν ἡμιπαράφρονα, ὁμιλεῖ ἀκατάληπτον γλῶσσαν. ἐξάπτεται εἰς τὰ καφενεῖα, ἀπομονώνεται εἰς μακρυνοὺς περιπάτους. Τέλος ἕνα πρωὶ ἐκδίδει τὴν ἐφημερίδα του. Συνέπεια: ταραχαὶ καὶ φόνοι, ἡ ἐπαρχία εἰς ἀναστάτωσιν. Συλλαμβάνεται καὶ ἐξαποστέλλεται εἰς τὰς φυλακάς. Ὁ νέος αὐτὸς εἶναι θετικώτατα ἐπικίνδυνος. Ὅταν ὁμιλῇ πρὸς τὸ πλῆθος ἡ αἰαγών του συσσάται. Οἱ ἀγαθοὶ ἐπαρχιῶται δὲν πολυκαταλαβαίνουν τί λέγει καὶ τί ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ τοὺς πείθει ἡ μορφή του.

Ἔχει δίκηο ὡς φαίνεται, διότι πολὺ ἐξουγίζεται. Οὕτω κυβερνᾶται τὸ πλῆθος. Ἀπὸ τὴν πύλην τῆς φυλακῆς μίαν ἡμέραν ἐξέρχεται ὁ τετράγωνος αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ τὸ σακκίδιον τοῦ καταδίκου. Εἶναι γνωστὸς πλέον εἰς τὸν κομμουνισμόν, εἶναι μία προσωπικότης. Τοῦ προσφέρεται ἡ διεύθυνσις τοῦ «Avanti» εἰς τὸ Μιλάνον. Δέχεται καὶ προκαλεῖ τὴν γενικὴν ἀπεργίαν ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ παραδώσῃ τὴν Ἰταλίαν εἰς τοὺς ἐρυθροὺς ἀδελφούς.

Τὸν ἀπογοητεύει ὅμως ἡ ἄβουλος ἀναρχία τῶν κομμουνιστῶν, τὸν ἀνησυχεῖ ὁ ἐπαπειλούμενος εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, παραιτεῖται καὶ ἱδρύει τὸ «Popolo d' Italia» εἰς τὸ Μιλάνον. Ἀλλαγὴ μετώπου. Ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ εἶναι τὸ ὁάλτισμα ποῦ καλεῖ τοὺς Ἰταλοὺς εἰς τὰ προχώματα, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξαφανίζεται καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ μὲ τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας. Τραυματίας ἐπιστρέφει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ προβλέπει τὴν μεταπολεμικὴν ὑπερκόπωσιν: τὴν στιγμὴν αὐτὴν γεννᾶται ὁ φασισμός. Ὄχι! ἡ πατρὶς πρέπει νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν παροῦσαν ἠθικὴν παράλυσιν! Στὰ ὅπλα ἀκόμη μίαν φορά! Καὶ οἱ νέοι προσορέχουν, σχηματίζουν γύρω του τὴν πυκνοτάτην φάλαγγα τῶν «μαύρων ὑποκαμίσων» καὶ ἔρχεται ἡ Ἰταλικὴ ἀνάρρωσις.

* * *

Ἰδοὺ πῶς τὸν περιγράφει ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Μπελτραμέλλι εἰς τὸ βιβλίον του «Ὁ Νέος Ἄνθρωπος»: «Ὁ Μουσσολίνι εἶναι ἕνας θετικιστὴς τοῦ μέλλοντος, ὄχι ἕνας ἁπλοῦς ἰδεολόγος. Ὑπῆρξε σοσιαλιστής, ἐθνικώτερον καὶ θεωρητικὸς μάλιστα, ἀλλὰ ποτέ του εἰρηνοποιός, πάντα ἐπαναστάτης. Φυσιολογικὸν πατριωτισμὸν ὀνομάζω τὸν πατριωτισμὸν τοῦ Μουσσολίνι, διότι εἶναι τετράγωνος μονόλιθος σκαλισμένος ἀπὸ τὴν πέτρα τῆς Ἰταλικῆς γῆς. Χείλη λεπτά, σφιχτοδεμένα, ποῦ περιφρονοῦν ὅ,τι εἶναι μάτιον, ἐπιπόλαιον, ἀδιάφορον. Βλέμμα παντοδύναμον, διερευνᾷ τὴν ἔκτασιν ὡς οἱ φάροι αὐτοκινήτου. Μέτωπον προτεταμένον μὲ δύο ὁλοκόκκινα φρύδια, ὅπως σύννεφα εἰς τὰ ἀπόκρημνα Ἀπεννίνα ὄρη. Ὅταν γράψῃ μὲ τὸ εὐρὺ στῆθος εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐπάνω, ὁμοιάζει πρὸς ἀθλητὴν ποῦ ἀγωνίζεται. Τὸ τετράγωνον αὐτὸ κεφάλι εἶναι ἕνα νέον εἶδος ἐκρηκτικὸν μηχάνημα, ἕτοιμον νὰ ἐκραγῇ εἰς πᾶσαν στιγμήν. Προκαλεῖ τὸν φόβον καὶ τὸν σεβασμόν. Εἶναι ὁ νέος ἄνθρωπος».

Ἡ φιλολογικὴ αὐτὴ περιγραφὴ τοῦ Μπελτραμέλλι ὀλίγον ἀπέχει τῆς ἀληθείας. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Μουσσολίνι παρουσιάζει ἴχνη ἀδιαφιλονικήτου ἐγκεφαλικῆς ἐντάσεως. Θὰ ἐκραγῇ παρασύρουσα τὴν Ἰταλίαν, ἢ τοὺς γείτονας ἐχθρούς; Ὅκων ἰσκα!

* * *

Ἡ παροῦσα πολιτικὴ κατάστασις. Ἀναμφισβητήτως ὁ Μουσσολίνι ἔσωσε τὴν χώραν του ἀπὸ τὸν ἐρυθρὸν κίνδυνον. Μία θερμὴ πατριωτικὴ πνοὴ πνέει σήμερον ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἡ Ἰταλικὴ αὐτὴ ἀνάρρωσις ὀφείλεται εἰς αὐτόν. Ἐδῶ «Πατρὶς» σημαίνει κάτι. Γενικώτερον ὁ φασισμὸς ἀναπληρώνει τὸν κομμουνισμόν. Καὶ ἐξηγοῦμαι: Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀνακαινίσεως εἰς τὰ χρονοτσύλαπα τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ξετίναγμα τῶν παλαιῶν ἀξιῶν, μετὰ τὸν πόλεμον, ὑπῆρξε τὸ ἀποκλειστικὸν κήρυγμα τοῦ κομμουνισμοῦ· αὐτὸς καὶ μόνον αὐτὸς θὰ ἔσωζε τὸν κόσμον. Εἶχε τρόπον τινὰ τὸ μονοπόλιον τοῦ ὀξυγόνου διὰ τὴν ἀποκαμωμένην ἀνθρωπότητα. Ὁ φασισμὸς τοῦ διεφιλονίκησε τὸ προνόμιον αὐτό. Μεθοδικός, συντηρητικὸς κατὰ δύναμιν, ἐργάζεται διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν. Εἶναι δηλαδὴ μία ὁμαλὴ ἐξέλιξις πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐνῷ ὁ κομμουνισμὸς ἦ ἀπότομος ἀνατροπὴ τοῦ παντός. Δ' αὐτὸ καὶ διέβη τὰ Ἰταλικὰ σύνορα· ἡ φασιστικὴ ἰδεολογία εἶναι μιὰ γενικὴ ἐπιθυμία. Τώρα ἰδοὺ καὶ τὰ παράδοξά του, ἐδῶ εἰς τὴν Ἰταλίαν: Ἐνεφανίσθη φυσικὰ ὁ Ὑπερμουσσολίνι, ἕνας μελανοχίτων βουλευτής, ὀνομαζόμενος Φαρινάτσι. Αὐτὸς δίδεται πρὸς τὸν ἀρχηγόν του. Θέλει αἵματα, πολυβόλα, θανάτους.....

Δηλαδὴ κομμουνιστὴς ἀντίστροφος, ὄχι ἐρυθρός, ἀλλὰ μελανός. Συντηρητικὸς καὶ φασισμὸς τῶν ἄκρων. Ἀρχηγοὶ δύο τοῦ αὐτοῦ κόμματος, ὅπως συνήθως. Μουσσολίνι καὶ Φαρινάτσι, ὀχροπάτη φυσιογνωμία ἀπέναντι τοῦ πρώτου. Ἀλλὰ πῶς συμβαίνει νὰ κατάσχωνται καθημερινῶς ἐφημερίδες; φασίσται θελοθρᾶυσται νὰ διατρέχουν τοὺς δρόμους, γραφεῖα νὰ καίωνται, νὰ δέρωνται βουλευταὶ καὶ δημοσιογράφοι; Ποῦ εἶναι ἡ σιαγὼν τοῦ Μουσσολίνι; Ποῦ ὁ «νέος ἄνθρωπος» τοῦ Μπελτραμέλλι; Δύναμις σημαίνει ἀνοχήν, ἤρεμον ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐχθροῦ. Ὑποφώσκουν διάφορα κόμματα διὰ νὰ σώσουν τὴν κατάστασιν, διότι ἀλλοίμονον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἂν ὑψωθῇ τὸ ἐρυθρὸν λάβαρον. Ἔρημος καὶ φλεγομένη γῆ θὰ εἶναι.

Ρ ώ μ η. —

Γ. ΝΑΖΟΣ

Ὁ Μπενίτο Μουσσολίνι, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας, μελανοχιτωνοφόρων. Εἶναι ὁ δικτάτωρ εἰσέτι τῆς Ἰταλίας, καίτοι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν δεικνύουν ὅτι ὁ ἥλιός του ἤρχισε νὰ δύῃ.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΌΜΑΝΤΕΜΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Δὲ θἄβρῃ πειὰ τὴ θλίψη μου ὁ χειμώνας,
νὲς στὰ βαρειά μου στήθια σφαλιχτή,
κἄποιες πεταλουδίτσες θὰ τὴν πάρουν
κ' ἔτσι μαζὺ μ' αὐτὲς θὰ ξεχαστῇ.

Καὶ θἄρθῃ μιὰ καλή, ποὺ τὴν προσμένω,
νὰ μοιασθῇ μαζύ μου τὴ δροσιὰ—
θἄναι δροσιὰ τὰ χείλη της καὶ χάδι
ἡ καθεμιά της στοργικὴ ματιά.—

Δὲ θἄβρῃ πειὰ τὴ θλίψη μου ὁ χειμώνας,
καθὼς τ' ἁπλά της λόγια θ' ἀντηχοῦν,
μένα στὴν ἀγγελένια καμαρούλα
τ' ἀγνὰ χεράκια ἀνθάκια θὰ σκορποῦν.

Στὴν πρώτη ροδαυγὴ τῆς νέας ἀγάπης
θὰ μεθοῦμε μὲ τ' ἄνθη ἑνοῦ σκοποῦ
καὶ θἄναι περιβόλι, ὅπου σταθοῦμε,
στὴν ἀγκάλη τοῦ ἀλόχαρου σπιτιοῦ.

Δὲ θἄβρῃ πειὰ τὴ θλίψη μου ὁ χειμώνας,
νὲς στὰ βαρειά μου στήθια σφαλιχτή,
κἄποιες πεταλουδίτσες θὰ τὴν πάρουν
μὲ τὴν παλιά μου ἀγάπη νὰ σβυστῇ.

ΑΠ. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΑΙ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ Νάτων, ἐκ Σκάρσδεϊλ, Ν. Υ., λαμβάνουσαι μέρος εἰς τὰ σκέτς τῶν «Διαγωνισμῶν τοῦ ὑπαίθρου».

Ἡ ἐκ Κουέμπεκ, τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας τοῦ Καναδᾶ, φίλαθλος Δεσποινὶς Ἐμιλία Γαΐτς, μὲ τοὺς ἀγαπητούς της σκύλλους.

ΖΕΥΓΑΡΙ ΡΟΔΑ

Μιὰ κόρη ἄθοὺς ἐμάδεψε καὶ ρόδα ἐκαρπολόα,
Καὶ τῆς καρδιᾶς της τὰ κρυφὰ στὴν κόρη ὁ νοῦς της τὰ λέει.
Καὶ στὰ καρπολούλματα ὁ βασιλιᾶς ἐπέρνα,
Ζευγάρι ρόδα τῆς ζηιᾶ καὶ τέσσερα τοῦ δίνει.
Ἡ Μάννα της ἐβίγλιζεν ἀπὸ τὸ παραθύρι
—Κόρη σκύλλα, κόρη ἄνομη, κόρη γεβεντισμένη
Κόρη ποὺ δὲν ἐντράπηκες νὰ πιάσῃς δαχτυλίδι
Ὁποῦχεις δώδεκ' ἀδερφοὺς καὶ δεκαὶ τὰ ξαδέρφια
Κ' ἔχεις κι' ἀρραβωνιαστικὰ ποὺ λείπει στὸ ταξεῖδι.
Ἔννοια σου νἄρθουν νὰ τὰ πῶ νὰ ἰδῇς τί θὰ σοῦ κάμουν»
Ἔρχονται δώδεκ' ἀδερφοὶ καὶ δεκαὶ τὰ ξαδέρφια.
Ποῖτι κι' ἐμισοφάσι κινᾶ καὶ τοὺς τὸ λέει.
Λέρνουν τὴν δώδεκ' ἀδερφοὶ καὶ δεκαὶ τὰ ξαδέρφια
Κ' ἡ μάννα της κι' ἀφέντης της μὲ τὰ σιδεροσταύρια.
Κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμμα ἡ κόρη ἐρυχομάχει.
Ὁ κόρης της τὴν ἀρσοπᾶ κ' ἡ μάννα της τῆς λέει:
—Ἐσύ, κόρη, ψυχομαχᾶς, τί ρόβχα νὰ σὲ βάλω;
Θέλεις τ' ἀμπά, θέλεις τ' ἀθά, θέλεις τὰ βελουδένια;
Θέλεις τὰ χρυσοπράσινα ποῦ σοῦφερεν ὁ Γιάννης;
—Μήτε τ' ἀμπά, μήτε τ' ἀθά, μήτε τὰ βελουδένια,
Μήτε τὰ χρυσοπράσινα ποῦ μοῦφερεν ὁ Γιάννης,
Μόν' θέλω νὰ μὲ θάψετε μ' αὐτὰ τὰ ματωμένα.
Γιὰ νὰ τὸ μάθῃ ὁ Βασιλιᾶς, νὰ τὸ γροικήσ' ἡ χόρα
Πῶς μ' ἀδικοσκοτώσατε γιὰ 'να ζευγάρι ρόδα».

(Ἀπὸ τὰ δημοτικὰ τραγούδια τῆς «Ἐκλογῆς Νεοελληνικῶν ποιημάτων» τοῦ κ. Λυλωνίου).

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΑΙ ΣΥ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΚΑΙ ΣΥ Βασίλισσα! Ὁ ἔρωτάς σου ἔγθασε στὴν Ὠμορφιὰ τὸ ἀθάνατο μεγαλεῖο, ὁ ἔρωτάς σου ποὺ γεννήθηκε γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὸν κόσμον ὅλον μὲ τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἔρωτά σου πῆρε σάρκα. Ἡ ἀγάπη τοῦ Βασιλιᾶ καὶ ἡ ἀγάπη κάθε ἀνθρώπου εἶναι ἴδια. Καὶ τὸ στέρμα σου βγαλμένο μέσ' ἀπὸ τὸ βασιλικό σου σπίτι σταλίζει τὸ μέτωπο κάθε Ἀγαπημένης.

Τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλιᾶ, τὰ καλὰ καὶ οἱ δοῦλοι τοῦ βασιλιᾶ, ἐχάθηκαν ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ παγκόσμιο βασίλειο. Μὰ αἰώνια θὰ ζῇ ὁ ἐρωτικὸς καϋμὸς τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχαντας γιὰ σύμβολο τὸ πάθος σου, πέτρινη Ὠμορφιά, προσηφέρει τὴ λατρεία του.

(Μετάφρασις ἀνέκδοτος)

Ἡ Ἀστραλὶς χορεύτρια Χενδρίγκα Γουέλκαν χορεύουσα «ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων».

Τὸ ἀθερώτερον πλάσμα τοῦ Χόλλυγουντ.— Μία ἐκ τῶν πέντε καλλονῶν τοῦ κινηματογραφικοῦ κέντρου τῆς Καλιφορνίας, ἡ ὁποία ἐνέπνευσε τὴν Σουηδὴν καλλιτέχνιδα Ἔρικ Τζόρτζεσον ὅτε εἰσέρχετο εἰς Χόλλυγουντ.

ΚΙ'ΑΝ ΜΕ ΞΕΧΑΣΗΣ....

Σὰν κλείσω, ἀγαπημένη μου, τὰ μάτια
νὰ μὴ θρηνᾷ γιὰ μὲ τὸ ἀχνό σου στόμα
καὶ κυπαρίσσι μὴ φυτέψῃς καὶ τριαντάφυλλα
στοῦ τάφου μου τὸ νεοσκαμμένο χῶμα.

Στὸν τάφο μου θ' ἀνθίζῃ καταπράσινη
ἡ χλόη μὲ τὸ δροσόπαγο λουσμένη
κι' ἂν μὲ θυμᾶσαι σὰ βαθὺ κρεβάτι μου
κι' ἂν μὲ ξεχάσῃς, κόρη ἀγαπημένη.

Στοῦ Ἀπριλομάη τὰ βράδυα τὰ ὀνειροπλέχτα,
τὴν ὥρα ποὺ τ' ἀγέρι ἀχνὸ θὰ πνέῃ
γλυκειὰ παρηγοριά, τ' ἀηδόνι θἄρχεται
σὰ μυῆμά μου νὰ κλαίῃ, ὅλο νὰ κλαίῃ.

Κι' ὁ ἥλιος στὰ ὡραῖα γλυκοχαράμματα
τὸν τάφο μου μὲ φῶς θ' ἀπαλορραίνῃ,
κι' ἂν μὲ θυμᾶσαι σὰ βαθὺ κρεβάτι μου
κι' ἂν μὲ ξεχάσῃς, κόρη ἀγαπημένη.

(Τοῦ Θωμᾶ Μούρ) ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

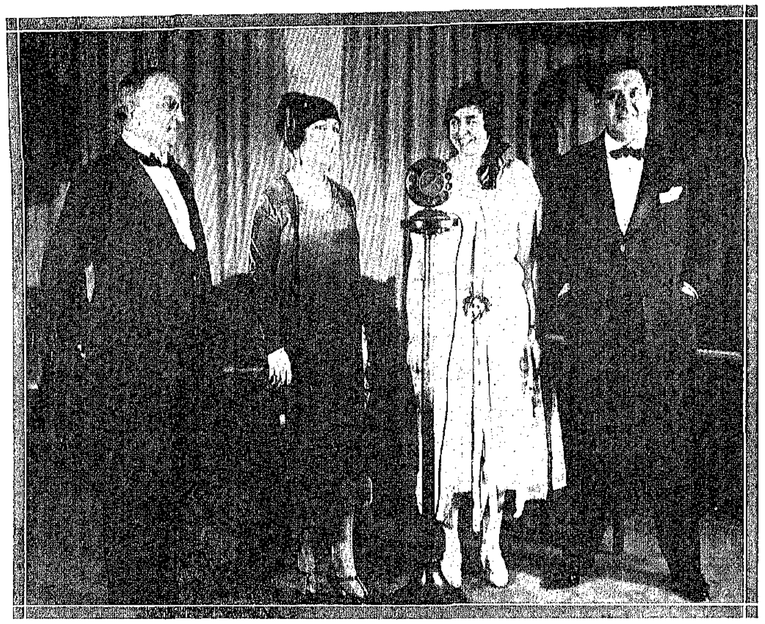

Οἱ κορυφαῖοι καλλιτέχναι ἐπιστρατευθέντες εἰς τὸ ραδιόφωνον. — Ὁ λυρικὸς τενόρος Τζὰν Μὰκ Κόρμακ (δεξιᾷ) καὶ ἡ ὑψίφωνος Λουκρητία Βόρι (δευτέρα ἐξ ἀριστερῶν), ἐτραγούδησαν εἰς τὸ ραδιόφωνον WEAF. Ἡ μὲ τὰ λευκὰ εἶναι ἡ κόρη τοῦ Μὰκ Κόρμακ, ὁ ὁποῖος ἐπικαλεῖται «χρυσοῦς τενόρος». Ἡ σκηνὴ ἐντὸς τοῦ δωματίου ὅπου ἐτραγούδησαν οἱ μελοδραματικοὶ ἀστέρες.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΕΝ θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἂν ἐλέγομεν, ὅτι τὸ ραδιόφωνον ἤρχισε νὰ διαρρυθμίζῃ τὴν ζωὴν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως τὸ ὡρολόγιον τὰς ἐργασίας, τὸν ὕπνον καὶ τὸ φαγητὸν τοῦ ἀνθρώπου. Τελευταίως ὁ περίφημος Ἰρλανδὸς ἀξιώφωνος Μὰκ Κόρμακ, τοῦ ὁποίου ἡ γλυκεῖα καὶ ἁπαλὴ φωνὴ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον «χρυσοῦς τενόρος», ἐτραγούδησεν εἰς τὸ ραδιόφωνον μὲ τὴν γλυκυτάτην ὑψίφωνον Λουκρέζια Βόρι, ὅλοι δὲ οἱ ἔχοντες ραδιόφωνα συνδεδεμένα μὲ τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν WEAF ἀπήλαυσαν δύο πρώτης τάξεως καλλιτέχνας, χωρὶς νὰ λάβουν τὸν κόπον νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν ὄπερα, οὔτε νὰ φορέσουν βελάδα ἢ ἐνδυθοῦν ντεκολτέ.

Ἂν ἡ σύζηρις διὰ μίαν γυναῖκά του νὰ ἀπαρνηθῇ τὸ ντεκολτὲ ἦτο ὀλίγη θυσία ἐκ μέρους της, αὕτη ἀντισταθμίζεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι δὲν ἀφῆκε τὸ σπίτι της, οὔτε ἤρχισε νὰ σιδηρώνῃ τὰ φορέματά της, ὑποβαλλομένη εἰς κόπον καὶ μόχθον, χάριν τῆς ὄπερας, ἐνῷ ὁ εὐτυχὴς σύζυγος ἔσωσε τὸ βαλάντιόν του ἀπὸ τὰ χρήματα τοῦ εἰσιτηρίου καὶ τὴν συνείδησίν του ἀπὸ ἐκδεχόμενα σταυροκυτάρωματα τῶν ἄλλων ἐπὶ τοῦ καρρὲ τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεως.

Ἔισι ἡ ὄπερα τείνει νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ σπίτι ἑκάστου ραδιοῦχου, ἰδίως μάλιστα ὅταν συνδυασθῇ καταλλήλως ὁ κινηματόγραφος μὲ τὸ ραδιόφωνον.

Σήμερον τὸ ραδιόφωνον κανονίζει τὴν ζωὴν τῶν κατοίκων. Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκκλησιάζονται διὰ τοῦ ραδιοφώνου καὶ ἀκούουν τὸ κήρυγμα. Τὸ ἐργοστάσιον ὡρολογίων τείνει νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ τὸ ραδιόφωνον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ξυπνᾷ τοὺς μακαρίως εὑρισκομένους εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Μορφέως, ἀλλὰ δίδει εἰς αὐτοὺς καὶ τὰς ὁδηγίας καὶ τὰ προστάγματα τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων. Ἓν, δύο, τρία, τὰ χέρια δεξιά, τὰ χέρια εἰς τὴν μέσην, κάμψις τῶν μηρῶν, ἀνάτασις τῆς χειρός, κλίνατε τὰ γόνατα, τῷ Κυρίῳ δεηθῶμεν.

Οἱ πολιτικοί, οἱ κοινωνικοί, ὅπως καὶ οἱ θρησκευτικοὶ λόγοι, ἀκούονται τώρα εἰς τὸ σπίτι, ἐνῷ μαθήματα Ἀγγλικῆς, Γαλλικῆς καὶ ἄλλων γλωσσῶν, καὶ μαθήματα οἰκονομολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ δικάσκονται κατὰ τὰς ὡρισμένας ὥρας δι' ὡρισμένων σταθμῶν εἰς τοὺς εὐτυχεῖς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκην πλέον νὰ παρακάθηται εἰς τὰ θρανία καὶ νὰ γίνεται γνωστὴ ἡ ἡλικία καὶ τὸ πνευματικόν των ὑψος.

Τὸ ραδιόφωνον εἶναι σήμερον ὁ ρυθμιστὴς τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου, τείνει δὲ νὰ ἀντικαταστήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Τύπον, διαθηγὸν γινόμενον τὸ ὄργανον τῆς ἐπικοινωνίας καὶ ὁ νεκρόκρυς τῆς ἡμέρας. Καὶ κυριακόμεθα ἀκόμη εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς δράσεως τῆς Μεγαλειότητός του, πρὸ τῆς ὁποίας θὰ κλίνῃ τὸ γόνυ εὐλαβῶς ἡ ἀνθρωπότης καὶ ὁ πολιτισμὸς τοῦ μέλλοντος.

Ὁ τενόρος Μὰκ Κόρμακ τραγουδῶν εἰς τὸ ραδιόφωνον.

ΤΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

ΥΠΟ H.G.WELLS

ΑΛΗΘΕΣ ἥρως τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν εἶναι τόσον ὁ Ἀλέξανδρος ὅσον ὁ πατήρ του Φίλιππος. Ὁ συγγραφεὺς θεατρικὸν ἔργον δὲν προκαλεῖ τόσον λαμπρὰν ἐντύπωσιν ὅσον ὁ ἠθοποιός, ὁ Φίλιππος δὲ ἦτο ἐκεῖνος ὅστις ἐσχεδίασε μέγα μέρος ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθασεν ὁ υἱός του, ὅστις ἔθεσε τὰ θεμέλια καὶ ἐσφυρηλάτησε τὰ ἐργαλεῖα, ὅστις εἶχεν ὄντως ἀρχίσει ἤδη τὴν Περσικὴν ἐκστρατείαν, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου του. Χωρὶς ἀμφιβολίαν ὁ Φίλιππος ἦτο εἷς ἀπὸ τοὺς μεγίστους μονάρχας οὗς εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος. Ἦτο ἄνθρωπος εὐφυέστατος καὶ ἱκανώτατος, ἡ ἐκτασις δὲ τῶν ἰδεῶν του ἦτο κατὰ πολὺ εὐρυτέρα ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Φίλιππος κατέστησε τὸν Ἀριστοτέλην φίλον του. Πρέπει δὲ νὰ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ τὰ σχέδια ἐκεῖνα διὰ τὴν ὀργάνωσιν πραγματικῆς γνώσεως, ἅτινα ὁ φιλόσοφος ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιήσῃ ἀργότερον, μέσῳ τῶν δωρεῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐφόσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν φαίνεται ὅτι ὁ Φίλιππος ὑπῆρξεν ὁ πρίγκιψ τοῦ Ἀριστοτέλους. Πρὸς αὐτὸν δὲ ἐστρέφετο ὁ Ἀριστοτέλης, καθὼς στρέφονται οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους θαυμάζουν καὶ ἐμπιστεύονται. Πρὸς τὸν Φίλιππον ἐστρέφετο ὡσαύτως ὁ Ἰσοκράτης, ὡς πρὸς τὸν μέγαν ἀρχηγόν, ὅστις θὰ ἐνοποίει καὶ θὰ ἐξηρυγνέτο τὴν χαῦνη πολιτικὴν ζωὴν τῆς Ἑλλάδος.

* * *

Εἰς πολλὰ βιβλία λέγεται ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο ἄνθρωπος ἀπιστεύτου κινησιοῦ καὶ ἀσυγκρατήτου φιληδονίας. Ἀληθὲς εἶναι ὅτι κατὰ τὰ γεύματα ὁ Φίλιππος ἔπινε πολύ, καθὼς ἔπινον καὶ ὅλοι οἱ Μακεδόνες καὶ ὅτι ἐνίοτε ἦτο μεθυσμένος. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ νὰ μὴ πίνῃ τις ὑπερβολικά, κατὰ τὰ γεύματα, ἐθεωρεῖτο ὡς στάσις μὴ φιλική. Ἀλλὰ διὰ τὰς ἄλλας κατηγορίας δὲν ὑπάρχει πραγματικὴ ἀπόδειξις καὶ ὡς μαρτυρίαν ἔχομεν μόνον τὰς ὕβρεις ἀνταγωνιστῶν οἵας ὁ Δημοσθένης, ὁ Ἀθηναῖος δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ, ὅστις ἦτο ἄνθρωπος ἀπροσέκτου ῥητορικῆς.

Ἡ παράθεσις μιᾶς ἢ περισσοτέρων φράσεων εἰμπορεῖ νὰ καταδείξῃ ἅπας κόπον σημεῖον ἠθύνατο νὰ φέρῃ τὸν Δημοσθένην ἡ πατριωτικὴ ὀργή του. Εἷς ἕνα ἀπὸ τοὺς Φιλιππικούς, καθὼς ὀνομάζονται αἱ ἐκ μέρους του ἀποκηρύξεις τοῦ Φιλίππου, ἐκφράζεται μὲ τὸ ἀκόλουθον ὕφος:

«Ὁ Φίλιππος—ἄνθρωπος ὅστις ὄχι μόνον δὲν εἶναι Ἕλλην, οὔτε συγγενεύει καθόλου πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' ὅστις δὲν εἶναι κἂν οὔτε βάρβαρος ἀπὸ ἀξιοσέβαστον χώραν—ὄχι, ἕνας ἄνθρωπος πανολοθλίπτος ἐκ τῆς Μακεδονίας, χώρας ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν λαμβάνομεν ποτὲ οὔτε κἂν ἕνα δοῦλον καθὼς πρέπει. Καὶ οὔτω καθεξῆς, ἐπὶ πολύ. Γνωρίζομεν, μὲ βεβαιότητα, ὅτι οἱ Μακεδόνες ἦσαν Ἀριανὸς λαός, συγγενεύων στενώτατα πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ μᾶλλον πεπαιδευμένος τῆς ἐποχῆς του. Αὐτὸ ἦτο τὸ πνεῦμα ὑφ' ὃ ἐγράφησαν αἱ ἐγδικαὶ κατὰ τοῦ Φιλίππου ἐξιστορήσεις.

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἔγινε βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, κατὰ τὸ ἔτος 359 π. Χ., ἡ χώρα του ἦτο μικρὰ χώρα, χωρὶς λιμένα ἢ διομηχανίας ἢ πόλιν σημαντικήν. Ὁ πληθυσμός της ἦτο ἀγροτικός. Ἑλληνικὸς σχεδὸν κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ ἔθιμος ὅπως εἶναι Ἑλληνικὸς κατὰ τὰς σημαιθείας, ἀλλὰ περισσότερον Βόρειος, κατὰ τὸ αἷμα ἀπὸ οἱονδήποτε ἄλλον λαὸν διαμένοντα πρὸς νότον αὐτοῦ. Ὁ Φίλιππος κατέστησε τὸ μικρὸν αὐτὸ βαρβαρικὸν κράτος, μέγα. Κατήρτισε τὴν ἱκανωτέραν στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν Ἕως ἐως τότε ὁ κόσμος καὶ εἶχε συμπεριλάβει τὸ πλεῖστον τῆς Ἑλλάδος εἰς ὁμοσπονδίαν, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου του.

* * *

Τὸ ἕκτακτόν του δὲ προτέρημα, ἡ δύναμίς του ὅπως σκέπεται πέρα τῶν παραδεδεγμένων ἰδεῶν τῆς ἐποχῆς του, καταδεικνύεται ὄχι τόσον πολὺ εἰς τὰ ζητήματα ἐκεῖνα ὅσον εἰς τὴν μέριμναν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξεγήμνασε τὸν υἱόν του ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὴν πολιτικήν, τὴν ὁποίαν εἶχε δημιουργήσῃ. Ὁ Φίλιππος ἐίναι εἷς ἀπὸ τοὺς ὀλίγους μονάρχας εἰς τὴν Ἱστορίαν, ὅστις ἔδειξεν ἐνδιαφέρον διὰ τὸν διάδοχόν του. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο, ὅσον ὀλίγοι ἄλλοι μονάρχαι ἤσθησαν ποτέ, εἰδικῶς μεμορφωμένος βασιλεύς. Ἔχει ἐκπαιδευθῆ δ' αὐτοκρατορίαν). Ὁ Ἀριστοτέλης ἦτο εἷς ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἱκανοὺς διδασκάλους τοὺς ὁποίους ὁ πατήρ του ἐξέλεξε δι' αὐτόν. Ὁ Φίλιππος ἐνεπιστεύθη τὴν πολιτικήν του εἰς αὐτὸν καὶ διεπιστεύθη αὐτὸν μὲ ἐξουσίαν καὶ διοίκησιν, ὅταν ἦτο ἀκόμη δεκαεξαετής. Εἰς τὴν Χιωρώνειαν ἦτο διοικητὴς τοῦ ἱππικοῦ, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ πατρός του. Ἀνετράφη διὰ δύναμιν—μὲ γενναιοφροσύνην καὶ χωρὶς ὑποψίας.

Εἰς πάντα ὅστις ἀναγινώσκει προσεκτικῶς τὴν βιογραφίαν του πρόδηλον εἶναι ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεκίνησε μὲ ἐφοδιασμὸν ἀσκήσεως καὶ ἰδεῶν, κρυπτοφανοῦς ἀξίας. Ὅταν δ' ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν φρόνιμον ἀνατροφήν του, ἤρχισε νὰ περιπίπτῃ εἰς λάθη καὶ νὰ συμπεριφέρεται κακῶς—ἐνίοτε μὲ φαβεράν ἀνοησίαν. Τὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτῆρός του εἶχον θριαμβεύσει τῆς ἀνατροφῆς του πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου του.

Ὁ Φίλιππος ἦτο βασιλεὺς τοῦ παλαιοῦ τύπου, ἀρχηγὸς—Βασιλεύς, πρῶτος μεταξὺ τῶν εὐπατριδῶν του, ἀπὸ τὴν τύπον τῶν ἀρχαίων Βορείων Ἀριανῶν. Ὁ στρατὸς τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν Μακεδονίαν συνίστατο ἀπὸ γενικὴν στρατολογίαν πεζῶν καὶ ἀπὸ ὀργάνωσιν εὐγενῶν ἱππέων, οἵτινες ὀνομάζοντο «οἱ συστρατιῶται». Οἱ κάτοικοι ἦσαν γεωργοὶ καὶ κυνηγοὶ καὶ κατὰ τι μέθυσοι, ἑτοιμοι ὅμως διὰ πειθαρχίαν καὶ κατάλληλοι διὰ πόλεμον. Ἐὰν δ' ὁ λαὸς ἦτο ἀπλοῦς, ἡ κυβέρνησις ἦτο εὐφυὴς καὶ δραστηρία. Ἐπὶ μερικὰς γενεὰς ἡ αὐλικὴ γλῶσσα ἦτο ἡ Ἀττική (Ἀθηναϊκή) Ἑλληνική καὶ ἡ Αὐλὴ ἦτο ἀρκετὰ πεπολιτισμένη ὥστε νὰ προστατεύῃ καὶ νὰ περιποιῆται προσωπικότητας ὡς ὁ Εὐριπίδης, ὅστις ἀπέθανεν ἐκεῖ κατὰ τὸ 406 π. Χ., καὶ ὡς ὁ Ζεῦξις, ὁ καλλιτέχνης.

* * *

Ἐπὶ πλέον ὁ Φίλιππος πρὸ τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν θρόνον, ἐπέρασε μερικὰ ἔτη ὡς ὅμηρος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἔλαβε τὴν ἀρίστην ἐκπαίδευσιν τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἡ Ἑλλάς, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐγνώρισεν, ὅθεν, καλῶς ἐκεῖνο ὅπερ δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἰδέαν τοῦ Ἰσοκράτους—τὴν ἰδέαν μεγάλης ἑνώσεως τῶν ἐν Ἐδρῶπῃ Ἑλληνικῶν Πολιτειῶν ὅπως διασώσουν τὸν ἀνατολικὸν κόσμον, ἐγνώρισε δ' ἐφάμιλλος τούσον ἀνίκανος ἦτο ἡ Ἀθηναϊκὴ δημοκρατία, ὡς ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ της καὶ τῶν παραδόσεών της, νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας, ἥτις ἔκειτο πρὸ αὐτῆς. Διότι ἦτο εὐκαιρία, ἥτις ἔπρεπε νὰ διαμοιρασθῇ. Διὰ τοὺς Ἀθηναίους ἡ διὰ τοὺς Σπαρτιάτας θὰ ἐσήμαινε τὴν παροχὴν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς πολιτογραφήσεως εἰς ἀπολυταρίθμους ξένους». Θὰ ἐσήμαινεν ὑποβιβασμὸν τῶν ἑαυτῶν των εἰς τὸ ἐπίπεδον ἰσότητος καὶ συναδελφώσεως μὲ Μακεδόνας—μὲ λαὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον «ἡμεῖς» δὲν λαμβάνομεν «οὔτε ἕνα καθὼς πρέπει δοῦλον».

Τρόπος πρὸς ἐξασφάλισιν ὁμοφωνίας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν σχεδιαζομένην ἐπιχείρησιν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ κάποιαν ἐπαναστατικὴν πολιτικὴν ἐνέργειαν. Τοὺς Ἕλληνας δὲν παρεκάλυεν ἡ φιλειρηνικότης των εἰς τὴν ἀνάληψιν τοιαύτης περιπετείας. Ἐκεῖνο ὅπερ τοὺς παρωπόδιζεν ἦτο ἡ διαίρεσίς των. Οἱ πόροι τῶν διαφόρων κρατῶν εἶχον ἐξαντληθῆ εἰς σειρὰς ἀλληλοκτόνων πολέμων—πολέμων οἵτινες προέκυπτον ἀπὸ τὰ μάλλον ἀσήμαντα αἴτια καὶ οἵτινες ἐσφοβοῦντο ἀπὸ ῥητορικὸν ἄνεμον. Τὸ δόγμα μερικῶν ἱερῶν γειτόνων, οἵτινες ἔκειντο παρὰ τοὺς Δελφούς, ὑπὸ τῶν Φωκαέων, ὑπῆρξε, παραδείγματος χάριν, ἡ πρόφασις δι' αἱματηρὸν ἱερὸν πόλεμον.

Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου διετέθησαν διὰ τὴν πειθαρχίαν τοῦ στρατοῦ του. Ἕως τότε οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὰς μάχας εἰς τὸν κόσμον εἶχον γίνει ὑπὸ πεζῶν εἰς παράταξιν. Εἰς τὰς παλαιοτάτας Σουμεριανικὰς πολεμικὰς ἀναπαραστάσεις βλέπομεν λογχοφόρους εἰς συνεχῆ παράταξιν νὰ διεξάγουν τὴν συμπλοκὴν μάχην, ἀκριβῶς καθὼς ἐγίνετο εἰς τὰ στρατεύματα τῶν Ζουλοῦ, κατὰ τὸν δέκατον ἕνατον αἰῶνα. Τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα τῆς ἐποχῆς τοῦ Φιλίππου ἐξηκολούθουν νὰ πολεμοῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἡ Θηβαϊκὴ φάλαγξ ἦτο μᾶζα ἀπὸ πεζοὺς κρατοῦντας λόγχας, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ὀπίσθιαι σειραὶ προέβαλον τὰς μακροτέρας λόγχας των ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τῆς πετωπικῆς γραμμῆς. Ἡ τοιαύτη παράταξις διέσπα κάθε ἄλλην ὀλιγώτερον πειθαρχικὴν παράταξιν, ἡ ὁποία ἀντετίθετο εἰς αὐτήν.

* * *

Ἔφιπποι τοξόται ἠδύναντο βεβαίως νὰ ἐπφέρουν σημαντικὰς ἀπωλείας εἰς τοιαύτην μᾶζαν ἀνθρώπων, κατ' ἀκολουθίαν, λοιπόν, ὅταν ἤρχισεν ἡ ἀνάμιξις τοῦ ἵππου εἰς τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, παρωπιάσθησαν ἱππεῖς εἰς τὰ ἀντίπαλα μέρη ὡς βοηθητικοὶ κατὰ τὴν κυρίως μάχην. Ὁ ἀναγνώστης δέον νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ὁ ἵππος δὲν ἐτέθη εἰς ἀποτελεσματικὴν χρῆσιν εἰς τοὺς πολέμους τῆς Δεσσεις, πρὸ τῆς ἀναδείξεως τῶν Λασιρίων καὶ τότε δέ, κατὰ πρῶτον, ὡς ἵππος ἅρματος. Τὰ ἅρματα ἄριστον ἀκατάσχετα ἐναντίον τῆς μάχης τοῦ πεζικοῦ καὶ προσεπάθουν νὰ τὴν διασπάσουν. Καὶ τὸ ἀπετύγχανον, ἐκτὸς ἐὰν ἡ πειθαρχία του ἦτο λίαν στερεά. Αἱ Ὁμηρικαὶ μάχαι ἦσαν μάχαι ἁρμάτων.

Μόλις κατὰ τὴν τελευταίαν χιλιετηρίδα πρὸ Χριστοῦ ἀρχίζομεν νὰ εὑρίσκωμεν ἐφίππους στρατιώτας, κεχωρισμένους ἀπὸ τοὺς ἁρματοδρόμους, νὰ πάλζουν μέρος εἰς τοὺς πολέμους. Φαίνεται ὅτι κατὰ πρῶτον ἐπολέμουν ἀκροβολισταί, ἕκαστος δὲ ἄνθρ ἐκετέλει τὰ ἀτομικά του κατοροθώματα. Τοιουτοτρόπως ἐπολέμησαν οἱ Λυδοὶ ἐναντίον τοῦ Κύρου. Ἐκεῖνος ὅστις, κατὰ τὰ φαινόμενα, διωργάνωσεν ἱππικὸν ἐπελάσεων ἦτο ὁ Φίλιππος. Αὐτὸς ἔκαμε τοὺς ἐσυντρόφους του νὰ ἐγυμνάζονται διὰ τὴν διεξαγωγὴν ἐπελάσεων, ἐν σώματι.

Ἐνίσχυσεν ἀσκαύτως τὴν φάλαγγά του, δώσας εἰς τοὺς ὁπισθίους ἄνδρας λόγχας μακροτέρας ἀπὸ ἐκείνας, αἵτινες εἶχον χρησιμοποιηθῆ ἕως τότε καὶ καταστήσας οὕτω διαθύτερον τὸν ὄγκον της. Ἡ Μακεδονικὴ φάλαγξ ἦτο ἁπλῶς περιω-

Μεσαιωνικὸς Ἑλληνισμός. Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ ὡς Σολομὼν δικαστής, (ἐξ ἀρχαίας εἰκόνος).

τέρα ἔκδοσις τῆς Θηβαϊκῆς φάλαγγος. Κανὲν ἀπὸ τὰ σώματα αὐτὰ τοῦ πεζικοῦ δὲν ἦτο ἀρκετὰ εἰκαμπτον ὥπως ἀνθέξῃ εἰς ἐπίθεσιν ἀπὸ τὰ πλάγια ἢ ἀπὸ τὰ νῶτα. Πολὺ μικρὰ ἦτο ἡ δύναμις των διὰ κινήσεις.

Ἐπικρολούθησαν, ὅθεν, αἱ νίκαι τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ του, μὲ διακριδώσεις, μὲ γενικὴν σχέδιον συμπράξεως τῶν δύο τούτων δυνάμεων. Ἡ φάλαγξ προσχώρει εἰς τὸ κέντρον καὶ συνεκράτει τὸ κύριον σῶμα τοῦ ἐχθροῦ. Εἰς τὴν μίαν δὲ ἢ εἰς τὴν ἄλλην πτέρυγα, αἱ ἐκπλάσεις τοῦ ἱππικοῦ ἐπάρουναν τὸ ἐχθρικὸν ἱππικὸν καὶ ἀκολούθως ἐπέπιπτον ἀπὸ τὰ πλάγια καὶ ἀπὸ τὰ νῶτα τῆς ἐχθρικῆς φάλαγγος, τῆς ἀποίας τὸ μέτωπον ἐπολιττεν ἤδη ἡ Μακεδονικὴ φάλαγξ. Τότε ἡ κυρία παράταξις τοῦ ἐχθροῦ διεσπάτο καὶ κατεστρέφετο. Μὲ τὴν αὔξησιν τῆς στρατιᾶς τῶν πεζῶν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, καταπελτῶν, μεγάλων ἐργαλείων πρὸς ἐκσφενδόνισιν πετρῶν, διὰ νὰ διασπάται τὸ πεζικὸν τοῦ ἐχθροῦ. Πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον εἶχε γίνει χρῆσις καταπελτῶν εἰς πολιορκίας, ποτὲ ὅμως εἰς μάχας. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔφερε τὴν ἐπισκευασμένην τοῦ πυροβόλικοῦ.

Μὲ τὸν νέον στρατόν του εἰς τὴν διάθεσίν του, ὁ Φίλιππος, κατὰ πρῶτον, ἔστρεψε τὴν προσοχήν του πρὸς τὰ δόρεια τῆς Μακεδονίας. Προέβη δὲ εἰς ἐκστρατείας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἰλλυρίας καὶ ἔως αὐτὸν τὸν Δούναβιν. Ἐπεξέτεινε δ' ὡσαύτως τὴν ἐξουσίαν του, κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν, ἕως τὸν Ἑλλήσποντον. Κατέλαβε δὲ ἓνα λιμένα, τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ μερικὰ παρακείμενα χρυσωρυχεῖα. Ὕστερον ἀπὸ μερικὰς Θρακικὰς ἐκστρατείας, ἐστράφη πρὸς νότον, μὲ ζῆλον. Ἀνέλαβε δὲ τὴν προάσπισιν τῆς Δελφικῆς ἀφικτυωνίας κατὰ τῶν Ἱεροσύλων Φωκαέων καὶ τοιουτοτρόπως παρουσιάσθη ὡς πρόμαχος τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας.

Δέον νὰ λεχθῇ ὅτι ὑπῆρχε μία ἰσχυρὰ μερὶς Ἑλλήνων, ἕνα Πανελληνικὸν κόμμα, ἡ ὁποία ἦτο κεκηρυγμένη ὑπὲρ τῆς ἀρχηγίας τοῦ Φιλίππου ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ κυριώτερος συγγραφεὺς διὰ τὸ Πανελληνιστικὸν αὐτὸ κίνημα, ἦτο ὁ Ἰσοκράτης. Αἱ Ἀθῆναι ἐξ ἄλλου ἦσαν ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ μέτωπον τῆς ἀντιδράσεως εἰς τὸν Φίλιππον καὶ αἱ Ἀθῆναι συνεπάδουν φανερὰ κρὸς τὴν Περσίαν, πέρπουσα καὶ ἀπεσταλμένους ἔτι κρὸς τὸν Μέγαν Βασιλέα διὰ νὰ τὸν προειδοποιήσουν περὶ τοῦ κινδύνου, ὃστις θὰ ἐδημιουργεῖτο δι' αὐτὸν ἀπὸ ἡνωμένην Ἑλλάδα.

* * *

Τὰ γεγονότα δώδεκα ἐτῶν δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐξιστορηθοῦν ἐντεῦθα. Κατὰ τὸ ἔτος 338 π. Χ., ἡ μακρὰ διαμάχη μεταξὺ διαφόρεσεως καὶ Πανελληνισμοῦ ἐκρίθη, καὶ εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας ὁ Φίλιππος κατενίκησε τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς συμμάχους αὐτῶν. Εἰς τὰς Ἀθήνας παρεχώρησεν εἰρήνην μὲ ἐκπληκτικῶς γεννωιόφρονας ὅρους. Κατέδειξε δὲ ὅτι ἦτο σταθερῶς ἀποφασισμένος νὰ φανῇ συνδιαλλακτικὸς καὶ εἰμενὴς πρὸς τὴν ἀδιάλλακτον ἐκείνην πόλιν. Κατὰ τὸ ἔτος 338 π. Χ. συνέδριον Ἑλληνῶν Πολιτειῶν ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς γενικὸν ἀρχηγὸν διὰ τὸν ἐναντίον τῆς Περσίας πόλεμον.

Ὁ Φίλιππος ἦτο τώρα ἡλικίας 47 ἐτῶν. Ὁ κόσμος ἔφανετο ὅτι ἔκειτο εἰς τοὺς πόδας του. Τὴν μικρὰν του χώραν εἶχε κατασήσει τὴν προεξέχουσαν πολιτείαν εἰς μεγάλην Ἑλληνο-Μακεδονικὴν ὑποσπονδίαν. Ἡ ἕνωσις δ' ἐκείνη ἐπρόκειτο νὰ κατασῇ τὰ προπάντων ἔτι μεγαλυτέρας ἑνώσεως, τῆς ἑνωτικήσεως τοῦ δυτικοῦ κόσμου μὲ τὴν Περσικὴν ἐπικράτειαν εἰς ἓν παγκόσμιον κράτος ὅλων τῶν γνωστῶν λιῶν. Τὶς δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι εἶχεν ὁ Φίλιππος τὸ δικαίωμα αὐτό; Τὰ συγγράμματα τοῦ Ἰσοκράτους μᾶς πεῖθουν ὅτι τὸ εἶχε. Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ εἴχε πραγματοποιήσει; Βόλόγως ἤπλῃεν ὅτι θὰ ἔζῃ ἴσως ἐπὶ ἓν ἀκόμη τέταρτον αἰῶνος ἐν δράσει. Κατὰ τὸ ἔτος 336 π. Χ. ἡ πρωτοπορεία του εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ὁ Φίλιππος ὅμως δὲν τὴν ἠκολούθησε μὲ τὸ κόριον σῶμα τῶν δυνάμεών του, ἐπειδὴ ἔκεσε ὄβια δολοφονίας.

Κάτι δέον νὰ λεχθῇ τώρα διὰ τὴν ὀλιακὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Ὁ βίος τόσον τοῦ Φιλίππου ὅσον καὶ τοῦ υἱοῦ του ἐπηρεάσθη ἀπὸ τὴν προσωπικότητα ἀνηπήχου καὶ κακῆς γυναικός, τῆς Ὀλυμπιάδος, τῆς μητρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἡ Ὀλυμπιὰς ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, χώρας ἥτις ἔκειτο πρὸς δυσμὰς τῆς Μακεδονίας καὶ ἡ ὁποία ἦτο, ὡς ἡ Μακεδονία, ἡμιελληνική χώρα. Συνήντησε δὲ τὸν Φίλιππον ἡ εἰρήθη εἰς τὸν δρόμον του, εἰς κάποιαν θρησκευτικὴν συγκέντρωσιν, ἥτις ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Σαμοθράκην. Ὁ Πλούταρχος λέγει ὅτι ὁ γάμος ἦτο ἀποτέλεσμα ἔρωτος, εἰς τὰς ἐναντίον δὲ τοῦ Φιλίππου κατηγορίας, ἐνυπάρχει τοῦτο, τὸ ὅτι ἦτο ἐπιρρεπής, ὡς συμβαίνει μὲ πολλοὺς δραστηρίους καὶ εὐφαντάστους ἀνθρώπους, εἰς ἀνωμάλους ἐρωτικὰς παρορμήσεις. Τὴν ἐνημερώθη καθ' ὃν χρόνον ἦτο ἤδη βασιλεύς, μετὰ πάροδον δὲν τριῶν ἐτῶν ἡ σύζυγός του ἔτεκε τὸν Ἀλέξανδρον. Πολὺς χρόνος δὲν παρῆλθε καὶ ἡ Ὀλυμπιὰς καὶ ὁ Φίλιππος ἀπεξενώθησαν μὲ πικρίαν. Τὸν ἐξηλοτύπει, ὑπῆρχεν ὅμως ἄλλη καὶ σοβαρωτέρα πηγὴ ταραχῶν εἰς τὸ κάθος της διὰ θρησκευτικὴ μυστήρια. Ἔχομεν ἤδη σημειώσει ὅτι ὑπὸ τὴν ὠμαίαν καὶ συγχρατημένην Βόρειον θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων ἡ χώρα ἔθριβε μὲ θρησκευτικὰς λατρείας μελανοτέρας καὶ ἀρχαιοτέρου εἴδους, ἀρχεγόνους λατρείας μὲ μυστικὰς μυήσεις, μὲ ὀργιαστικοὺς πανηγυρισμοὺς καὶ συχνάκις μὲ σκληρὰς καὶ ἀαχρὰς τελετάς.

Αἱ θρησκεῖαι αὗται τῶν σκιῶν, τὰ ἔθιμα ταῦτα τῶν γυναικῶν καὶ χωρικῶν καὶ δούλων, ἔδοσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς λατρείας τοῦ Ὀφρέως, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος. Ἔχουν δὲ παραμείνει μέσα εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Εὐρώπης σχεδὸν μέχρι τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ μαγεία τοῦ μεσαίωνος, ἥτις προσέφευγεν εἰς τὴν μεταχείρισιν αἵματος νηπίου, κουρελλίων ἀπὸ θανατοφέντας ἐγκληματίας, εἰς μάγια καὶ μαγικοὺς κύκλους, φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ λείψανον τὸ ὁποῖον ἐνασβεστώθη ἀπὸ τὰς ἐρυσπαξίας τῶν ἐσφερῶν Λευκῶν.

Εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ ἡ Ὀλυμπιὰς ἦτο ἔμπειρος καὶ μανώδης, ὁ Πλούταρχος δὲ ἀναφέρει ὅτι αὐτὴ εἶχε συμπαντοῦν φήμην, μεταχειριζομένη ἥμερα φίδια εἰς τὰς θρησκευτικὰς ταύτας τελετάς. Οἱ ὄφεις εἰσέβλεπον εἰς τὰ διαμερίσματα τῆς κατοικίας της, ἡ ἱστορία δὲ δὲν διαλαμβάνει κατὰ πόσον ὁ Φίλιππος ἔφερν εἰς αὐτοὺς ἀφορμὴν.

Ἐνδείξεις ἀκμῆς ἐχθρότητος μεταξὺ μητρὸς καὶ πατρὸς ἀνακάτωσαν εἰς πολλὰ μακρὰ πράγματα ἐν ταῖς ἱστορίαις. Προφανὸς ἦ Ὀλυμπιὰς ἠχληλοτύπει διὰ τὰς κατακτήσεις τοῦ Φιλίππου. Ἐμίσει τὴν φήμην μου. Πολλὰ ὑπάρχουν τεκμήρια, ὅτι ἡ Ὀλυμπιὰς ἔκαμε πᾶν τὸ δυνατὸν ὅπως στερήσῃ τὸν υἱόν της ἐναντίον τοῦ πατρός του καὶ ὅπως τὸν προσελκύσῃ ἐξ ὁλοκλήρου πρὸς τὴν ἑαυτόν της. Ἐπέζησε δὲ ἡ ἐξωτυφῆς (εἰς τὴν «Βιογραφίαν» τοῦ Πλουτάρχου) ὅτι ἐάσκας ἐλαμβάνοντο ἐλθήματα διὰ νίκας τοῦ Φιλίππου, διὰ ἄλλοιον πόλεως ἢ διὰ τὴν ἐπικράτησιν εἰς κάποιαν μεγάλην μάχην, οὐδέκοτε οὔτος τὰς ἤκουε μὲ χαρὰν. Ἐξ ἀναθέτου συνέθιζε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς συνεταίρους του: «Ὁ πατήρ μου θὰ τὰ πάρῃ, φίλοι μου, ὅλα πρῶτος καὶ δὲν θὰ ἀφήσῃ τίποτε μόγτι διὰ νὰ τὸ συμμερισθῶ μαζί σας».

Δὲν εἶναι φυσικὸν πράγμα δι' ἕνα παιδὶ νὰ φθονῇ ἔτσι τὸν πατέρα του, χωρὶς κάποιαν ἐμπνευσιν. Ἡ φράσις ἐκείνη κάμνει τὴν ἐντύπωσιν ἀληθινοῦ.

* * *

Ἔχομεν ἤδη τονίσει πόσον προφανὲς εἶναι ὅτι ὁ Φίλιππος ἐπιχείδισε τὴν διαδοχὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ πόσον διασαφῆς ἐπόθει νὰ κληρονομήσῃ εἰς τὸν παῖδα φήμην καὶ δύναμιν. Ἐπεκέντα διὰ τὸ πολιτικὸν ἀποθέμισμα τὸ ὁποῖον ἔκτισεν. Ἡ μητηρ ὅμως ἐπέπτετο διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς ἀξιοθαυμάστου ἐκείνης γυναικός, τῆς Ὀλυμπιάδος. Τὸ μῖσός της κατὰ τοῦ ἀνδρὸς της συνεκάλυφεν ἐπὶ τὴν προσοχίδα τῆς μητρικῆς περήφανης διὰ τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ της. Ὅταν, κατὰ τὸ ἔτος 337 π. Χ., ὁ Φίλιππος, συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμον τῶν βασιλέων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐνυμφεύθη δευτέραν σύζυγον, ἥτις ἦτο θυγατὴρ Μακεδονίας τιμαρχίας, ἡ Ὀλυμπιὰς ἐδημιούργησε μεγάλας ταραχάς.

Ὁ Πλούταρχος ἀφηγεῖται μίαν ὀλιτὴν σκηνήν, ἥτις ἔλαβε χώραν κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Φιλίππου μὲ τὴν Κλεοπάτραν. Κατὰ τὸ δεῖπνον οἱ οἶνος ἔφρεσεν ἄφθονος καὶ ὁ Ἄτταλος, ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, σκεβυσθείς, ἐφιάρωσε τὴν κατὰ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τῆς Ἠπείρου γενικὴν ἐχθρότητα εἰπὼν ὅτι ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐγεννᾶτο τέκνον ἀπὸ τὸν γάμον διὰ νὰ τοὺς δώσῃ πραγματικῶς Μακεδόνα διάδοχον. Τότε ὁ Ἀλέξανδρος, πειραχθεὶς ἀπὸ τὴν τοιαύτην προσβολήν, ἐρώνεξε: «Καὶ τί εἶμαι, λοιπόν, ἐγώ;» καὶ ἐξεσρενδόνισε τὸ κύπελλόν του κατὰ τοῦ Ἀττάλου. Κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Πλουτάρχου, ὁ Φίλιππος, εἰς τὸ ἔπακρον ἐξοργισμένος, ἐσηκώθη καὶ ἀνέσυρε τὸ ξίφος του, ἀλλὰ προπέκρουσε καὶ κατέπεσεν. Ὁ Ἀλέξανδρος, τυφλὸς ἀπὸ θυμὸν καὶ ζηλοτυπίαν, ἐπήρασε καὶ ἀφοσέβαλλε τὸν πατέρα του. «Μακεδόνες», εἶπε, «Βλέπετε ἐκεῖ τὸν στρατηγόν, ὅστις θὰ ἐπήγαινεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν Ἀσίαν; Μὰ αὐτὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην τράπεζαν!»

«Πῶς ἡ σκηνὴ ἐκείνη παρεμείνει ἀκόμη—τὸ πέσιμον, τὰ ξεμμένα πρόσωπα, ἡ ὀργισμένη φωνὴ τοῦ παιδός! Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεχώρησε μὲ τὴν μητέρα του—ὁ Φίλιππος δὲ οὐδὲν ἔκαμεν ὅπως τοὺς ἐμποδίσῃ. Ἡ μὲν Ὀλυμπιὰς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν Ἠπείρῳ πατρικὴν οἰκίαν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἰλλυρίαν, ἀλλ' ὁ Φίλιππος τὸν ἔπεισε νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖθεν.

Νέαι ὅμως διαφοραὶ προέκυψαν. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν ἀδελφὸν ἀδυνάτου διανοητικῆς καταστάσεως, τὸν Ἀρίδαιον, τὸν ὁποῖον ὁ Πιξάδαρος, ὁ Πέρσης Διοικητὴς τῆς Καρίας, ἐζήτησεν ὡς γαμβρόν. «Οἱ φίλοι τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἡ μήτηρ του τοῦ ἐνέβαλον καὶ πάλιν ἰδέας, ἂν καὶ τελείως ἀδιάσιμος, ὅτι μὲ τοιοῦτο ἀριστοκρατικὸν συνοικέσιον καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξιν, ἥτις θὰ ἐπηκολούθει, ὁ Φίλιππος προσῴζετο τὸ στέμμα διὰ τὸν Ἀρίδαιον».

Ὁ Ἀλέξανδρος, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀνησυχίας τὴν ὁποίαν προεκάλεσαν αἱ ὑπόνοιαι αὗται, ἔσκεψε κάποιον, Θεσσαλὸν τὸ ὄνομα καὶ ἠθοποιὸν τὸ ἐπάγγελμα, εἰς τὴν Καρίαν ὅπως ζητήσῃ ἀπὸ τὸν μεγιστᾶνα νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὸν Ἀρίδαιον, ὅστις ἦτο νόθος τὴν καταγωγὴν καὶ ἀνισόρροπος καὶ νὰ συγγενεύσῃ μὲ τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ στέμματος. Ὁ Πιξάδαρος ἔμεινεν ἀπειράκις περισσότερον εὐχαριστημένος.

«Ὁ Φίλιππος ὅμως, εὐθὺς ὡς τὸ ἐπληροφορήθη, μετέβη εἰς τὰ διαμερίσματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, συμπαραλαβὼν τὸν Φιλότιαν, τὸν υἱὸν τοῦ Παρμενίωνος, ἕνα ἀπὸ τοὺς στενοτάτους φίλους του καὶ συντρόφους καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ του τὸν ἐπέπληξε διὰ τὸν ἐκφυλισμόν του καὶ διὰ τὴν πατπαδότητά του, ὥστε νὰ σκεφθῇ νὰ γίνῃ γαμβρὸς ἑνὸς ἀνθρώπου τῆς Καρίας, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δούλους βαρβάρου βασιλέως. Ταυτοχρόνως ἔγραψεν εἰς τοὺς Κορινθίους, ἐπμένων ὅπως τοῦ ἀποστείλουν ἀλυσεδεμένον τὸν Θεσσαλόν. Ὁ Ἅρπαλος καὶ ὁ Νέαρχος, ὁ Φρύγιος καὶ ὁ Πτολεμαῖος, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συντρόφους τοῦ πρίγκιπος, ἀπηλάθησαν. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως κατόπιν τοὺς ἀνεκάλεσε καὶ τοὺς ἐτίμησε μεγάλως».

Κάτι τὸ πολὺ συγγενητικὸν ἐνυπάρχει εἰς τὴν ἐπέμβισιν ταύτην τοῦ πατρὸς εἰς τὰ τοῦ υἱοῦ, τὸν ὁποῖον προδήλως ἠγάπα καὶ εἰς τὴν στενοχωρίαν του διὰ τὸν ἰστὸν τῶν ποταπῶν ὑποβολῶν, ὅστις ἐπλέχθη γύρω ἀπὸ τὴν φαντασίαν τοῦ νέου.

Ὁ Φίλιππος ἐπλήγη θανασίμως διὰ μαχαίρας, κατὰ τὸν γάμον τῆς θυγατρός του μὲ τὸν δεῖόν της, τὸν βασιλέα τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸν τῆς Ὀλυμπιάδος. Ἐβάδιζεν εἰς κάποιαν πομπὴν ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅοπλος, φέρων λευκὴν περιβολὴν καὶ ἐκτυπήθη ἀπὸ ἕνα τῶν σωματοφυλάκων του. Ὁ φονεὺς εἶχεν ἔτοιμον ἵππον καὶ θὰ ἐδραπέτευεν, ἀλλ' ὁ ποὺς τοῦ ἵππου τὸν περιεπλάκη εἰς ἄνθιον κλῆμα καὶ ὁ ἀναβάτης κατέπεσεν ἀπὸ τὸ ἐφίππιον συνεπείᾳ τοῦ σκοντάμματος καὶ ἐφονεύθη παρ' ἐκείνων οἵτινες τὸν κατεδίωκον.

* * *

Τοιουτοτρόπως εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν, ὁ Ἀλέξανδρος καθησύχασεν ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαδοχὴν καὶ ἐγκαθιδρύθη βασιλεὺς εἰς τὴν Μακεδονίαν—Ἡ Ὀλυμπιὰς τότε ἔκαμε καὶ πάλιν τὴν ἐμφάνισίν της εἰς τὴν Μακεδονίαν—γυνὴ μὲ ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν ἐκδίκησίν της. Λέγεται δ' ὅτι ἐπήμεινεν ὅπως ἀπονεμηθῶν αἱ αὐταὶ νεκρώσιμοι τιμαὶ εἰς τὴν μνήμην τοῦ φονέως καθὼς καὶ εἰς τὸν Φίλιππον.

Μεγάλη ἦτο ἡ χαρὰ ἥτις ἐπεκράτησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὸ αἴσιον γεγονός, ὁ Δημοσθένης δὲ ὅταν ἐπληροφορήθη τὴν εἴδησιν, ἂν καὶ εἶχον παρέλθει ἑπτὰ μόνον ἡμέραι ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἰδίας θυγατρός, μετέβη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις δημοσίαν συνέλευσιν, φέρων ἑορτάσιμον περιβολὴν καὶ ἐστεφανωμένος.

Ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν ἔκαμεν ἡ Ὀλυμπιὰς ὅσον ἀφορᾷ τὸν δολοφόνον τοῦ συζύγου της, ἡ ἱστορία δὲν ἔχει ἀμφιβολίας ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον καθ' ὃν μετεχειρίσθη τὴν γυναῖκα, ἥτις τὴν ἀντικατέστησε, τὴν Κλεοπάτραν. Ἐδίδε ὡς ἀπειακρύνθη ὁ Ἀλέξανδρος—ἐξέγερσις δὲ τῶν ἀρεσιῶν πρὸς ὀυρὰν ἀπήντησε νὰ στρέψῃ ὀδὸς ἀμέσως τὴν προσοχήν του πρὸς τὰ ἐκεῖ—τὸ νεογέννητον τέκνον τῆς Κλεοπάτρας ἐφονεύθη μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του καὶ ἡ Κλεοπάτρα—ἀναμφιβόλως ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς ἀντεγκλήσεις—ἐστραγγαλίσθη. Αἱ ὑπερβολαὶ αὗται τῶν γυναικείων συναισθημάτων λέγεται ὅτι κατέπληξαν τὸν Ἀλέξανδρον, δὲν τὸν ἠμπόδισαν ὅμως ἀπὸ τοῦ νὰ ἀφήσῃ τὴν μητέρα του εἰς θέαν σημαντικῆς ἐξουσίας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἔγραφε δ' αὐτῇ κρὸς αὐτὸν ἐπιστολὰς διὰ θρησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ ζητήματα, ἐκεῖνος δ' ἐδείκνυεν εὐσέβαστον διάθεσιν, στέλλων κρὸς αὐτὴν πάντοτε μέγα μέρος τῶν λαφύρων του.

* * *

Αἱ ἐξιστορήσεις αὗται ἔπρεπε νὰ γίνουν, ἐπειδὴ ἡ ἱστορία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀντιλιρτῆ, ἄνευ αὐτῶν. Ὑπῆρχεν ὁ μέγας κόσμος ἀνθρώπων μεταξὺ τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀδριατικῆς, ἑτοιμος ὅσον δὲν ὑπῆρξεν οὐδέποτε ἄλλοτε δι' ἑνοποιητικὸν Ἔλεγχον. Ὑπῆρχεν ἡ εὐρεῖα διάταξις τῆς Περσικῆς αὐτοκρατορίας μὲ τὰς ὁδοὺς της, τοὺς σταθμοὺς της, τὴν γενικὴν της εἰρήνην καὶ εὐημερίαν, ὅμως διὰ τὴν γανιματαὶν ἐπίδασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Καὶ αἱ ἐξιστορήσεις αὗται παρουσιάζουν τὸ πολὺ τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων εἰς τὰ ἀποία ἤλθον αἱ μεγάλαι ἐκείναι εὐκαιρίαι.

Ὑπῆρχεν ὁ Φίλιππος οὗτος, ὅστις ἦτο πολὺ μέγας καὶ ἐνεργὴς ἀνήρ, ὅστις ὅμως ἦτο μέθυσος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τάξιν εἰς τὸν οἶκόν του. Ὑπῆρχεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἄνθρωπος, κατὰ πολλοὺς τρόπους, πεπρωσιαμένος μὲ χαρίσματα ἀνώτερα παντὸς ἄλλου ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς του, ἀλλ' ἦτο ματαιόδοξος, καχύποπτος καὶ ἐμπαθής, μὲ πνεῦμα διαστρεβλωθὲν ὑπὸ τῆς μητρός του.

Ἀρχίζομεν νὰ κατανοῶμεν κάτι περὶ τοῦ τί θὰ ἦτο ὁ κόσμος, κάτι περὶ τοῦ τί θὰ καθίστατο ἡ φυλή μας, ἐὰν Ἕλεγεν ἡ εἰσέτι ἄξεστος ἀνθρωπότης μας.

Ἑβδομήντα μόλις γενεαὶ χωρίζουν ἡμᾶς κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον. Μεταξὺ δὲ ἡμῶν καὶ τῶν ἀγρίων κυνηγῶν, τῶν προγόνων μας, οἵτινες ἀπηθρόμενον τὴν τροφήν των εἰς τὴν τέφραν ἢ τὴν ἔτρωγον ὠμήν, μεπολαβοῦν τετρακόσιαι ἢ πεντακόσιαι γενεαί. Δὲν ὑπάρχει μεγάλος χῶρος διὰ τὴν μεταβολὴν εἴδους τινός, μέσα εἰς τετρακοσίας ἢ πεντακοσίας γενεάς. Καταστήσατε ἄνδρας καὶ γυναῖκας μόνον ἀρκετὰ ζηλοτύπους ἢ περιδεεῖς ἢ μεθύσους ἢ ἀργίλους, καὶ τὰ ἄγρια κόκκινα μάτια τῶν προπατόγονων ἀνθρώπων θὰ μᾶς ἀγριανιτάζουν σήμερον. Ἔχομεν γραφὴν καὶ διδασκαλίαν, ἐπιστήμην καὶ δύναμιν. Ἔχομεν ἐξημερώσει τὰ ζῶα καὶ καθυπατάξει τὴν ἀστραπήν. Καὶ ὅμως ἀκόμη ἀπλᾶς διάνοιμεν τοιαλίζοντες πρὸς τὸ φῶς. Ἐξημερώσαμεν καὶ διεπαιδαγωγήσαμεν τὰ κτήνη, ἐνα-πόκειται ὅμως ἀκόμη νὰ ἐξημερώσωμεν καὶ νὰ ἀναθρέψωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

ΔΗΜ. ΗΛΙΑΔΗΣ

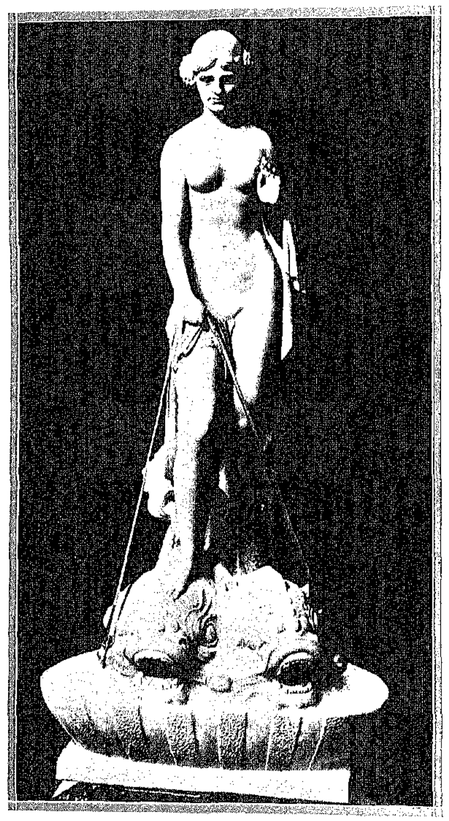

Ἡ Κόρη τῆς Ἐλευθερίας. —Ἔργον τοῦ διασήμου Ἱσπανοῦ γλύπτου, Μάρκου Κόλλ, τοῦ ἀποκληθέντος Μιχαὴλ Ἀγγέλου τῆς Ἱσπανίας.

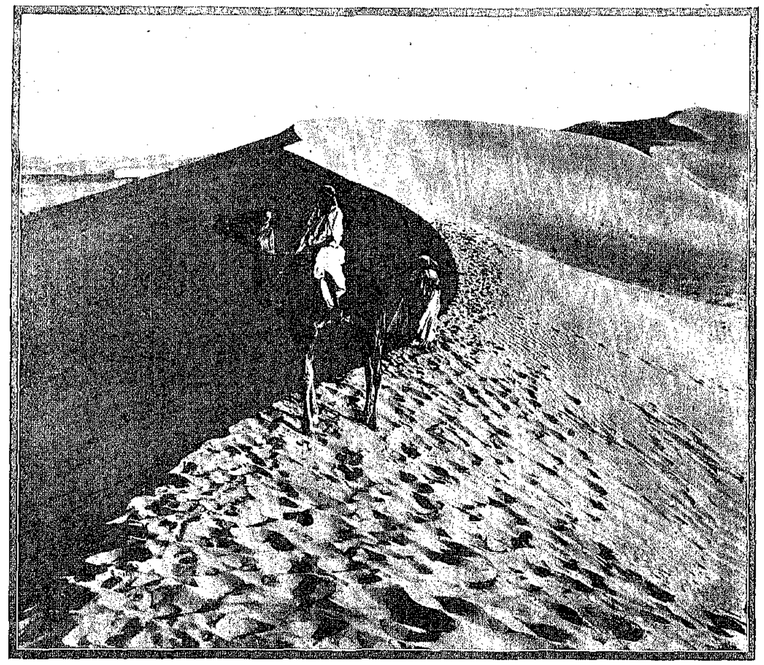

Βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς οἱ κάτοικοι τῆς Σαχάρας διασχίζουν τὴν ἔρημον, μὴ ἔχοντες ἀνάγκην οὔτε ὑποζυγίων, οὔτε ὑπερηφάνων σιδηροδρόμων.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΠΙΩΝΤΣ" ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

*Π*ΡΟ ΠΟΛΛΩΝ χιλιάδων ἐτῶν, εἰς μίαν χώραν μὲ λόφους καὶ βράχους λευκοτάτους, ποῦ κατέβαιναν ἕως κάτω στὴ θάλασσα καὶ ποῦ σπινθηροβολοῦν σὰν νὰ ἦταν καμωμένοι ἀπὸ ἀλκυόνας, ἀπὸ πτερωτοὺς δράκοντας, ἀπὸ γαλάζιους ἀδάμαντας καὶ ἀπὸ ἀφάνταστη κυανότητα, μιὰ βοσκοπούλα κ' ἕνας μικρὸς βοσκὸς ἐκάθητο σ' ἕνα βράχον καὶ ἐκύτταζαν κάτω στὴ σαπφειρίνη θαλασσολίμνη. Κάποτε-κάποτε πετοῦσεν ἕνας γλάρος ἐκεῖ κοντὰ καὶ χρυσόπτερες μέλισσες βομβοῦσαν σ' ἄνθη καὶ στὸ θυμάρι. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἔβλεπαν τὸν πρωϊνὸ ἥλιο νὰ χαϊδεύῃ μὲ τῆς ἀκτῖνές του τὰ λειβάδια κ' ἔβλεπαν τὰ ἄσπρα κουνέλια ν' ἀνεβοκατεβαίνουν στὰ πλάγια τοῦ βράχου. Τὸ παιδὶ σκεπτότανε καὶ ἤθελε νὰ 'πῇ στὴν κόρη, ὅτι τὸ γαλάζιο χρῶμα κάτω 'κεῖ ἦτο ἁπλῶς ἡ ἀντανάκλασις τῶν φωτεινῶν ματιῶν της. Δὲν εἶχε σκεφθῇ τέτοιο πρᾶγμα ποτὲ προτήτερα καὶ τὰ λόγια δὲν τοῦ ἔρχοντο εὔκολα. Ἡ κόρη σκεπτότανε χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ ξεύρῃ τὸ παιδὶ τί σκεπτότανε, πῶς ὥς τώρα καμμιὰ κυρία τοῦ Ὀλύμπου (ἢ παλιόρμματες) δὲν εἶχαν ἐρωτευθῇ αὐτὸ τὸ ἀγόρι ποῦ ἦταν τόσο εὔμορφο καὶ ἡλιοκαμμένο καὶ δυνατό;

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι, τὸ ἀγόρι ἦταν καλοκαμωμένο, ὄχι πολὺ ἐξαιρετικά, μὰ πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε ὅτι ἡ ἀγάπη εἶχεν ἀρχίσῃ μεταξύ τους χωρὶς νὰ τὸ μάθουν.

Εὐθὺς ἡ κόρη, χώνοντας τὸ ὡραῖό της ποδαράκι στὸ ζεστὸ θυμάρι, εἶπε: «ἤθελα νάμουνα θεά».

«Γιατί;» ρώτησε τὸ παιδί.

«Ἤθελα νὰ ζήσω πανιστεινά», εἶπεν ἡ κόρη μ' ἀναστεναγμό.

«Ὤιι» εἶπε τὸ ἀγόρι. Κ' ἐγὼ δὲν ἐκκέρδηκα ποτὲ ν' ἀποθάνω».

Καὶ σ' αὐτά, κατόπιν ἀπὸ λίγο συλλογισμό, ἐπρόσθεσε: «Κ' ἂν ἤσουνα νύμφη, τί ἀστεῖο θάταν ἀλήθεια νὰ ἤμουνα κ' ἐγὼ Σάτυρος! Δὲν θὰ τὸ ἤθελα ὅμως ποτέ μου νὰ εἶμαι. Νομίζω πῶς τὰ πόδια τοῦ τράγου δὲν εἶναι ὤμορφα γιὰ ἕνα ἄνδρα».

Καὶ ἀνῷ συζητοῦσαν, νά, μέσα στὸ ψιθύρισμα τοῦ δάσους πρὸς τ' ἀνάκτορα τοῦ Πανός, ἐκεῖ ποῦ τὴν ἡμέρα θουρθουρίζουν τὰ ἔλατα καὶ ποῦ χύνεται ἀπολαυστικὴ ἡ μυρωδιὰ τὴν νύκτα, φάνηκε ὁ Κένταυρος νὰ ἔρχεται.

«Καλὴ μέρα, παιδιά μου», εἶπεν ὁ Κένταυρος μὲ συριστικὴ φωνή. «Τί συζητεῖτε; Βάζω στοίχημα πῶς εἶναι γιὰ τὰ πρόβατα ἢ γιὰ τὸν καιρό».

«Ἀδν τὸ μάντεψες, ἐφώναξαν καὶ τὰ δυὸ παιδιά. Ἐλέγαμε πῶς θὰ ἠθέλαμε νὰ εἴμεθα ἀθάνατοι».

«Τί ἡλικίαν ἔχετε;» ἠρώτησεν ὁ Χείρων, (γιατὶ αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Κενταύρου).

«Εἶμαι εἴκοσι χρόνων», ἀπήντησεν ὁ νέος.

«Κ' ἐγὼ δέκα ἕπτά», εἶπε τὸ κορίτσι.

«Κ' εἶναι πρωΐ», εἶπεν ὁ σοφώτατος ὅλων τῶν θνητῶν, ὁ Χείρων. «Ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλανὸς κ' ἡ θάλασσα γαλάζια, ὁ ἥλιος ζεστὸς καὶ τὸ χόρτο καὶ τὰ ἄνθη τῶν λόφων πολὺ δροσερὰ καὶ χαρούμενα», κ' εἶδε καλὰ στὰ μάτια τους. «Μὰ τὴν Ἶριδα! ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὥστε, καλὸ νἄχω, εἶσθε ἅπως οἱ θεοί, δὲν τὸ βλέπετε;»

Ἀλήθεια ἦταν ὅτι δὲν τὸ ἔβλεπαν, μολονότι τὸ εἶδαν ἅταν ἀργότερα εἶχαν μεγαλόφρ. Ἀλλὰ εὐχαριστήθηκαν τόσο πολύ, ὥστε ἀνεκάλυψαν ὅτι ἀγαπιοῦνται. (Καὶ τ' ἀνακάλυψαν αὐτὸ κ' οἱ δυὸ μαζύ, εὐθὺς ὡς τὸ εἶπεν ὁ Κένταυρος). Ἔτρεξαν πηδῶντας στὸ χωριὸ χειροπιασμένοι, γελαστοὶ κάτω στὸ μονοπάτι πρὸς τὴ θάλασσα, ἡ ὁποία, καθὼς ξεύρετε, εἶναι μητέρα καὶ νουνὰ ὅλων τῶν νέων καὶ παλιῶν πραγμάτων.

Ὁ Χείρων τοὺς ἔκαμε καλόκαρδη χειρονομία κ' ἔνευσε μὲ τὸ μάτι του σ' ἕνα κλωνάρι. Τὸ κόπιαζε μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία μὲ τὴν ὁποίαν κοπιάζει τὸ ἀρωματικὸ γεράνι ψηλὰ καὶ πολὺ μακρυά, ποῦ φαίνεται σὰν κωφεγὴ ρομφαία στὸν γαλάζιον οὐρανό.

Χ. Κ.

Ἡ τριάς τῆς καλλονῆς ἐν Αὐστραλίᾳ.— Ἡ Δνὶς Φρέδα Φίσερ-Γκίλμπερτ (μέσον), ἡ Δνὶς Ἐβᾶ Πάϊν (δεξιᾷ) καὶ ἡ Δνὶς Λιλὴ Μαθλαινὴ (ἀριστερᾷ, καὶ χωριστὴ εἰκών), ἔτυχον τοῦ βραβείου τῆς καλλονῆς, κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμὸν ἐν Σίδνεϋ, Αὐστραλίας.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΗΛΙΟΓΕΡΜΑ

Κ*ΡΑΤΗΣΕ τὰ χέρια μου μέσ' στὰ δικά σου καὶ ἄκουσε τὸ παραμυθένιο ταξεῖδι τῆς ἀγάπης μας, ποὺ θέλω νὰ σοῦ ἱστορήσω..... Ἡ ἀγάπη, τὸ πρῶτο βράδυ σὰν ἰδωθήκαμε, ἦλθε καὶ χτύπησε στὴν πόρτα τῆς καρδιᾶς μας. Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή, σκοτεινὴ σὰν τὸν ἔρεβο καὶ δίχως ἐπιγραφή. Ἡ ἀγάπη εἶπε: «Ἀνοῖχτε, γιατ' εἶμαι ὁ ταξειδιώτης, ποὺ προσμένετε. Ἀνοῖχτε γιατὶ φέρνω τὴν πολύτιμη κληρονόμα, ποὺ ἡ λάμψι της θὰ φωτίσῃ τὸν ναό σας, γιατὶ φέρνω τοὺς πολύτιμους λίθους, ποὺ κρατοῦν τὰ μυστικὰ τοῦ κόσμου».*

—Φανέρωσέ μας τὸ θεϊκὸ σημάδι, ποὺ θὰ μᾶς κάνῃ νὰ σὲ γνωρίσουμε, εἶπε μιὰ φωνὴ πίσω ἀπὸ τὴν κλειομένη πόρτα.

Ἡ Ἀγάπη ἄνοιξε τὰ φτερά της καὶ ἡ πόρτα ἔλαμψεν ἄξαφνα καὶ ἄνοιξε... Καὶ τότε ἡ Ἀγάπη μας περπάτησε καὶ πῆγε πρῶτα σ' ἕνα δάσος ὅπου εἶδε τὴ μέλισσα νὰ δίνῃ τὸ θανατικὸ φιλί της στὸν ἀγαπημένο της. Ὕστερα πῆγε σ' ἕνα νυχτερινὸ παλάτι μὲ τὰ περιστόλια ἔρημα, ὅπου θυμιατήρια ἔδιναν μυρωμένους καπνοὺς κι' εὐώδιαζαν τὴς νυχτερινὲς ὧρες, ποὺ λιγοψυχοῦσαν σὲ θασιλικὰ κρεβάτια. Ἐκεῖ ὁ φοίνικας τῆς γνώσεως ἔδωκε στὴν ἀγάπη μας τοὺς χρυσοῦς χρυσάδες του, κ' ἐκεῖ ἡ ἀγάπη μας ἔννοιωσε νὰ γίνεται σάρκα. Ὕστερα ἔφυγε καὶ κάθησε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἡ Σιωπὴ τοῦ ἔδωσε νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ μαῦρό της κύπελλο. Ἐκεῖ ἡ ἀγάπη μας ἔννοιωσε πῶς εἶναι ἀθάνατη.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ "ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΗΡΥΚΟΣ"

Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ

Πετοῦν βολίδες στὸν ἀπέραντο οὐρανὸ
καὶ πίσω των ἀφήνουν ἴχνος φωτεινό,
ποὺ ἀμέσως πάλι σβύνει.
Τὴν ἀφρογάλανη αὐλακιὰ ποὺ ἀφήνει
στῆς θάλασσας τὴν πλάτη τὸ καράβι,
σηκώνεται τὸ κῦμα καὶ τὴ θάβει.
Ὅταν ὁ ἀετὸς κυκλοδρομῇ μὲ περηφάνεια,
ἴχνος κανένα δὲν ἀφήνει μέσ' στὰ οὐράνια.
Τῆς μεγαλοφυΐας δὲν θὰ ἐξιχνιάσῃς
τὸ δρόμο στῆς αἰθέριες ἐκτάσεις.
Ἀχάρακτ' εἶν' οἱ δρόμοι της. Τὰ θεῖα δῶρα,
ποὺ φέρνει κάτω ἀπ' τὴν ὠνειρεμένη χώρα,
ἐμπρός μας λάμπουνε ψηλαφητά.
Ὁ κόσμος τὰ θαυμάζει, τ' ἀποκτᾷ,
τὰ χαίρεται. Ἀλλ' ὁ δρόμος της ἐχάθη
μέσ' στοὺ οὐρανοῦ τὰ βάθη.
Ὁ δρόμος, ποῦ τὴν ἔφερε νὰ κρούσῃ
τὴν θύραν αἰωνίων μυστηρίων.
Ὁ δρόμος ποῦ τὴν ἔφερε ν' ἀκούσῃ
ἀπ' τοῦ Παντὸς τὴν ἁρμονίαν ἕνα τόνο θεῖον.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

Ἡ Δνὶς Χίλμα Κοῦτε, ἡ ὁποία ἐβραβεύθη ἐν Ρίο Ἰανείρῳ ὡς ἡ ὡραιοτέρα καὶ παραστατικωτέρα τῆς Βραζιλιανῆς καλλονῆς γυναίκα.

Ἡ Σενορίτα Ἐδιθ Πλάτ, ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα τοῦ Μεξικοῦ. Τὸ μειδίαμά της εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ σπανιώτερα τοῦ κόσμου εἰς γλυκύτητα καὶ χάριν.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΜΠΙΝΤΡΑΝΑΘ ΤΑΓΚΟΡ

Ἤθελες τὸν ἔρωτά μου, μὰ δὲ μ' ἀγαποῦσες! Ἀπὸ τότε ἡ ζωή μου ἐνώθηκε μὲ τ' ἠδικό σου σὰν ἀλυσίδα ποὺ οἱ χαλκάδες της σφίγγουν περισσότερο ἅμα θελήσῃς νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπ' αὐτές.

Ἡ ἀπελπισία μου εἶναι ἕνας σταθερὸς σύντροφος. Μὲ τὴν παραμικρή σου καλοσύνη ἐλαφρώνει, μὰ θέλει πάντα νὰ σὲ κρατῇ στὸ σκοτάδι μὲ δάκρυα.

Μοῦ κομμάτιασες τὴν ἐλευθερία μου, ἀλλὰ μὲ τὰ συντρίμμματά της ἐφτιάσες τὸ φωτοστέφανό σου.

* * *

Ξέρω πῶς ἦταν τὸ ἀστέρι τῆς αὐγῆς μου καὶ πῶς γύρισε γιὰ μένα στὸν θραδυνὸν οὐρανό, γιατὶ γνωρίζω τὸ γλυκό της χαμόγελο.

Τὴν εἶχα χάσῃ στὶς θαρειὲς ὧρες τῆς ἡμέρας· μὰ αὐτὴ πῆρε ταξεῖδι μοναξιᾶς καὶ γύρισε ν' ἀνταμωθοῦμε στὸ κατώφλι τῆς νύχτας.

Ἡ λαλιά της, μιὰ φορά, ἔκανε τὸ αἷμά μου ν' ἀνάβῃ καὶ μ' ἔβανε σὲ πειρασμούς· τώρα μουρμουρίζει στὴ σκοτεινιὰ πράγματα ποὺ δὲν καταλαβαίνω.

Μὰ ξέρω πῶς εἶναι πάντα ἡ ἴδια καὶ πῶς μοῦ ζητάει πάντα μιὰ λέξι ἀγάπης.

* * *

Ἑτοιμάστηκα νὰ τὴν ἀφήσω. Δὲν μοῦ μιλοῦσε, μὰ κατάλαβα ἀπὸ τὰ χείλη της πῶς ἤθελε νὰ μὲ κρατήσῃ κοντά της.

Πολλὲς φορὲς ἔνιωσα τ' ἀχέρια της νὰ μὲ παρακαλοῦνε· διστακτικὰ ἁπλωμένα ἔφτιαχναν σὰν στεφάνι τῆς νειάτης γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό μου.

Πόσες δειλὲς χειρονομίες ἔρχονται στὴ μνήμη μου καὶ πόσα νοιώθω τώρα ποῦ τότε μοῦ ἦταν μυστικά.

ΑΠ ΟΤΗΝ «ΔΡΑΠΕΤΙΔΑ»

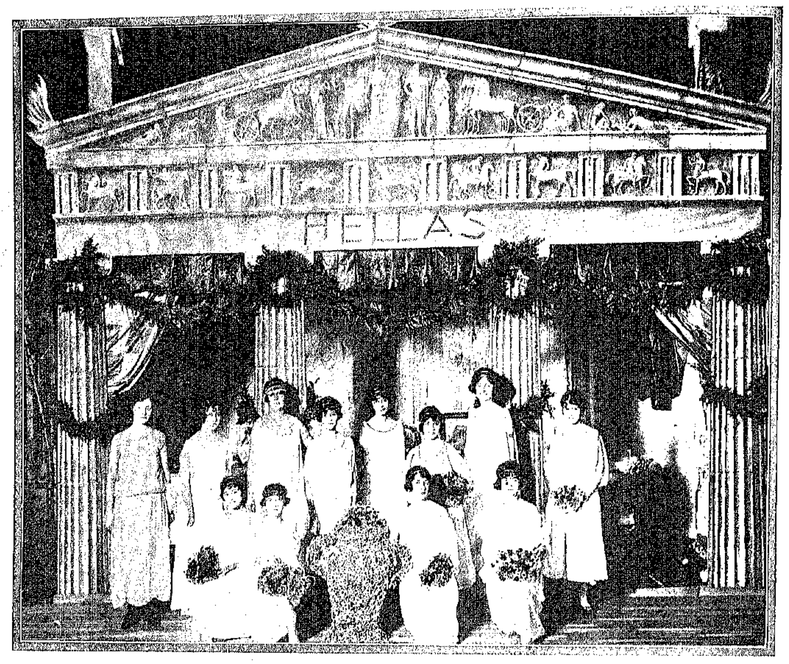

Ἡ Ἑλληνική συμμετοχή εἰς τὴν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ «Ἀμπάσσαντορ», τοῦ Λὸς Ἀντζέλες, ἐκθεσιν τῆς Πέμπτης Νοεμβρίου. Ὄρθιοι, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Κα Ἰω. Ἀποστολόπουλου, Κα Ἰωάν. Καμβέλλα, Δδες Σμαράγδα Παπαδοπούλου, Μαρία Κολλιοντζῆ, Μαρία Ἰω. Τζούλια, Ἄνασσ. Α. Ἀντωνίου, Ἀθηνᾶ Α. Κουλούρη καὶ Σοφία Ἰω. Ζαφείρη. Καθήμενοι, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Δδες Μαρίνα Α. Ἀντωνίου, Ἀγγελική Ι. Νικολοπούλου, Ἀσπασία Ι. Νικολοπούλου καὶ Ἑλένη Κ. Καλλιοντζῆ.

Η ΕΛΛΑΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

ΕΙΣ ΕΝ ξενοδοχείον κατὰ τὴν ἕκτην ἐπέτειον τῆς Ἡμέρας τῆς Ἀνακωχῆς, ἡ ἐν Λὸς Ἀντζέλες, τῆς Καλιφορνίας, Διεθνὴς Καλλιτεχνικὴ Λέσχη, διωργάνωσε μίαν ὡραίαν καλλιτεχνικὴν ἑορτὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος διάφοροι ἐθνικότητες.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν ἑορτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξετέθησαν διάφορα ἀντικείμενα τέχνης καὶ ἔλαβον χώραν σκηναὶ καὶ παραστάσεις τοῦ βίου τῶν ἐθνικοτήτων αἱ ὁποῖαι ἔλαβον μέρος εἰς αὐτήν, δὲν ἔλειπε καὶ ἡ μήτηρ τῆς Καλλιτεχνίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ, ἡ ὁποία ἀντεπροσωπεύθη διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Περιπτέρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὰ φιλέτιμά της τέκνα προσεπάθησαν νὰ δώσουν μίαν εἰκόνα τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος.

Τὸ Ἑλληνικὸν περίπτερον διακοσμηθὲν μὲ φιλοκαλίαν καὶ καλλιτεχνικὴν αἰσθητικήν, παρίστανε τὸν Παρθενῶνα, τὸ μνημεῖον τοῦτο τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπεικονίζει ὄχι μόνον τὴν εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐπίδοσιν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδέαν τῆς δημοκρατίας, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τῆς ὁποίας προέβησαν αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι καὶ σήμερον ἀκόμη ἀποτελοῦν τὰς βάσεις τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν περίπτερον εἰσῆλθεν τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐπιτρόπου κ. Σάντα Μπαρμπάρα προσκληθέντος Ἕλληνος ζωγράφου κ. Γεωργίου Φάωνος, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω. Ἀργειτιάδου, εἶχον ἐκτεθῆ διάφορα Ἑλληνικὰ γλυπτά, λουκούμια, κουραμπιέδες καὶ ἄλλα, τῶν ὁποίων ἡ γεῦσις καθίστατο ἀπολαυστικωτέρα ἐφ' ὅσον ὁ γευόμενος αὐτῶν εὐρίσκετο ἐντὸς ἑνὸς περιπτέρου ἀνθοστολίστου καὶ κεκοσμημένου μὲ καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα, εἰκόνας, κειμήλια, τάπητας καὶ ἄλλα.

Μεταξὺ τούτων διεκρίνοντο τὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα τοῦ ζωγράφου κ. Γ. Φάωνος καὶ τὰ κειμήλια τοῦ κ. Ἀργειτιάδου λεπτοεπεῖς τέχνης, ὡς καὶ τὰ ἐργόχειρα τῆς Δίδος Σμαράγδας Παπαδοπούλου καὶ κυριῶν Σ. Καμέλλου, Κ. Καλλιοντζῆ, Λ. Χρυσοβέργη, Κ. Δελῆ, Δ. Κολόμβου, Ἰω. Μετζέλου, τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουν τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν εἰς τὰ ἔργα τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας ἐπίδοσιν τῶν Ἑλληνίδων.

Ἀλλ' ὁ Παρθενὼν δὲν ὑπῆρξε μόνον μνημεῖον τέχνης καὶ ἐπιστήμης. Εἶναι μνημεῖον τῆς καθόλου ζωῆς τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ἐκινεῖτο ἀκόμη καὶ σήμερον τοὺς ἀπογόνους των. Διὰ τοῦτο ὡραῖαι Ἑλληνίδες ἐνδεδυμέναι τὰς ἀρχαίας Ἑλληνικὰς ἐνδυμασίας, αἱ Δίδες Σμαράγδα Παπαδοπούλου, Ἀθηνᾶ Κολούρη, Βενετία Λούμου, Μαρία Καβέλλα, προβάλλουσαι ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ περιπτέρου, ἔσταν εἰκόνα τῆς κλασικῆς Ἑλληνίδος, ἐνῷ ὁ μικρὸς Πανᾶγ. Ι. Λουμπρόπουλος καὶ ἡ μικρὰ Ἀντιγόνη Καλιοντζῆ ἐνδεδυμένοι μὲ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν καὶ κρατοῦντες τὴν γαλανόλευκον μετὰ τῆς διαστέρου συνεπλήρωνον τὸ ὡραιότερον σύμπλεγμα εἰς τὸ ὁποῖον παρετίθετο ἀγνότερον καὶ μία ὁμὰς κορασίδων χορευουσῶν τοὺς ἀθανάτους Ἑλληνικοὺς χορούς, ἐνδεδυμένων τὰς γραφικὰς ἐνδυμασίας. Ἦταν αἱ Δίδες Ἤρ. Παπαδοπούλου, Βεν. Λούμου, Ἄννα Κολούρη καὶ Μαρία Τζούλια.

Εἰς τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο θέαμα ἤχετο ὡς συμπλήρωμα ἡ αἰσθητικὴ τοῦ ὠτὸς, διὰ τῆς ἀρχαιοτέρας, ἡ ὁποία ἔπαιξε τεμάχια Ἑλληνικῆς Μουσικῆς. Ἦτο εἰκὼν ἱεροτελεστίας αὐτόχρημα Ἑλληνικῆς.

"Ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς παροικίας Λὸς Ἀντζέλες εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων διὰ τὴν συνεργασίαν των εἰς μίαν τοιαύτην ἀντιπροσώπευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος μεταξὺ δεκαπεντάδων διαφόρων φυλῶν καὶ διὰ τὴν λαμπρὰν ἐντύπωσιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τὸν ὁποῖον ἐπροξένησαν τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον. Ὀνοματίζω ὅμως ὀφείλεται χωριστὴ μνεία τῶν ὀνομάτων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐμόχθησαν ὅπως παρουσιάσουν τι ἀξιοπρεπὲς καὶ μὴ γανῶν κατώτερον τῶν προηγουμένων τῆς φιλτάτης πατρίδος εἰς τοιαύτας περιπτώσεις. Ὁ κ. Κ. Μαρμέτης, ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Ἑλληνίδων ἀποτελουμένη ὑπὸ τῶν Κυριῶν Κ. Καλιοντζῆ, Σ. Κανέλλου, Δ. Λεονῆ, Ι. Ἀποστολόπουλου, Ι. Καβέλλα καὶ Δίδων Σμαράγδας Παπαδοπούλου καὶ Βενετ. Λούμου καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐπιτροπή, ἀπαρτιζομένη ὑπὸ τῶν κ.κ. Ἀριστ. Αὐμπροπούλου, Κ. Καλιοντζῆ καὶ Κ. Τσακοπούλου, ὡς καὶ οἱ κ.κ. Γ. Ψείον, Ι. Ἀργειτίδης, Γεώργιος Ἀνάγνος, Ἀπόστολος Σώτηρας, Δίδες Παπαδοπούλου, Λούμου, Κουλούρη, κ. Χ. Κωνσταντινίδης, ἰατρὸς Κ. Καλιοντζῆς, Κα Καλιοντζῆ, καὶ Δίον. Σταθόπουλος, Ἀλεξίου Νικολοπούλου καὶ Πανᾶγ. Ἀθανασιάδης εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων, διότι προσεπάθησαν, εἰσηγάσθησαν ἢ προέβησαν ἄνθρ, ὅπως παρουσιάσουν τὸ τέλειον.

Θὰ ἦτο παράλειψις ἂν δὲν ἀναφέρωμεν καὶ τὰς συμμετασχούσας εἰς τὸν χορὸν ὡραίας Ἑλληνίδας, αἱ ὁποῖαι ἔφερον εἰς τὴν μνήμην μας τὸν Ἕρμῆν χορεύοντα ἐν τῷ μέσῳ τῶν Πιερίδων. Εἶναι αἱ Σοφία Ζαφείρη, Ἑλένη Καλιοντζῆ, Μαρία Καλιοντζῆ, Ἀναστασία Ἀντωνίου, Ματίνα Ἀντωνίου Ἀσπασία Νικολοπούλου καὶ Ἀγγελική Νικολοπούλου.

Ὁ Παρθενὼν ἔκαμεν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ἐν τούτοις τὸ ὀρχεῖον τὸ ἔλαβε τὸ Ἰταλικὸν περίπτερον, κείμενον κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν τὸ Ἑλληνικὸν περίπτερον ἦτο ἀνώτερον. Διατί τοῦτο; Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ κοινὰ μυστικά. Εἰς τοιαύτας τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος ἐπὶ ἑκάστῃ τρίτῃ χώνας, δὲν εἶναι τι πρωτότυπον εἰς τὰς γνώσεις καὶ τὴν αἰσθητικήν. Μ' ὅλα τοῦτα δὲν ἔπεται ὅτι δὲν εἶναι καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν παρουσιάσιμον.

Διὰ τοῦτο παρουσιάζεται καὶ πρέπει νὰ παρουσιάζεται πάντοτε εἰς ἔνδειξιν τοῦ ὅτι οἱ νεώτεροι Ἕλληνες δὲν λησμονοῦν τὴν ἐντολὴν τὴν ὁποίαν ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὸν ἀθάνατον ποιητὴν, ὅπως λέγουν οἱ Ὁμηρικοὶ ὕμνοι:

«Τούτου τοι γενεῆς καὶ σήματος εὔχομαι εἶναι.
Ἀπὸ αὐτῆς τῆς γενεᾶς καὶ τοῦ αἵματος καυχῶμαι ὅτι εἶμαι.»

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Ο ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ ΓΕΡΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ GUY DE MAUPASSANT, (ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΑΙΤΗΣ ΚΟΥΛΑΠΙΔΟΥ)

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ εἶχε χορὸ μετημφιεσμένων εἰς τὴν ὁδὸν Ἠλυσίων. Ἦταν ἀπόκρησις καὶ τὸ πλῆθος ἔτρεχε ἀθόρυβο καὶ εὔθυμο στὴν ἀδουσα το χοροῦ. Ἡ μουσική τους θωμασία, πεταχτή, μὲ τὰ καινούργια καὶ εὔθυμα κομμάτια ποῦ ἔπαιζε ἐσκανδάλιζε καὶ τοὺς γέρους ἀκόμη. Καὶ ἀπὸ τὲς τέσσαρες γωνιὲς τῶν Παρισίων ὑπῆρχαν μεταμφιεσμένοι, ἄνθρωποι διαφόρων ἡλικιῶν καὶ τάξεων. Ἦσαν ἐπισήμονες, ὑπάλληλοι, χαρτοπαίκται, πτωχοκόριτσα μὲ φορέματα ἁπλούστατα καὶ ἄλλες πάλι ντυμένες στὰ ἀλομέταξα καὶ στὰ χρυσά. Καὶ ἀκόμη ἔβλεπες ἐκεῖ ἀπὸ δεκαὲξ ἐτῶν νέους καὶ κορίτσια μέχρι τῆς πειὸ γεροντικῆς ἡλικίας, ἀπ' ἐκείνους ποῦ οἱ καρδιὲς ἐξακολουθοῦν νὰ νεάζουν. Φορεσιὲς ἀρχαῖες, ἰδιότροπες, πολυτελεῖς καὶ ἀστεῖες φοροῦσαν οἱ διάφοροι χορευταὶ καὶ ἡ εὐθυμία ἐβασίλευεν ὅπου καὶ ἂν ἔστρεφε κανεὶς τὸ ὀλέμμα. Οἱ περισσότεροι εἶχαν προσωπίδες, ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς σοβαροὺς κυρίους.

Σὲ λίγο ἡ ὀρχήστρα προκλητικὰ ἔπαιζε καντρίλιες καὶ ὅλοι ἔτρεχαν νὰ δροῦν τὲς ντάμες τους. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ψηλὸς καὶ πολὺ λεπτός, μὲ τὴ μάσκα ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του, μὲ ἄσπρα μουστάκια καὶ γένεια καὶ περοῦκα μὲ μπούκλες, φαινόταν κάπως ἀστεῖος. Λέγο καμπουριασμένος ἔκαμνε πολὺ τὸν κοψιφὸ καὶ τὸν νεαντερίζοντα. Ἐχόρευε μὲ μεγάλη προσπάθεια καὶ κόπο καὶ ἐντελῶς ἀδέξια. Ἦταν τὸ ἄλλον του κομμικόν. Φαινόταν τόσο ἐξασθενημένος ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς πῶς θὰ πέσῃ. Ἔμοιαζε παράλυτος μὲ τὸ βαρὺ του βάδισμα. Τὰ εἰρωνικὰ εὖγε τοῦ πλήθους καὶ τὰ μειδιάματα τὸν εἶχαν δυναμώσῃ καὶ ἐνθαρύνῃ. Καὶ ἐκεῖνος μὲ εὐθυμία σχεδὸν μεθύσου ἐχόρευε μὲ μιὰ τέτοια παραφορὰ ποῦ ἔξαφνα κτύπησε τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο μὲ δση δύναμι εἶχε, ἐνῷ τὸ πλῆθος διεσχίζετο μικροστά του γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ. Καὶ ὁ δυστυχισμένος ὁ γέρος ἔπεσε ἀναλσθήτος στὸ πάτωμα, ζαλισμένος ἀπ' τὸν πόνο καὶ ἀπ' τὴν ντροπή του.

Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐμάζευσαν καὶ τὸν πῆραν σὲ κάποιο δωμάτιο. «Ἕνας γιατρὸς», ἐφώνεξαν ἀμέσως. Ἕνας νέος κύριος ἀπὸ τοὺς χορευόντας παρουσιάσθηκε ἀμέσως, καλοντυμένος μὲ ἄσπρο πουκάμισο καὶ μαῦρη φορεσιὰ τοῦ χοροῦ. «Εἶμαι καθηγητής», εἶπε μὲ φωνὴ σεμνὴ καὶ κοσμία. Τὸν ἄφησαν νὰ περάσῃ καὶ ἀφοῦ ἔβαλαν τὸν ἀσθενῆ πάνω σὲ μιὰ καρέκλα ἤρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ. Ὁ γιατρὸς θέλησε θοτερα νὰ ἀνάβῃ τὴν μάσκα καὶ τὴν περοῦκά του, ποῦ ἦσαν προσημασμένα πάνω σ' ἕνα φεγγάρι δέμα ὅπως τὴ σάρκα του. Χρειάσθηκε ψαλίδι γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ ἀπ' τὰ ξένα αὐτὰ στολίδια ποῦ προσόπιν του καὶ σὲ λίγο παρουσιάσθηκε ὁ πραγματικὸς ἄνθρωπος. Ἦταν ἕνας ρυπωμένος καὶ ἀχρὸς γέρος καὶ φαινόταν ἑτοιμοθάνατος. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποῦ γελοῦσαν προηγουμένος τὸν ἐκύτταζαν τώρα μὲ οἶκτο καὶ ἀπορία χωρὶς νὰ προφέρουν οὔτε μιὰ λέξι. Ἀποροῦσαν γιὰ τὸ κατόρθωμά του νὰ ἀλλάξῃ τόσο πολὺ ἀλλὰ καὶ τὸν ἔλυποῦντο ποῦ τὸν ἔβλεπαν σὲ κεῖνο τὸ χάλι. Ξαπλωμένος στὴ γράθινη καρέκλα μὲ κλεισὰ τὰ μάτια καὶ τὸ κεφάλι του γυρμένο πρὸς τὰ ἐμπρός, ἦταν σωστὸ ἐρείπιο. Τοῦδωσε ὅλες τὲς πρῶτες βοήθειες ποῦ μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ ὁ γιατρὸς καὶ ὕστερα τὸν ἄφησε ἥσυχο γιὰ κάμησι ὥρα. Ὅταν ἄρχισε νὰ συνέρχεται τὸν ρώτησε:

—Ποῦ κατοικεῖτε;

Ὁ γέρος προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ καὶ ἐπρόφερε ἕνα ὄνομα δρόμου ποῦ κανεὶς δὲν ἐγνώριζε. Κατόπιν εἶπε τὸ μέρος τῆς συνοικίας του καὶ ἐσιώπησε κουρασμένος.

Ὁ γιατρὸς ἐπανέλαβε:

—Θὰ σὲ συνοδεύσω ὁ ἴδιος.

Μία περιέργεια τὸν εἶχε κυριεύσῃ νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν ὁ γελοῖος αὐτὸς ξένος καὶ γιατὶ βρέθηκε ἔται μόνος στὸ χορό.

Καὶ μιὰ ἄμαξα ἀμέσως ἔφερε καὶ τοὺς ἔβαλε στὸ μέρος ποῦ κατοικοῦσε ὁ γέρος. Ἦταν ἕνα ψηλὸ σπίτι μὲ πτωχικὴν ὄψι, ποῦ ἀνέβαινε κανεὶς μιὰ λερωμένη καὶ σκοτεινὴ σκάλα. Τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ μικρὰ καὶ χαμηλὰ καὶ τὸ σύνολο πενιχρὸ καὶ ἀνθυγιεινό.

Ὁ γιατρὸς, στηριγμένος στὰ κάγκελλα τῆς σκάλας μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο βοηθῶν τὸν ἀσθενῆ του ν' ἀνέβῃ, ἔφθασαν στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ. Κτύπησε τὴν πόρτα καὶ μιὰ γριὰ γυναίκα ἄνοιξε ἀμέσως. Καθαρὴ καὶ μὲ τὸ νυκτερινό της ἄσπρο σκούφο εἶχε σφιχτοδεμένο τὸ χονδρό της κεφάλι, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ φανερώνουν χωρικὲς μέν, ἀλλὰ ἐργατικὲς καὶ ἀφωσιωμένες γυναῖκες.

Συνεκεντρώθησαν ἄνθρωποι διαφόρων ἡλικιῶν καὶ τάξεων

—Θεέ μου, ἐρώνταξε, ποιοὶ εἰσθε;

Ὁ γιατρὸς τῆς δωγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὶ συμβαίνει καὶ τὴν συνεβούλευσε νὰ τὸν βάλῃ ἀμέσως ν' ἀναπαυθῇ.

—Μάλιστα, κύριε, θὰ τὸν βάλω νὰ κοιμηθῇ καὶ ποτὲ πειὰ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ ὀγῇ τὰ βράδυα ἔξω. Τί κατάντασις εἶναι αὐτή.

Ἀλλά, κυρία μου, αὐτὸ θὰ ἦταν σκληρό, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ γιατρός.

—Ὄχι, διόλου. Ἀπόψε μάλιστα δὲν ἐδείπνησε γιὰ νὰ εἶναι εὐκίνητος, ἤπιε μόνο δυὸ ποτήρια κρασὶ γιὰ νὰ εὐθυμήσῃ. Αὐτὰ δὲν εἶναι πειὰ τῆς ἡλικίας του νὰ σηγαίνῃ σὲ χοροὺς καὶ νὰ ντύνεται μασκιέ.

Ὁ γιατρὸς ἔκπληκτος ρώτησε:

—Ἀλλὰ γιατὶ τότε χορεύει καὶ μάλιστα μεταμφιεσμένος γέρος τώρα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία;

—Ἐκεῖνη ἐσήκωσε τοὺς ὤμους, ἐκοκκίνισε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, σὲ λίγο ὅμως μὲ δυνατὴ φωνὴ εἶπε:

—Γιατί; Νὰ γιατί. Γιὰ νὰ ἀλλάξῃ ἐντελῶς ντύνεται ἔται καὶ φορεῖ τὴ μάσκα αὐτὴ καὶ νὰ τὸν νομίζουν οἱ γυναῖκες ὡμορφο καὶ νέο. Ὅπως βλέπετε τὸ δέρμα αὐτὰ ποῦ ἔβαλε στὸ πρόσωπό του σκέπαζε τὲς ρυτίδες του. Αὐτὴ εἶναι δυστυχῶς ἡ ἀλήθεια. Ζῶ σαρανταχρόνια μαζύ του πολὺ σκληρὴ ζωή. Πρέπει τώρα νὰ τὸν βάλω νὰ ἡσυχάσῃ, κύριε, γιὰ νὰ μὴ πάθῃ τίποτε.

Ὁ γέρος καθόταν νυστασμένος σὲ μιὰ καρέκλα, χλομὸς μὲ τὰ μακρυὰ του ἄσπρα μαλλιὰ πεσμένα στὸ πρόσωπό του. Ἡ σύντροφός του τὸν ἔβλεπε μὲ θυμωμένα καὶ ἄγρια ὀλέμματα.

—Περίμενε, τοῦ εἶπε, μὴ κοιμᾶσαι ἀκόμα.

Καὶ ἔφερε ἀπὸ τὸ τραπέζι μιὰ δοδοτσα, σαπούνι καὶ νερὸ γιὰ νὰ τὸν καθαρίσῃ ἀπὸ τὲς κομάδες καὶ τὰ κοκκινάδια ποῦ φοροῦσε καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ μουρμουρίζῃ

—Εἶναι σωστὰ πράγματα αὐτὰ γιὰ τὴν ἡλικία του;

—Ἔχετε δίκαιο, ἔλεγε ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος διεκπέδαζε ἀρκετὰ μὲ τὴν κωμικὴ αὐτὴ σκηνή.

Ἡ δὲ γριὰ μονολογοῦσε:

—Καὶ ἂν τὸν βλέπατε ὅταν ἦταν εἴκοσι ἐτῶν; Φανταστῆτε τὶ ἔκαμνε τότε. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν βάλω στὸ κρεβάτι του. Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσητε. Κάμετέ μου τὴ χάρι. Τραβήξετε ἀπ' ἐδῶ τὸ μανία του. Μάλιστα.... Πειὸ ψηλά. Τώρα νὰ τὸν γδύσωμε. Περιμένετε. Βγάλτε του τὰ παπούτσια πρῶτα. Εἶναι ἔτοιμος. Μιὰ στιγμὴ ἀκόμα νὰ τοῦ βάλω τὸ νυχτικό του καὶ νὰ τὸν πάρωμε στὸ κρεβάτι του.

Τράβηξε διαστικὴ τὰ σινδόνια καὶ τὸν σήκωσαν καὶ οἱ δυὸ ἕως στὸ κρεβάτι του.

Ὁ γιατρὸς, μὲ περισσότερο τώρα ἐνδιαφέρον, ρώτησε πάλι τὴ γρηά:

—Ὥστε θέλει νὰ κάμνῃ τὸν νέο στοὺς χοροὺς τῶν μεταμφιεσμένων;

—Μάλιστα, κύριε. Δὲν ἀφίνει χορὸ ποῦ νὰ μὴν πάγῃ καὶ μοῦχεται τὸ πρωὶ κατακουρασμένος καὶ ἄρρωστος σχεδόν. Βλέπετε τώρα κοιμᾶται καὶ ροχαλίζει, αὔριο θὰ μοῦ λέγῃ πῶς ἔχει πυρετό. Ἀν ξεύρατε πῶς ἔζησε τὴ ζωή του. Εἶχε μεγάλες ἐπιτυχίες. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους ἄνδρες τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ τοὺς πειὸ σπάταλους.

—Τί λέτε; ρώτησε ὁ γιατρός. Τί ἔκαμνε δηλαδή;

—Ὤ, εἶναι πολλά, πάρα πολλά, τὶ νὰ σᾶς πῶ καὶ εἶναι καὶ ἀπίστευτα. Ἐγὼ τὸν εἶχαν γνωρίσῃ σ' ἕνα χορὸ καὶ ἔμεινα ἔκθαμβη ἀπ' τὴν ὀμορφιά του. Ὑψηλός, ἀριστοκρατικὸς καὶ μελιχροινὸς μὲ μαῦρα μεγάλα μάτια ἐμάγευεν ὅσους τὸν ἔβλεπαν μὲ τὴ γλυ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 35ην)

Ξαπλώθηκε ὁ γέρος στὴν ψάθινη καθέκλα. Ἦτο σωστὸ ἐρείπιο.

Καὶ διατὶ λοιπὸν χορεύει μὲ αὐτὰ τὰ γηρατεῖα, ἠρώτησεν ὁ γιατρός.

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΑ

ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΑΙ, ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ Ἤ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

ΚΑΠΟΤΕ, πρὶν ἀπὸ ἔτη, ἡ ὡραία Τζωρτζίνα, Δούκισσα τοῦ Δεβονσάϊρ, ἐξῆλθεν εἰς τὰς γωνίας τῶν δρόμων τοῦ Λονδίνου, ἀγορεύουσα ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀνδρός, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμπιστοσύνην. «Θὰ ἠμποροῦσα νὰ ἀνάψω τὸ τσιγάρο μου στὴ φλόγα τῶν ματιῶν σου» εἶπεν ἕνας οἰδηροουργὸς εἰς τὴν Δούκισσαν. «Τότε ψήφισε διὰ τὸν Τσάρλς Φόξ», ἀπήντησεν ἡ Λαίδη. «Δῶσέ μου ἕνα φιλὶ καὶ θὰ τὸ κάμω», ἐπρότεινεν ὁ σιδηρουργός. «Ἔλα καὶ πάρε τοῦ» εἶπεν ἡ Δούκισσα. Καὶ ὁ Τσάρλς Φὸξ ἐκέρδισε μίαν ἄλλην ψῆφον. Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ἀνήκει τώρα εἰς τὴν ἱστορίαν. Καὶ ἴσως ἐπειδὴ ἡ ὡραία Δούκισσα ἔδωσε τὸ παράδειγμα, ἡ σύγχρονος Ἀγγλὶς ἐπιδίδεται μὲ τόσην ἀγάπην εἰς τὰ πολιτικά. Ἀλλὰ βέβαια, ἐὰν ἡ Δούκισσα παρηκολούθει τελευταίως τὸ ὑπέρχον θέαμα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὁπότε ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐξῆλθαν νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῶν ὑποψηφίων των καὶ τῶν ἀρχῶν των, ἡ χειραφετημένη της καρδία θὰ ἐπέτα ἀπὸ χαρά. Θὰ ἔβλεπε κάτι ποὺ θὰ ἐπροκάλει θαυμασμὸν καὶ ἀπορίαν. Θὰ ἔβλεπε τὴν Μαργκὸ Ἄσκουϊθ, ζωηρόν, μὲ ὅλα τὰ πενῆντα ἔτη της, νὰ κουβιόνη τὸν ἀεροπορικόν της σκάφος καὶ νὰ πετᾷ ἐπὶ ἀεροπλάνου εἰς τὴν ἐκλογικὴν περιφέρειαν τοῦ συζύγου της, διὰ νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Θὰ ἔβλεπε τὴν Λαίδην Ἄστορ ὁμιλοῦσαν ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητον, ἱσταμένην ὀρθὴν εἰς τὸ ἀπίσθιον κάθισμα, ρίπτουσαν ὁλίσθον τὸ σκοῦμα εἰς τὸν σκόπιμον.

Θὰ ἔβλεπε τὴν μεγαλοπρεπῆ Κόμησσαν τοῦ Ἄθολ, ἀγωνιζομένην μαζὶ μὲ ἁπλᾶς γυναῖκας, ὅπως ἡ Μαργαρίτα Μάκδωναλδ, ἡ ὁποία ἦτο ἄλλοτε ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ.

Καὶ θὰ ἔβλεπε τὸ καταπληκτικώτερον θέαμα ἀπὸ ὅλα εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς — τὴν Τζέσση Στήβενς, ἡ ὁποία ἦτο ἄλλοτε ὑπηρέτρια. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπισκέψῃ ἡ Δούκισσα, θὰ ἔβλεπε τὴν Λίδα Στήβενς, ὁπόταν ἦλθε διὰ τὸ Κοινοβούλιον, νὰ στέκεται εἰς μίαν πολυπληθῆ συνέλευσιν καὶ νὰ προφέρῃ λέξεις, ποὺ ἄλλοτε θὰ ἐθεωροῦντο ἔγκλημα καθοσιώσεως· θὰ ἤκουε τὴν ὑπηρέτριαν αὐτὴν νὰ λέγῃ:

«Εἶναι πολὺ καλὰ διὰ τὴν Πριγκίπισσαν Μαρίαν νὰ εἶναι μητέρα ἄλλην μίαν φοράν. Ἀλλ' ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἀγγλία ἐνδιαφέρεται περισσότερον ἀπὸ τὸ παιδίον τῆς Πριγκιπίσσης, εἶναι ὅλα τὰ ἄλλα παιδιά. Ὅταν κάθε μητέρα εἶναι εἰς θέσιν νὰ τρέφῃ τὸ παιδί της τόσον καλά, ὅσον ἡ Πριγκίπισσα Μαρία, τότε ἠμποροῦμεν νὰ τῆς στείλωμεν τὰ συγχαρητήριά μας. Τὸ σελλίνιον ποὺ δίδεται εἰς τὰς πτωχὰς μητέρας καθ' ἑβδομάδα, διὰ τὴν τροφὴν τοῦ παιδίου, δὲν θὰ βρέχῃ ποτὲ ἕνα παιδιὸν καλά».

Ἔτσι ὡμίλει ἡ ὑπηρέτρια, μὲ καῖον πρόσωπον καὶ λάμποντα μάτια. Ἐπειδὴ ὑπάρχουν γυναῖκες ὡς αὐτή, ἐπὶ ἔτη τώρα συζητεῖται ἐὰν ἡ Ἀμερικανὶς εὑρίσκεται εἰς τὸ ἴδιον ἐπίπεδον μὲ τὴν Ἀγγλίδα ἀδελφήν της.

Δὲν εἶναι, ἀρά γε, κάπως περισσότερον προχωρημέναι αἱ Ἀγγλίδες ἀπὸ τὰς Ἀμερικανίδας εἰς τὸ ζήτημα τῆς χειραφετήσεως; Ποῦ εἶναι ἡ ὑπηρέτρια εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν δημοσίαν ζωήν; Καὶ ποῦ ἡ Δούκισσα ποὺ φιλεῖ τὸν οἰδηρουργόν;

Ὅσον καὶ ἂν διαφέρουν αἱ γνῶμαι, αἱ Ἀγγλίδες εἶναι ἔνας θαρραλέος, προοδευτικὸς ὅμιλος, ποὺ δὲν τρομάζει διὰ τίποτε, καὶ ζητεῖ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔχουν ζητήσει ἕως τώρα αἱ Ἀμερικανίδες πολιτικῶς. Ἔχομεν ἀκούσει οἱ περισσότεροι διὰ τὴν Ἀμερικανίδα μέλος τοῦ Κουκρέσσου, ἡ ὁποία ἐξέπαυσεν εἰς λύμμούς, ὅταν ἐπηρύχθη ὁ πόλεμος. Ὅλοι ἔχομεν ἀκούσει διὰ τὴν «Λαιδῶ» Φέρκιυζον, τὴν νέαν Κυβερνήτην τοῦ Τέξας. Ἐν τούτοις αὐτὴ ὡμολόγησεν, ὅτι ἐξετέθη ὑποψηφία διὰ τὴν θέσιν Κυβερνήτου, διότι ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀποκλεισθῆ. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι τόσον μετριόφρονες, οὔτε τόσον εὐαίσθητοι, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ γεγονότα.

Καὶ πρῶτον ἔχομεν τὴν Λαίδην Διάνα Μάννερς. Αὐτή, φυσικά, εἶναι ἠθοποιὸς καὶ πολλοὶ θὰ τὴν εἶδαν πέρυσιν εἰς τὸ «Θαῦμα», εἰς ἕνα θέατρον τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐν τούτοις, ὅταν ἐγίνοντο αἱ ἐκλογαὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ Λαίδη Διάνα ἀφῆκε τὸ θέατρον καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ ἀπαγγείλῃ προεκλογικοὺς λόγους διὰ τὸν σύζυγόν της, λοχαγὸν Κοῦπερ.

Ἡ Λαίδη Διάνα ἦτο δραστηρία. Ὑπῆγεν εἰς τὴν ἰχθυαγορὰν καὶ συνεζήτησε μὲ τὰς πωλητρίας. Καὶ ὅταν ἤλθεν ἡ ἱερὰ ὥρα τοῦ Ἀγγλικοῦ τσαγιοῦ, ἡ Λαίδη Διάνα ἔπῆρε τσάϊ μὲ τὰς ταπεινὰς πωλητρίας. Ἐκότταξε χοῦρο της. Ὅλαι αἱ γυναῖκες ἔτρωγαν τὰ ψάρια μὲ τὰ χέρια των. Ἡ Λαίδη Διάνα ἔκαμε τὸ ἴδιον. Καὶ ὁ λοχαγὸς Κοῦπερ, ὁ σύζυγός της, ἐξελέγη.

«Ἔφαγε ψάρια μὲ τὰ χέρια της», εἶπαν οἱ ἀντίπαλοί της.

«Θὰ ἔκαμνα περισσότερον ἀπὸ αὐτό, διὰ νὰ ἐκλέξω τὸν καταλληλον ἄνδρα!» ἀπήντησεν ἡ δραστηρία γυναῖκα.

Εἰς τὴν πρώτην Ἐργατικὴν Κυβέρνησιν ὑπῆρχαν ὀκτὼ γυναῖκες, μέλη τοῦ Κοινοβουλίου, περισσότεραι ἴσως ἀπὸ ὅσας ἐξελέγησαν ἕως τώρα εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Βουλήν. Ἐπὶ πλέον, αἱ γυναῖκες αὗαι ἦσαν ὅλων τῶν τάξεων.

Ἔχομεν ἔπειτα τὴν Μαργαρίταν Μάκδωναλδ. Ἀγίαν Μαργαρίταν τὴν ὀνομάζουν εἰς τὴν περιφέρειάν της. Αἱ Ἀμερικανίδες, φυσικά, ἐνδιαφέρονται δι' ἐργατικὰς ἑνώσεις, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα Μάκδωναλδ εἶναι πιθανῶς ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἔλυσέ ποτε μίαν ἀπεργίαν. Ἦτο κατὰ τὸν πόλεμον. Οἱ ἡγέται πολιτικοὶ καὶ οἱ ἡγέται ἐργατικοὶ ἔκαμαν ὅ,τι ἠμποροῦσαν. Ἀλλ' ἀπέτυχαν. Καὶ τότε, μία ἡσυχὴ γυναικοῦλα, ποὺ ἐπαγγέλετο ἄλλοτε εἰς ἐμπορικὸν μετέβη εἰς τὸ Λίβερπουλ καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς ἀπεργούς. Καὶ αὐτοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἐργασίας των. Ἀργότερον αὐτὴ ἔγινε Μαργαρίτα Μάκδωναλδ, μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, πρώτη γυναῖκα Ὑπουργὸς τῆς Ἐργατικῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ Κα Ο. Η. Μπέλμοντ δίδει ἀπαγγελματικὰ καὶ τοάγια καὶ ἀπαγγέλλει ὡραίους λόγους, ἐξηγοῦσα πῶς ἐνδιαφέρεται τόσον διὰ τὴν θέσιν τῆς ἐργάτιδος. Ἀλλ' ἡ Ἀγγλὶς ἀδελφή της βγάζει τὰ καπέλλα της καὶ ἐργάζεται εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ μανθάνει μόνη τὴν κατάστασιν τῆς ἐργάτιδος. Αὐτὸ ἔκαμεν ἡ Κα Μαύριαμ Ρόσελλ καὶ ὁ σύζυγός της εἶναι ὁ κληρονόμος τοῦ Λουκᾶς τοῦ Ρόσελλ.

«Ἐξήδρευν ἕνα παλαιὸ ἐπιστοφόν καὶ μία σχισμένη μαύρη φόρεσα καὶ ἔγρα ἓξ ἑβδομάδας μὲ ἕνα σελλίνι τὴν ἡμέραν, ἐξήγησεν ἡ Κα Ρόσελλ. «Ἔφαγα ψωμὶ καὶ τσάϊ διὰ πρόγευμα, καὶ ψωμὶ καὶ τσάϊ καὶ λαστὸ ψάρι διὰ γεῦμα καὶ ψωμὶ καὶ τσάϊ πάλιν διὰ δεῖπνον. Ἀν αὐτὸ ἐξετέθη ὑποψηφία διὰ τὸ Κοινοβούλιον. Οἱ ἐργάται τῶν ἐργοστασίων τοῦ ἔθνους μας ἀποθνήσκουν ἀπὸ τὴν πείνην καὶ χρειάζεται κάτι περισσότερον ἀπὸ ὡραῖα λόγια διὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν».

Δυστυχῶς διὰ τὸν ἐργατικὸν κόσμον, ἡ Κα Ρόσελλ ἐνικήθη κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ὅπως ἐνικήθη καὶ ἡ Μαργαρίτα Μάκδωναλδ. Ἀλλὰ ἂν καὶ ἐξελέγησαν μόνον πέντε ἀπὸ τὰς σαράντα μίαν γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐκτεθῆ διὰ τὸ Κοινοβούλιον, τὸ πνεῦμα των ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ καὶ νὰ διαχρίνεται εἰς ἔργα σπανίας χειρωγετήσεως. Ὅπως, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ δὶς Στήβενς, ἡ πρώην ὑπηρέτρια. Ἠπορηκολούθησε τὴν πρώτην συνεδρίασιν ἑνὸς Κοινοβουλίου. Καὶ μὲ τὸ χειραφετημένον πνεῦμά της ἐπέκρινεν ἢ ἐπεδοκίμασεν ὅ,τι εἶδεν.

«Ἤλθεν ὁ καιρὸς ὅπως ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς ἐξωτερεύῃ τὸ χωμά του διὰ τὰ ὀρθὰ πράγματα», εἶπεν. «Ὅταν εἶδα τὸν Βασιλέα μὲ τὰ γουναρικὰ καὶ κοσκινήματά του, ὅταν εἶδα τὴν Βασίλισσαν γεμάτην διαμάντια, εἶπα: Κάτω αὐτὴ ἡ ἀγυρτεία!»

Ἔπειτα εἶναι ἡ Δωροθέα Τζιοῦσον, μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, τῆς ὁποίας ἡ οἰκογένεια κατέχει διακεκριμένην θέσιν εἰς τὸ Νόργουϊτς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ. Ἡ Δὶς Τζιοῦσον εἶναι πλουσία, ἀλλὰ δὲν ἐπιδοκιμάζει πολλὰ πράγματα εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἶναι ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν. Καὶ αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ μόνη.

Ἡ Δὶς Σουζάνα Λῶσανς, ἐπίσης μέλος Κοινοβουλίου, κατάγεται ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν Γουέσοι Ἔνδ τοῦ Λονδίνου. Ἐν τούτοις ἠσπάσθη τὸν σοσιαλισμὸν καὶ ἔγινε Κυβερνητικὸς πράκτωρ τῆς περιθάλψεως τῶν πτωχῶν εἰς μίαν ἀθλίαν συνοικίαν τοῦ Λονδίνου. Μίαν φορὰν εἰς τὴν περιφέρειάν της ἠρνήθη νὰ ἐπιβάλῃ μίαν διαταγήν, ἡ ὁποία τῆς ἐφαίνετο ἄδικος διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐστάλη εἰς τὴν φυλακὴν δι' ἓξ ἑβδομάδας, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ διαρρωνήσῃ μὲ τὴν συνείδησίν της. Αἱ χειραφετημέναι αὗαι Ἀγγλίδες λαμβάνουν τὰ πολιτικὰ πολὺ σοβαρά, ὥστε νὰ πηγαίνουν καὶ εἰς τὴν φυλακήν, χάριν τῶν πεποιθήσεών των.

Ἀλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἐλαφρότερα ζητήματα φέρουν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, ὅπως ὅταν αἱ γυναῖκες, μέλη τῆς τελευταίας Κυβερνήσεως, συνεκέφθησαν διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐνδυμασίας των εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ἡ Λαίδη Ἄστορ, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη της εἰς τὸ Κοινοβούλιον ἐρόρει ἕνα μαῦρο ταγιέρ, μὲ ἕνα μικρὸν λευκὸν γιακᾶν. Ἡ Λαίδη Τέρρυκτον διεφώνησε:

«Ἂς φέρωμεν ὀλίγην ποίησιν εἰς τὸ Κοινοβούλιον», ἐπρότεινεν. «Θὰ κάμω ἐγὼ τὴν ἀρχήν, φορροῦσα τὸ καλλίτερόν μου ἐπανωφόρι ἀπὸ γοῦνα, μεταξωτὰ φορέματα καὶ ἕνα πολυτελὲς καπέλλο μὲ πτερά. Νομίζω, ὅτι οἱ ἄνδρες θὰ τὸ ἀρέσουν αὐτό».

Ἡ Λαίδη Ἄστορ τὴν ἀντέκρουσεν: «Ἀ, ἀγαπητή μου, ὅταν παλεύωμεν εἰς τὸ ἔργον, ὅπως ἐγώ, δὲν θὰ δώσῃς εἰς τοὺς ἄνδρας περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι ἠμποροῦν νὰ ὑποφέρουν—διὰ μιᾶς. Γιατί δὲν παραλείπεις τὰ πτερά;» Κατόπιν ἡ Δωροθέα Τζιοῦσον ὡμίλησε μὲ δύναμιν πνεύματος:

«Παραλείψατε τὰ καπέλλα ὅλως διόλου! Ἂς ζητήσωμεν νὰ τοποθετηθοῦν θέσεις ὑπὸ τὰ καθίσματά μας διὰ τὰ καπέλλα μας. Αἰσθάνομαι πράγματι, ὅτι ἡ θὰ φορῶμεν καπέλλα καὶ θὰ ἔχωμεν ποικέφαλον ἢ δὲν θὰ φορῶμεν καπέλλα».

Ἀλλὰ φυσικά, αὐτὰ εἶναι δευτερεύοντα ζητήματα.

Μία ὑπηρέτρια, τρεῖς πατρικίαι, μία ἐμποροϋπάλληλος, μία οἰκοκυρά, μία ἀθλήτρια καὶ μία ἠθοποιός, ὅλαι παρεκάθησαν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, ὡς οἱ ἐμπροσθοφύλακες τοῦ φύλου των εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὸν κόσμον. Ὅλαι ἦσαν ἱκαναὶ διάδοχοι τῆς Δουκίσσης τοῦ Δεβονσάϊρ. Ὅλαι ἦσαν σχειραφετημέναι γυναῖκες».

Ἴσως ὀλίγον περισσότερον χειραφετημέναι ἀπὸ τὰς Ἀμερικανίδας, ἀλλ' ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας καὶ τὰς ἰδίας ἀνάγκας, εἶναι πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι καὶ αἱ Ἀμερικανίδες θὰ ἀπεδεικνύοντο ἴσαι μὲ αὐτάς, ἀκόμη καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ φιλήσουν ἀκαθάριους ὑπηρέτας, ναί, ἀκόμη καὶ νὰ ψάχνουν ψάρια μὲ τὰ λευκά των δάκτυλα.

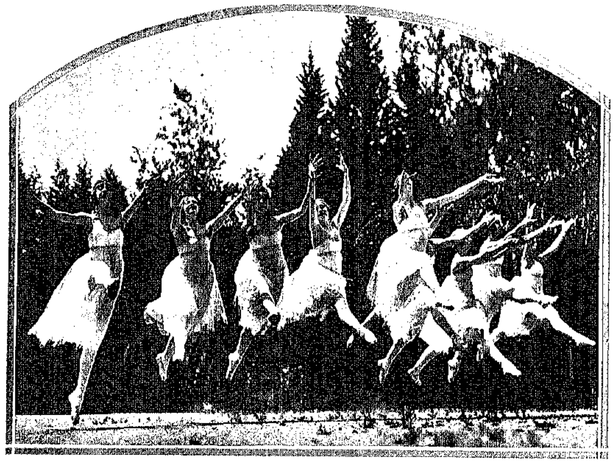

Ἱππάμιλλα Νύμφαι.—Ἀπὸ τὸ Αὐτοκρατορικὸν Ρωσσικὸν Μπαλλέτον τοῦ Θεοδώρου Κοαλάφ, εἰς τὸ Λὸς Ἄντζελες, τῆς Καλιφορνίας.

Ἡ θελκτικὴ δεσποινὶς Ντόρα Ντουμπύ, ἡ ὁποία ἀπεκλήθη ἡ «Ἀναπημένη τῆς Μοντμάρτρ», ὅπου παριστάνει τὴν κωμῳδίαν «Παπαγάλος» καὶ ξεφελλίνει τοὺς Ἀμερικανοὺς θαμῶνας τῶν καφενείων τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης.

Ἡ Δνὶς Ἄλγουϊν Πράτ, θυγάτηρ τοῦ συνταγματάρχου τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ κ. Ἄρθουρ Σκέγσερ Πράτ, ἡ ὁποία φημίζεται ὅτι ἔχει τὰς ὡραιοτέρας γυναικείας χεῖρας ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΖΗΛΕΙΑ

ΕΓΕΡΘΗΤΕ ὅλοι! Βγάλτε ἀπ' τὰ κλουβιὰ τὰ γεράκια, λύστε τὰ σκυλλιά, χτυπῆστε τὰ κύμβαλα! Ἐγερθῆτε γυναῖκες προτοῦ σᾶς ξυπνήσω ἐγὼ ἀπὸ τὸν ψεύτικο ὕπνο σας.... Ἐγερθῆτε, Τζαντούν, Ραχμάν! Κάνετε γρήγορα. Ἑτοιμάστε τ' ἄρματά μου καὶ σελώστε τ' ἄλογα! Ἐσύ, Τζαντούν, πάρε τὸ πειὸ ταχύποδο ἄτι καὶ ἰρέξε νὰ μηνύσῃς τοῦ πατέρα σου πῶς ὅλα τὰ σπαρτά του θὰ τὰ κάψω, ἂν ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦφυγε δὲν γυρίσῃ ὥς σὴ δύσῃ τοῦ ἥλιου..... Ἡ Μύριαμ ἔφυγε ὅταν ἐγὼ κοιμώμουν! Ἔφυγε ἡ ἀνίκρη μὲ ἕνα ξένον.

Βγάλτε ἀπ' τὰ κλουβιὰ τὰ γεράκια, λύστε τὰ σκυλλιά, χτυπῆστε τὰ τύμπανα!

Εἴθε ὁ μαῦρος ἄγγελος νὰ τύχῃ στὸ δρόμο τους! Πῶς νὰ μαγέψω τὰ γεράκια γιὰ νὰ τοὺς βροῦν καὶ τὰ μάτια τους νὰ χύσουν; Πῶς νὰ μαγέψω τὰ σκυλλιὰ νὰ χυμήσουν ἀπάνω σ' ἄλογά τους;

Ὦ, ἂν τοὺς πιάσω σταγόνα αἷματος δὲν θὰ τοὺς μείνῃ... Θὰ τοὺς μαστιγώσω μ' ἀγκάθια ἐμπρὸς στὸ ναὸ τὴν ὥρα τῆς τρίτης προσευχῆς. Κάμετε πειὸ γρήγορα! Βγάλτε τὰ γεράκια, λύστε τὰ σκυλλιά....

Αὐτὰ ἐκραύγαζε ὁ Ἀδὸ Ἐλ Βεκρὴ καὶ οἱ γυναῖκες θρηνοῦσαν γοερότατες καὶ τὰ γεράκια λεύθερα κάνανε γύρους στὸν οὐρανὸ ψάχνοντας τὸ δρόμο τους. Καὶ ὅλα αὐτὰ συνέβαιναν τὴ σιγμὴ ποὺ ἡ ἔαυθὴ Μύριαμ, καθισμένη σ' ἕνα θάμνο τοῦ περιβολιοῦ, ἡμέρωνεν ἕνα μικρὸ ἀηδόνι, ποὺ εἶχε πέσει ἀπ' τὸ κλαρί.

(Μετάφρασις ἀνέκδοτος)

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΔΙΑΙΤΑ ΠΑΡΑΓΩΝ ΣΤΟΡΓΗΣ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Μπάρνετ Σώλο, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λρκάνσας ἀνεκοίνωσε πρὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας πρὸς προαγωγὴν τῆς Ἐπιστήμης, τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν καὶ ἐρευνῶν του ἐπὶ βιταμινῶν καὶ ἐξήτασε τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν ἐπὶ τῆς μητρικῆς στοργῆς ἢ ἀστοργίας.

Ὁ ἰατρὸς ἐπειραματίσθη ἐπὶ λευκῶν ποντικῶν, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει ὡς ἔχοντας κοινὰ χαρακτηριστικὰ μὲ τὸν ἄνθρωπον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν δίαιταν.

Ἤρχισε τὰς ἐρεύνας του πρὸ πενταετίας, θέλων νὰ ἐξετάσῃ ἂν οἱ ποντικοὶ δύνανται νὰ ζήσουν μὲ καθαρὰν τροφήν. Διὰ τῆς λέξεως «καθαρὰν» ὁ ἰατρὸς ἐξηγεῖ, ὅτι τὰ συστατικὰ τῆς τροφῆς ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνωσιν ἑνώσεων καθαρῶν μὲ ὡρισμένην σύνθεσιν. Ἔθρεψεν ἐπὶ ἓν διάστημα τοὺς ποντικοὺς του μὲ τὰ συστατικά, τὰ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν θρέψιν, ἤτοι πρωτεΐνας, ὑδατάνθρακας, ἅλατα καὶ τὰς γνωστὰς βιταμίνας.

Οἱ ποντικοὶ ἔδειξαν, ὅτι ἤζων καλῶς μὲ τὴν τεχνητὴν τροφήν, ἀλλὰ δὲν ἐτεκνοποίουν. Ὅταν ἐν τούτοις ἀνεμίγνυεν εἰς τὴν τροφὴν των ἕνα κόκκον σίτου ἢ ἄλλου σιτηροῦ, οἱ ποντικοὶ ἐτεκνοποίουν τὴν πρώτην καὶ δευτέραν γενεάν.

Προφανῶς ὁ σπόρος περιεῖχε συστατικόν τι, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄγνωστον μέχρι τοῦδε καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπαραίτητον διὰ τὴν γονιμοποίησιν. Τὸ συστατικὸν τοῦτο ὁ ἰατρὸς κατώρθωσε νὰ τὸ ἐξαγάγῃ ὑπὸ μορφὴν ἐλαίου ἀπὸ τοὺς κόκκους σίτου, τοῦ κιτρίνου ἀραβοσίτου ἢ κανναβέως. Προσθέτων 5 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τοῦ συστατικοῦ τούτου εἰς τὴν ἄλλως ἀκατάλληλον τροφὴν, κατώρθωσεν, ὥστε ἡ μήτηρ ποντικὸς νὰ παραγάγῃ καὶ ὀρέψῃ πολλὰ νεογνά. Ἄνευ τῆς οὐσίας ταύτης, ἡ ποντικὸς οὔτε παρήγαγεν, οὔτε ἤθελε νὰ ὀψλάσῃ δευτέραν γενεάν.

Τὴν οὐσίαν αὐτὴν ἐκάλεσε Βιταμίνην Ε· Ἡ Βιταμίνη Ε εἶναι ἡ οὐσία ἐκείνη, ἡ ὁποία συντελεῖ εἰς τὴν στοργὴν τῆς μητρός. Ὅταν ἡ τροφὴ περιεῖχε τοιοῦτον συστατικόν, τὸ ζῷον ἐπέδλεπεν ἐπὶ τῶν τέκνων του, τὰ ἐπροστάτευε καὶ τὰ ἐφόλατεν ἀπὸ τὸ ψόγος.

Ὅταν ἀγήρα ὁ ἰατρὸς ἀπὸ τὴν δίαιταν τὴν Βιταμίνην Ε, τὸ γάλα τῆς μητρὸς ἠλαττοῦτο, ἐγίνετο νευρική, εὐερέθιστος καὶ σκληρὰ πρὸς τὰ νεογνά της, τὰ παρημέλει καὶ ἐν τέλει τὰ ἐγκατέλειπεν, ὅπως ἀποθάνουν ἢ καὶ τὰ ἔτρωγεν. Ἡ ἐλλείψις, λοιπόν, τῆς βιταμίνης Ε εἶναι αἰτία τοῦ Κανιβαλισμοῦ.

Ὁ δόκτωρ Σούλερ εὑρῆκε μεγάλας διαφορὰς εἰς τὰς διαφόρους λιπαρὰς οὐσίας. Τὰ ἐκ καυκάλ, λιναροσπόρου καὶ σισαμίου ἔλαια δὲν παράγουν γονιμότητα· Τὰ ἔλαια ἐξ ἐλαίας, πινοτσίου, τὸ ροδακινέλαιον καὶ τὸ ἔλαιον ἀπὸ τὰς φασιόλους πῶ εἶναι γονιμοποιά, ἀλλὰ δὲν παράγουν γάλα. Τὸ βαμβακέλαιον εἶναι ὀλίγον καλλίτερον, τὰ καλλίτερα ὅμως διὰ γονιμοποίησιν καὶ γάλα εἶναι τὰ ἐκ σίτου, ἀραβοσίτου καὶ κανναβέως.

Π πρόμοια ἀποτελέσματα εἶχον καὶ αἱ ἔρευναι τῶν ἰατρῶν Ἔδανς καὶ Μπίσοπ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας. Οὗτοι ἐκάλεσαν τὴν Βιταμίνην Χ. Ἀνεκάλυψαν, ὅτι τὰ μαρούλια, ὁ σῖτος ἄλφα-ἄλφα καὶ ὁ κόκος τοῦ αὐγοῦ, ὡς καὶ τὸ νωπὸν κρέας ἔχουν ἀχδονίαν Βιταμίνης Χ ἢ Ε.

Ο ΧΙΟΝΟΚΑΥΣΤΗΣ

ΚΑΙΕΤΑΙ τὸ χιόνι; Βέβαια καὶ καίεται, ὅπως καίεται καὶ τὸ νερό. Ἠμπορεῖτε νὰ ἀναμλέψετε ὁλόκληρον περιφέρειαν χιονοκαστῆ καὶ ἔτσι νὰ μὴ ὑποδληθῆτε εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τοῦ χιονοκαθαρισταῦ.

Ὅταν ρίξητε ἕνα τεμάχιον ἀνθρακούχου ἀσβεστίου μέσα τὲ ἕνα λάκκο ἀπὸ χιόνι κι' ἔπειτα τὸ σκεπάσητε μὲ χιόνι, θὰ παρατηρήσητε ὅτι ἡ ὑγρασία ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὸ χιόνι κάμνει τὸ ἀνθρακοῦχον ἀσβέστιον (ἤγι ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μάρμαρον ἢ ὁ ἀσβεστόλιθος) νὰ ἐνεργήσῃ χημικῶς μὲ τὸ νερὸ καὶ νὰ παραγάγῃ ἀσετυλίνην ἡ ὁποία καίεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς χιόνος ὅταν τὴν ἀνάψητε. Ἡ θερμότης ἡ ὁποία παράγεται θὰ λιώσῃ τὸ χιόνι καὶ ἡ θερμότης τῆς χημικῆς ἀντιδράσεως θὰ ὑποδοηθήσῃ περισσότερον ὅπως λυώσῃ τὸ χιόνι.

Ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς στηρίζεται ἡ ὑπὸ τοῦ Χάρρυ Ε. Χέηλ ἐπινοηθεῖσα συσκευὴ πρὸς τῆξιν τῶν χιόνων. Τὸ μηχάνημα ὀνομάζεται χιονοκαύστης. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν συσκευὴν ἡ ὁποία σύρεται μὲ δύο τροχοὺς ὡς ἡ ἠλεκτρικὴ ἀκούβα καὶ τὴν σύρει ὁ ἄνθρωπος ὡς ἕνα μικρὸν φορεῖον. Ἀπὸ τὸ κιβωτίδιον τῆς συσκευῆς ἐξέρχεται τὸ ἀνθρακοῦχον ἀσβέστιον τριμμένον καὶ σκορπίζεται ἐπάνω στὸ χιόνι ὅπως σκορπίζεται τὸ νερὸ ποῦ ποτίζει τὴν πρασινάδα διὰ τῆς περιστροφῆς τοῦ ρωτιστῆρος.

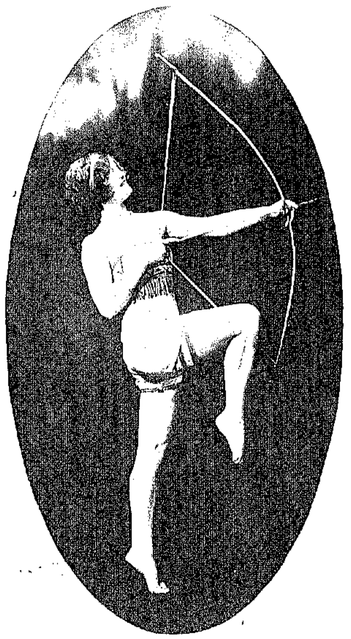

Ἀμαζὼν καὶ χορεύτρια. Ἕνας τύπος κυλλονῆς καὶ ἀθλητισμοῦ καὶ καλλιτεχνίας.

Τὸ ἀνθρακοῦχον ἀσβέστιον ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς χιόνος καὶ παράγει τὴν ἀσετυλίνην ἡ ὁποία εἶναι εὐφλεκτος· Ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ἐξέρχεται τὸ ἀέριον ἢ γίνῃ ἡ ἐξάτμισις τὸ ἀνάπτει κανεὶς καὶ ἡ φλὸγα ἀκολουθεῖ τὸ ἀμαξάκι, ἡ συσκευήν, ἡ ὁποία σύρεται ὡς ρανιστὴρ τοῦ ἀνθρακούχου ἀσβεστίου.

Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ εἰς τὸ ράντισμα τοῦ ἀνθρακούχου ἀσβεστίου ἐπάνω στὸ χιόνι, ὥστε ὅταν ἐξέρχεται τὸ ἀέριον καὶ καίεται νὰ μὴ πέρνουν φωτιὰ οἱ θάμνοι καὶ τὰ δένδρα ἢ νὰ μὴ μεταδίδῃ ἡ ἀέρας τὴν φωτιὰ εἰς τὰ σπίτια. Ὁ χιονοκαύστης δὲν πρέπει νὰ εἶθεται εἰς χρῆσιν ὅταν φυσᾷ ἀέρας καὶ πάντοτε νὰ προσέχῃ ὁ σύρων τὸ μηχάνημα μήπως ὁ ἀέρας φέρῃ τὰς φλόγας τῆς χιόνος ἐπάνω του.

ΟΧΥΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΔΙΑ ΦΛΟΓΩΝ

ΜΙΑ ἀπὸ τὰς νεωτέρας ἐπινοήσεις διὰ τὴν ὀχύρωσιν τῶν πόλεων εἰς τὸ μέλλον εἶναι καὶ ἡ ἀνάφλεξις μιᾶς ζώνης πέριξ τῆς πόλεως εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἐχθρὸς νὰ μὴ δύναται νὰ προχωρήσῃ πρὸς αὐτήν.

Πέριξ τῆς πόλεως τίθενται κυκλοτερεῖς σειραὶ πολλῶν γεμάτων ἀπὸ πετρέλαιον. Οἱ σωλῆνες ἔχουν βαλβίδας αἱ ὁποῖαι ἀνοιγοκλείουν ἀπὸ μακρὰν τῇ ἐνεργείᾳ ἠλεκτρικοῦ μηχανισμοῦ· Ἐὰν ὡς ὁ ἐχθρὸς πλησιάσῃ πρὸς τὴν πόλιν καὶ προσπαθήσῃ νὰ καταλάβῃ αὐτήν, αἱ βαλβίδες ἀνοίγουν ἀμέσως καὶ ἀφήνεται τὸ ὑγρὸν τῶν σωλήνων νὰ χυθῇ εἰς τὰ περὶξ τῆς πόλεως μέρη, ταυτοχρόνως δὲ διὰ ραδιογραφικῶν ἢ ἠλεκτρικῶν μηχανῶν ἀναφλέγεται ὅλη ἡ πετρελαιοκαλυφθεῖσα περιφέρεια ἡ δὲ πόλις εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον τῆς ἀναφλεγομένης κυκλικῆς περιφερείας.

Ἐννοεῖται ὅτι κατὰ πρῶτον ἀναφλέγεται ὁ ἐξωτερικὸς κύκλος, ἀκολούθως, ἂν ὁ ἐχθρὸς δὲν ὀπισθοχωρήσῃ, ἀφίεται νὰ χυθῇ τὸ πετρέλαιον τῆς δευτέρας σειρᾶς τῶν σωλήνων καὶ οὕτω καθεξῆς.

ΟΙ ΦΑΓΟΙ, ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ

Υ ΠΑΡΧΕΙ μία Ἀγγλική φράσις ἡ ὁποία λέγει: «Πολέμησε τὸν ἐχθρόν σου ὅπως νὰ πολεμᾷς· Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὰ βλαβερὰ μικρόβια, τὰ μικρόβια ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προξενοῦν τυφέτας καὶ φέρουν καταστροφὴν εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Μέχρι τοῦδε ἡ ἐπιστήμη διὰ τῆς ἀντισηψίας καὶ διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ ἢ ὀρροῦ, κατώρθωσε νὰ ἐλαττώσῃ τὸ κακὸν εἰς ἀρκετὸν βαθμόν, δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ μικρόβια ριζικῶς. Τοῦτο διότι ἐκεῖ ὅπου εἰσηρμόδη τὰ μικρόβια δὲν δίνεται νὰ εἰσχωρήσῃ λυπιστελῶς καὶ τὸ φάρμακον.

Οἱ βακτηριολόγοι τελευταίως ἔδειξαν μεγάλον ἐνδιαφέρον εἰς τὰς ἐρεύνας καὶ μελέτας τοῦ ἰατροῦ Ρωδέρτου Γκρῆν, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μιννεσότας. Ὁ καθηγητὴς Γκρῆν ἰσχυρίζεται ὅτι ἀπεφύσησε κάτι μικροοργανισμοὺς πολὺ μικροτέρους τῶν μικροβίων καὶ οἱ ὁποῖοι χρησιμεύουν ὡς μικρόβια τῶν μικροβίων καὶ τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν ὡς λεία των τὰ μικρόβια, ὅπως τὰ τελευταῖα χρησιμεύουν τὰ ἀνθρώπινα κύτταρα καὶ τοὺς ἱστοὺς ὡς λείαν των. Ὁ ἰατρὸς ἐπέφερε καὶ χρησιμοποίησε τὰ ὑπερμικρόβια ταῦτα πρὸς καταπολέμησιν τῶν μικροβίων·

Καίτοι οἱ ἐμπειρογνώμονες ἐπεφυλάχθησαν νὰ ἐκφέρουν τὴν γνώμην των περὶ τοῦ γνωρίσματος τῆς λεπτομερείας τῆς ἐργασίας τοῦ ἰατροῦ Γκρῆν, σημειώνουν ὅτι εἶναι ἐπιλαμπτικὸν ὅτι ὁ ἰατρὸς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μιννεσότας ἀνεκοίνωσε μίαν τοιαύτην ἀνακάλυψιν, χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἀποδείξεις περὶ αὐτῆς.

Ὁ Δόκτωρ Κόλιν Κοῦλτερ, καθηγητὴς τῆς Βακτηριολογίας εἰς τὸ Κολομβιανὸν Πανεπιστήμιον καὶ ὁ ἰατρὸς Γουίλλιαμ Ἤλεκ, διευθυντὴς τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Τμήματος τῆς Ὑγιεινῆς εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἀναφέρουν ὅτι καίτοι ἐκτελοῦνται πειράματα βακτηριολογίας μὲ τὰ ὑπερμικρόβια αὐτά, τὰ καλούμενα «φάγοι», ἐν Ρωσσίᾳ καὶ Ἀμερικῇ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, τὰ πειράματα τῶν ταῦτα δὲν ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ φάγοι πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἀνθεωπίνων τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ φάγοι ἀνεκαλύφθησαν πρὸ πενταετίας ἐν Παρισίοις καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι δύνανται νὰ καταστρέψουν τὰ μικρόβια ἀσθενειῶν τινῶν· Ἐν τούτοις εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς καταστροφῆς τῶν μικροβίων ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος διὰ τῶν φάγων ἀπηντήθησαν μεγάλα ἐμπόδια.

Ἐν ἐμπόδιον κατὰ τὸν ἰατρὸν Κοῦλτερ εἶναι ὅτι ἐνῷ εἰς φάγος εἶναι εἰδικὸς διὰ τὴν καταστροφὴν μιᾶς βλάβης, ἐνδέχεται νὰ ἐπιφέρῃ ἄλλην βλάβην εἰς τὸ σῶμα. Κατὰ τὸν ἰατρὸν Ἤλεκ, πειράματα διὰ φάγων γενόμενα ἐντὸς τῶν σωλήνων τοῦ ἐργαστηρίου ἐπιτυχῶς, ἀπέδειξαν ἀνεπιτυχῆ ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ἴσως διότι τὸ σύστημα συνεχώνευσε τὰ ὑπερμικρόβια κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ταῦτα κατέστησαν ἀλυσιτελῆ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΙ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΦΥΣΙΟΔΙΦΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ Ἴναμπρουκ τοῦ Τυρόλου συνῆλθε πρό τινος ἐντομολογικὸν συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται μὲ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα ζητήματα. Εἰς μίαν τῶν τελευταίων συνεδριάσεών του, ὁ καθηγητὴς Φρῖτς, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπρεσλάου, ἔκαμεν ἐνδιαφερούσας ἀνακοινώσεις περὶ τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς γλώσσης τῶν μελισσῶν. Ὁ Γερμανὸς φυσιοδίφης εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς καταπληκτικά:

«Τὰ ἄνθη διακρίνονται ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς γονιμοποιήσεώς των, εἰς δύο κατηγορίας: εἰς τὰ γονιμοποιούμενα διὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τὰ γονιμοποιούμενα διὰ τῶν ἐντόμων. Τὰ πρῶτα εἶναι σχεδὸν ἀδιάφορα καὶ ἄοσμα. Τὰ δεύτερα μεγαλείτερα καὶ εὔοσμα.

Δωδεκαετεῖς μελέται ὡδήγησαν ἤδη εἰς τὸ παρελθὸν τὸν Γερμανὸν ὀφθαλμολόγον Ἔς εἰς τὴν ἀνακάλυψιν, ὅτι αἱ μέλισσαι πάσχουν ἀπὸ δαλτωνισμόν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρώματα, δηλαδὴ δὲν διακρίνουν τὰ χρώματα. Ὁ καθηγητὴς Φρῖτς ἐν τούτοις κατώρθωσε, τρέφων μελίσσας ἐπὶ χρωματικοῦ χάρτου, νὰ τὰς ἐκμάθῃ νὰ διακρίνουν ὡρισμένα χρώματα, ἐπὶ παραδείγματι τὸ πορτοκαλλί, τὸ πράσινον, τὸ κυανοῦν, τὸ ἰῶδες καὶ τὸ πορφυροῦν. Τὸ πολὺ ζωηρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα δὲν εἶναι ὁρατὸν εἰς τὰς μελίσσας. Τὸ βλέπουν ὡς μαῦρο. Διὰ τοῦτο τὰ τοιαῦτα ἄνθη, τὰ ὁποῖα κυρίως συναντῶνται εἰς τὰ τροπικὰ κλίματα, δὲν γονιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν μελισσῶν, οὔτε ὑπὸ ἄλλων ἐντόμων, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ κολοβρία, ἢ θρασεῖς τῶν ὁποίων εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐαίσθητος εἰς τὸ κόκκινο χρῶμα.

Εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἀνθέων διὰ τὰς μελίσσας παίζει σπουδαιότατον ρόλον τὸ ἄρωμα αὐτῶν. Αἱ μέλισσαι, ὅταν συνειθίσουν ἕνα ἄρωμα, τὸ διακρίνουν μετὰ μεγάλης εὐκολίας μεταξὺ ἄλλων ὁσμῶν. Ἐν τούτοις ἡ ὀσφρησίς των δὲν εἶναι περισσότερον ἀνεπτυγμένη τῆς ἀνθρωπίνης.

Αἱ ἔρευναι τῶν φυσιοδιφῶν ἀνεκάλυψαν, ὅτι αἱ μέλισσαι εἶναι προικισμέναι μὲ ὀξεῖαν διάνοιαν. Τοῦτο ἐξηκριβώθη κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον. Κατεσκευάσθη κυψέλη εἰδική, ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν παρατηρητὴν νὰ βλέπῃ ἀκριβῶς τί γίνεται ἐντὸς αὐτῆς.

Αἱ μέλισσαι ἐχρωματίσθησαν, ἀφ' ἑτέρου, μὲ εἰδικὰ χρώματα καθ' ὁμάδας, διὰ νὰ εἶναι εὔκολος ἡ τελεία παρακολούθησίς των ἐντὸς τῆς κυψέλης. Ἀπεδείχθη, λοιπόν, ὅτι αἱ μέλισσαι, αἱ ὁποῖαι ἀνεκάλυψαν μίαν πλουσίαν πηγὴν τροφοδοσίας, ἀναγγέλλουν τὸ εὕρημά των εἰς τὴν κυψέλην μὲ ἰδιορρύθμους κυκλικοὺς χορούς, τοὺς ὁποίους ὁ Γερμανὸς φυσιοδίφης ἐκινηματογράφησε καὶ παρουσίασεν εἰς τὸ συνέδριον. Αἱ ἄλλαι μέλισσαι, ὅταν βλέπουν τοὺς χοροὺς αὐτούς, ἀντιλαμβάνονται περὶ τίνος πρόκειται, ἀξέρχονται καθ' ὁμάδας ἀπὸ τὴν κυψέλην καὶ ἀπλώνονται εἰς ἀκτῖνα πολλῶν χιλιομέτρων πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ἐρευνῶσαι πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν τροφῶν. Κατὰ τὴν συνεννόησιν αὐτὴν διὰ τῶν κυκλικῶν χορῶν παίζει σπουδαῖον ρόλον καὶ ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων. Τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων ἐκείνων, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ μέλισσα ἀνεκάλυψε τὸ νέκταρ, προσκολλᾶται εἰς τὸ σῶμά της καὶ σκορπίζεται ὁλόγυρά της ὅταν ἐκτελῇ τοὺς κυκλικοὺς χοροὺς ἐντὸς τῆς κυψέλης. Αἱ ἄλλαι μέλισσαι ἐντυπώνουν εἰς τὴν μνήμην των τὸ ἄρωμα καὶ γνωρίζουν, ὅταν ἐξέλθουν τῆς κυψέλης, τί εἴδους ἄνθος θὰ ἀναζητήσουν.

Ὡς ἕτερον μέσον συνεννοήσεως χρησιμεύει μία ὁσμή, τὴν ὁποίαν ἐκκρίνουν αἱ μέλισσαι ἀπὸ εἰδικὸν ἀδένα των καὶ τὴν ὁποίαν ἀφίνουν νὰ διαχυθῇ ἑκουσίως εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἀνεκάλυψαν τὸ νέκταρ. Τοιουτοτρόπως αἱ ἄλλαι μέλισσαι ὁδηγοῦνται πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτοῦ.

Ἐκτὸς τῶν κυκλικῶν χορῶν τῶν μελισσῶν ποὺ συλλέγουν τὸ νέκταρ, ὑπάρχει καὶ ἕτερος χορὸς τῆς σφῆκας τῶν μελισσῶν, διὰ τοῦ ὁποίου συνεννοοῦνται μεταξὺ των αἱ μέλισσαι, ποὺ συλλέγουν τὴν γονιμοποιὸν γῦριν τῶν ἀνθέων.

Τοιουτοτρόπως ἐξηκριβώθη, ὅτι αἱ μέλισσαι συνεννοοῦνται μεταξὺ των δι' ὡρισμένων κινήσεων, αἱ ὁποῖαι, ὅσον ἁπλαῖ καὶ ἂν εἶναι, εἶναι ὅμως κατάπληκτικὰ εὐστοχοι καὶ ἀξιοθαύμαστοι. Ο ΒΕΡΟΛΙΝΕΖΟΣ

ΒΡΑΒΕΥΕΙ ΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ ΜΕ ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη φράσις τῆς Κυρίας Τζὼν Κράουν τοῦ Σικάγου ὅταν τὴν συνήντησαν οἱ ρεπόρτερς τῶν ἐφημερίδων διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσουν πῶς τῆς ἔκλεψεν ὁ κλέπτης τὰ 87 δολλάρια ποῦ εἶχε μέσα στὸ ταμεῖον τοῦ μικροῦ της ταιγαράδικου.

«Ἀπὸ τὰ κλειμένα μοῦδωκε καὶ μένα», ἤρχισεν ἡ κ. Κράουν. «Ὁ κλέφτης μπῆκε μέσα στὸ μαγαζάκι μου μὲ ἕνα περίστροφο στὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε: Πέσε τὰ χέρια. Κι' ἐγὼ τὶ νὰ κάμω; τὰ σήκωσα μὲ μειδίαμα. Ὅταν ἄδειασε τὸ ταμεῖο κ' ἔβγαννεν ἔξω, στυφέρει καὶ μοῦ λέγει μὲ μειδίαμα:

«Κυρία, σᾶς ὑστερογραφιστὸ διὰ τὸ μειδίαμά σας» καὶ ἀμέσως ἔβγαλεν ἕνα πεντάρικο ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ τὸ ἔβαλε γενναιόδωρα μέσα στὸ χέρι μου, κι' ἔφυγεν ἀμέσως.

Ἔτσι ἡ κ. Κράουν δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι τὸ μειδίαμά της ἀξίζει τοὐλάχιστον πέντε δολλάρια....κλειμένα.

GREEN
"POLAR" SODA FOUNTAINS

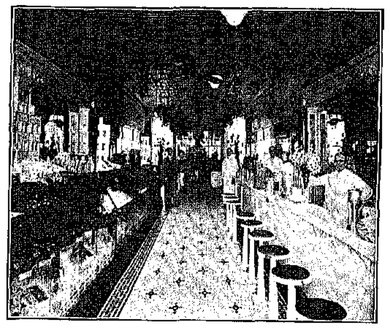

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Καταστήματος τῶν Ἀδελφῶν Μάσσικα, Milton, Pa., δεικνύον τὴν Σόντα Φάουντειν, συστήματος Green.

Ἀποκόψατε τὸ Δελτίον καὶ ταχυδρομήσατέ το εἰς ἡμᾶς διὰ πληροφορίας ἐπὶ τῶν νεωτέρων Σόδα Φάουντενς.

Στείλατε δωρεὰν τὸν Καλλιτεχνικὸν σας κατάλογον διὰ Σόντας Φάουντειν.

Ὄνομα .....
Ἐργασία .....
Ὁδός .....
Πόλις ..... Πολιτεία.....

ROBERN M. GREEN & SONS
Manufacturers
1413-25 Vine Street
PHILADELPHIA

MAPLEINE
ΕΙΝΑΙ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΑΡΩΜΑΤΙΚΗ ΟΥΣΙΑ

Μετὰ τὴν Vanilla τὸ Mapleine εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον χρήσιμα ἀρώματα διὰ τοὺς Ζαχαροπλάστας καὶ Κατασκευαστὰς Παγωτῶν.

Οἱ γονδειῶς ἐμπορευόμενοι ζαχαροπλάσται θέλουσιν εὕρῃ τὴν Μαπλ-ιν κυναδικὴν διὰ τὴν κατασκευὴν Nut Bars, cream centers, fudge, caramels καθὼς καὶ διὰ οἱαδήποτε ἄλλα γλυκύσματα εἶναι ὡσαύτως νόστιμη.

Εἰς τοὺς πλέον πεφημισμένους Κατασκευαστὰς Παγωτῶν τῆς Ἀμερικῆς, τὸ Mapleine εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἐπικερδῆ καὶ προτιμήμενα ἀρώματα.

ΔΙΑ ΔΟΚΙΜΗΝ ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΜΕΝ ΔΕΙΓΜΑ ΩΡΕΑΝ
ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ

Εἰς τὰ παντοπωλεῖα δύνασθε νὰ εὕρητε Mapleine εἰς μικρὰς ποσότητας. Εἰς δὲ τοὺς Jobbers εἰς οἱαδήποτε ποσότητα.

Crescent Manufacturing Co.
1075 RAILROAD AVENUE,
SO. SEATTLE, WASH.
800 North Clark Street, Chicago, Ill.
Branch Office: 105 Hudson St., New York City.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΦΡ. 25,000,000,00

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΚΕΡΔΩΝ ΕΙΣ ΝΕΟΝ ΤΗι 31.12.23 ΦΡ. 6,201,411,70

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΚΑΪΡΩ
ΚΑΒΑΛΛΑ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΣΕΡΡΑΙΣ
ΖΑΓΑΖΙΚ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ
ΥΠΟ ΕΥΝΟΪΚΩΤΑΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Τηλεγραφική Διεύθυνσις: «ORBANK»

BANQUE D'ORIENT (S.A.)

HEAD OFFICE: ATHENS (GREECE)

Ο ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ ΓΕΡΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 28ης Σελίδος)

κειά του φυσιογνωμία. Ὤ, ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπατε!.... Ἀπ' τὴν ὥρα ποῦ τὸν εἶδα τὸν ἠκολούθησα. Τί νὰ σᾶς πῶ. Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς, οὔτε μιὰ μέρα δὲν μπόρεσα νὰ κάμω μακριά του.

Ὁ γιατρὸς ξεναρώτησε:

—Εἶσθε παντρευμένοι.

—Μάλιστα, κύριε.... Ἂν δὲν ἤμουν νόμιμος γυναῖκά του θὰ μ' ἔδιωχνε ἀπ' τὸν πρῶτο μῆνα—ὅπως ἔκαμε καὶ σὲ τόσες ἄλλες. Ὑπῆρξα ἡ γυναῖκά του καὶ ἡ ὑπηρέτριά του συγχρόνως.... Τὸν περιποιοῦμαι σὰν μικρὸ παιδὶ μὲ πρωτοφανῆ ἀφοσίωσι.... Δυστυχῶς μὲ κάμνει διαρκῶς νὰ κλαίω. Ποτὲ δὲν μ' ἀκούει. Ξεύρει τὴν ἀδυναμία μου καὶ μὲ θασανίζει.

—Τί ἐπάγγελμα κάμνει;

—Ἀλήθεια. Ξέχασα νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἦταν ἄλλοτε πρῶτος ὑπάλληλος στοῦ Μαρτὲλ καὶ ἐκέρδιζε δέκα φράγκα τὴν ὥρα, τώρα ὅμως δὲν ἐργάζεται.

—Τοῦ Μαρτέλ; Τίνος Μαρτέλ;

—Τοῦ κορέως, κύριε, τοῦ μεγάλου κουρέως τῆς Ὄπερας ποῦ εἶχε πελάτας ὅλους τοὺς καλλιτέχνας. Μάλιστα, κύριε, ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ διασήμους καλλιτέχνας. Καὶ γιὰ νὰ ἐργάζεται κανεὶς σ' αὐτὸν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ προσόντα. Πρῶτα-πρῶτα νὰ εἶναι ὡραῖος. Αὐτὸ ἦταν εὔκολο νὰ βρεθῇ. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ ἐλκυστικὸς καὶ παρουσιάσιμος καὶ εὐγενὴς καὶ λεπτός. Οἱ δὲ γυναῖκες καλλιτέχνιδες εἶχαν κυριολεκτικῶς ξετρελλαθῆ μαζύ του. Σωστὸ φιγουρίνι, τέλειως ἐμψυχωμένος κοῦκλος. Ὅταν τὸν ἔβλεπα νὰ ἐπιστρέφῃ τὸ θράδυ, λίγο ἀχρός, ἀλλὰ εὐχαριστημένος καὶ μὲ μάτια γεμάτα φωτιὰ καὶ κατάκτησι, ἤξερα πῶς θὰ εἶχε πάλι καινούργιο θρίαμβο τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ ἔλεγα μέσα μου: «Ἔβαια θεβαία πῶς σήμερα θὰ ἔχῃ ἀκόμη μία κατάκτησι, μάλιστα ἀκόμη μία. Τότε ἐζήλευα καὶ ἄρχιζα νὰ τὸν ἐρωτῶ μὲ μιὰ ζήλεια ποῦ μοῦ φάγιζε τὴν καρδιὰ καὶ δὲν ἤθελα νὰ ἀκούσω τί θὰ μοῦ ἔλεγε. Σ' ἐρώτησα ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς τίποτε τοῦ ἔλεγα καὶ ἄρχιζα νὰ κλαίω ἀπαρηγόρητα. Τὸ γέλοιο του ἦταν ἡ ἀπάντησις τότε καὶ ἀπ' αὐτὸ καταλάβαινα πολλά. Τὸ τραπέζι ἦταν ἕτοιμο πάντα γιὰ νὰ μὴ περιμένῃ πολύ, ἐσέρβιρε τὴ σοῦπα καὶ καθόμουν ἀπέναντί του. Ἔτρωγε τὸ φαγητό του καὶ μὲ κύτταζε ἐπιμόνως. Εἶναι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποῦ δὲν μποροῦν νὰ κρατήσουν μυστικά, καὶ ὅταν ἔτρωγε τὸ φροῦτό του μοῦ ἔλεγε:

«Ἀκόμη μιὰ κατάκτησι Μαδελίνη, ἀκόμη μία».

Ὕστερα ἔφευγε. Πήγαινε πότε στὰ «Βαριετέ», πότε στοὺς χοροὺς καὶ πότε στὰ θέατρα συνοδεύων πάντοτε μία ἀπὸ τὲς καλλίτερες ἀρτίστες. Καὶ ἤμην δυστυχής, δυστυχεστάτη, ὅταν ἐρχόταν τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ μοῦ διηγηθῇ τὲς ἱστορίες του. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκούω καὶ νὰ κάμνω πῶς μειδιῶ γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃ μαζύ μου.

Μὲ ὅλα αὐτὰ ἐγνώριζα πῶς μ' ἀγαποῦσε πολὺ καὶ μοῦ ἔλεγε τὰ κατορθώματά του γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ μόνο πόσο ἀφοστὸ ἦταν στὲς γυναῖκες καὶ πόσο ἐπετύγχανε παρόμοια πράγματα. Συνήθως ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ μὲ τὸ τσιγάρο πάντα στὸ στόμα, σὰν τέλειος πρίγκιψ ἔλαμπε ἀπὸ καλλονὴ καὶ πολιτέλεια καὶ ἐσκεπτόμην: «Ἀφοῦ ἐγὼ ξετρελλάθηκα μαζύ του, γιατὶ τάχα νὰ μὴ πάθουν καὶ ὅλες οἱ ἄλλες τὰ ἴδια. Καὶ ἔτσι ἔκαμνα ὑπομονὴ καὶ τὸν συγχωροῦσα. Δὲν ἔπταιε αὐτὸς εἰς τίποτε.

Κάποτε πάλι ἔχανα τὴν ὑπομονή μου καὶ ἔκαινα ἀγριες σκηνές, ἤθελα νὰ αὐτοκτονήσω, ἔκλαιγα ἀπαρηγόρητα καὶ ἐκεῖνος μοῦ ἔλεγε: «Ἔχετε νεῦρα ἀπόψε ἐξάπαντος δὲν θὰ κοιμηθοῦμε». Ἄρχιζε τὲς συγγνώμες καὶ ἐδικαιολογεῖτο μὲ χίλους τρόπους πῶς αὐτὸς δὲν παίει ἐνῷ ὅλες οἱ γυναῖκες τὸν κυττάζουν καὶ τὸν θέλουν' Ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ σὰν τῷ χρόνῳ ἐγήρασκε. Ὤ, κύριε, ἂν ξεύρατε τὴ χαρὰ μου ὅταν εἶδα τὴν πρώτη ἄσπρη τρίχα στὰ κεφάλι του! Ἔλεγα: «Ἔφθασε τὸ τέλος, θὰ ἡσυχάσῃ μὲ τὸν καιρό, θὰ μείνῃ σὲ μένα ὅπαν οἱ ἄλλες δὲν θὰ τὸν θέλουν πλέον».

Ἀργότερα, ἕνα πρωΐ, στὸ κρεβάτι ἐπρόσεξα ὅτι τὸ κεφάλι τον ἐγέμιζε ἀπὸ ἄσπρες τρίχες. Ὅταν ἐξύπνησε τοῦ λέγω:

—Ξεύρεις τί ἀνεκάλυψα σήμερα τὸ πρωΐ;

—Ὄχι.

—Θὰ γηράσῃς πολὺ γρήγορα. Ἔχεις πολλὰ ἄσπρα μαλλιά.

Πήδησε ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ ἔτρεξε στὸν καθρέφτη. Ἔμεινε ἔκπληκτος, ἀλλὰ καὶ καταλυπημένος, ὅταν τὸ πρόσεξε. Πῶς ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος! Ἦλθε λοιπὸν τὸ πρῶτο γῆρας καὶ μετὰ κάμποσο καιρὸ καὶ τὸ δεύτερο, ἀλλὰ διστυχῶς ἡ ζωή του δὲν μεταβάλλεται. Βλέπετε ἀπόψε τί ἔκαμε. Καὶ ναὶ μὲν οἱ γυναῖκες δὲν τὸν ἀγαποῦν πειά, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἡσυχάζει ἀκόμη. Πτωχὲ γέρο, δὲν ἔχεις μυαλό.

Ἔβλεπε τὸν ἄνδρα της ποῦ ἔρρεγχε, ἕτοιμη νὰ κλάψῃ, ὕστερα τὸν ἐπλησίασε καὶ μὲ ἐλαφρὰ βήματα τὸν ἐφίλησε στὸ ἄσπρο του κεφάλι.

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε ἕτοιμος νὰ φύγῃ μὴ ἔχων νὰ κῇ τίποτε σ' ὅλα αὐτὰ ποῦ ἄκουε τόση ὥρα.

—Φεύγετε; τοῦ εἶπε ἡ γριά.

Στὸ καλὸ καὶ σ' εὐχαριστοῦμε πολύ. Θέλετε νὰ μοῦ ἀφήσετε τὴν διεύθυνσί σας; Ἐὰν αὔριο δὲν εἶναι καλλίτερα θὰ σᾶς φωνάξω.

(Μετάφρασις). ΚΑΙΤΗ ΚΟΥΛΑΠΙΔΟΥ

Ο ΚΑΦΕΣ
ΜΑΡΚΑΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ "ΟΘΩΝ"

Εἶναι ὁ ἀρωματικώτερος, γνησιότερος καὶ γευστικώτερος ὅλων τῶν καφέδων. Ὁ μόνος καφὲς ποῦ εὐχαριστεῖ τοὺς πάντας.

GREEK-ARABIAN COFFEE CO.
350 PEARL STREET, NEW YORK CITY

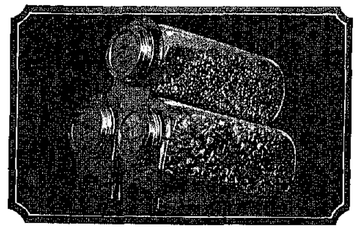

The Large Clusters

ΔΥΝΑΣΘΕ ΝΑ ΠΩΛΗΣΗΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ

ΣΚΛΗΡΑ ΖΑΧΑΡΩΤΑ

ΜΕ ΤΑ BAZA

ARIDOR

Διατηροῦν τὰ σκληρὰ Ζαχαρωτὰ (hard candies) μὲ ὅλους τοὺς καιροὺς στιλπνὰ καὶ ξηρά. Τὸ κάλυμμα κάθε δοχείου ἔχει μιὰ καφοῦλα ἀπὸ ὑγροσκοπικὸ μεταλλικὸ ὅλας. Τοῦτο ἀπορροφᾷ ὅλην τὴν ὑγρασίαν ἀπὸ τὸν ἀέρα τοῦ Βάζου. Ἀποξηραίνει τὰ ὑγρὰ ζαχαρωτὰ ποῦ τίθενται μέσα στὰ Βάζα αὐτά. Προλαμβάνει τὸ χάλασμα τῶν ζαχαρωτῶν καὶ τὰ προφυλάσσει ἀπὸ τὸ τρίψιμο.

Καὶ μὲ τὸν ξηρὸ καὶ ὑγρὸ καιρὸ δύνασθε νὰ πωλήσητε σκληρὰ ζαχαρωτά.

Διότι τὰ βάζα Aridor τὰ διατηροῦν φρέσκα, ξηρὰ καὶ δρεκτικά, ἀκριβῶς ὅπως ἦσαν ὅταν παρελήφθησαν ἀπὸ τὸ Ἐργοστάσιον, Ὁ καιρὸς δὲν δύναται νὰ τὰ ἀλλάξῃ.

Γα Βάζα Aridor ρεκλαμάρουν τόσον ἑλκυστικὰ τὰ ζαχαρωτά, ὥστε ὁ κόσμος σχεδὸν ἀναγκάζεται νὰ τὰ ἀγοράσῃ.

Ἂν δὲν τὰ ἔχετε εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖόν σας, χάνετε χρήματα κάθε ἡμέρα —χρήματα ποῦ πηγαίνουν στοὺς συναγωνιστάς σας.

Συμπληρώσατε καὶ ταχυδρομήσατε σήμερον τὸ κάτωθι δελτίον ἵνα σᾶς δώσωμεν μεγέθη, τιμὰς καὶ ἐκτενεῖς πληροφορίας διὰ τὰ Aridors. Τὰ βάζα αὐτὰ θὰ σᾶς φέρουν ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ, ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑΣ ΠΩΛΗΣΕΙΣ καὶ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΚΕΡΔΗ.

THE ARIDOR COMPANY 689 E. Illinois St., CHICAGO, ILL.

Κύριοι:

Παρακαλεῖσθε ὅπως μοῦ ἀποστείλητε, ἄνευ ὑποχρεώσεώς μου, τὸν κατάλογόν σας τοῦ 1924, ὡς καὶ σχετικὰς πληροφορίας πῶς νὰ αὐξήσω τὰς πωλήσεις τῶν σκληρῶν ζαχαρωτῶν μου (hard candy).

Name .....

Address .....

City ..... State .....

My jobber is .....

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΚΑΘΕ ΤΙ

ΑΠΟ ΤΟ

KAUFMANN'S

"THE BIG STORE"
PITTSBURGH, PA.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΥΜΦΗΝ

Φορέματα κατάλληλα διὰ τὴν περίστασιν, εὐμορφοστολισμένα μὲ ἁπλῆν ἢ ἀτλαξένιαν κρέππαν ἀπὸ ζωρζέττ, ἀπὸ ἀτλάζι ἢ δαντέλλαν. Νυμφικὰ στεφάνια γίνονται κατὰ παραγγελίαν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Ἀπὸ ἁπλοῦν ἢ κομψοτεχνημένον ἀτλάζι, χρυσοποίκιλτα, καὶ πλεῖστα ἄλλα ὑποδήματα, κατάλληλα διὰ τὴν περίπτωσιν. Εὔμορφαι κάλτσες διαφόρων χρωματισμῶν ἀπὸ μετάξι ἢ σιφόν.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΒΡΟΝ

Ἐνδυμασίαι Kuppenheimer, αἱ πλέον ἐκλεκτῆς ποιότητος ἐνδυμασίαι, καὶ ἐπίσης ἐνδυμασίαι Hickey, Freeman, ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ συντηρητικαὶ μαῦραι, κατάλληλοι διὰ τὸν γαμβρόν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Εἶναι ἐξαιρετικῶς θαυμάσια ὑποδήματα, πολὺ κατάλληλα διὰ τὴν περίστασιν.

Πολυτεῖ καὶ ἁπλᾶ μεταξωτὰ ὑποκάμισα, μὲ γραμμές, ἢ ἀπὸ ἁπλοῦν μπρόντκλοθ.

ΔΙΑΜΑΝΤΙΚΑ

Διαμάντια, ἀσημικά, πολυτελῆ ποτήρια καὶ πολλὰ ἄλλα ὡραῖα δῶρα διὰ τὴν νύμφην.

KAUFMANN'S

"THE BIG STORE"
5TH AVE. SMITHFIELD & DIAMOND STS.
PITTSBURGH. PA.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡ. 240,000,000

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΤΩ ΝΟΜΩ 2577 (1921) ΔΡ. 30,000,000 ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΔΡ. 2,850,000,000

ΠΡΟΕΞΟΦΛΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

Συνιστᾶται θερμῶς εἰς τοὺς μετὰ τῆς Τραπέζης συναλλασσομένους ὅπως πρὸς ταχυτέραν διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών των, ἀποφεύγωσι νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὰ διοικοῦντα τὴν Τράπεζαν πρόσωπα καὶ διευθύνωσιν ἀποκλειστικῶς πάσας τὰς ἐπιστολὰς αὐτῶν εἰς τὴν διεύθυνσιν:

NATIONAL BANK OF GREECE, ATHENS-GREECE

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: NATIONBANK.

ΕΥΛΟΓΙΟ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΑΥΞΑΝ ΑΡΙΘ.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς Δραχμὰς καὶ εἰς ξένα νομίσματα (συνάλλαγμα), ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν, ἢ μεθ' ὡρισμένην προθεσμίαν, ἢ διαρκεῖς. Αἱ καταθέσεις εἰς ξένα νομίσματα ἀποδίδονται εἰς τὸ ἴδιον νόμισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινε ἡ κατάθεσις.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ	ΑΤΑΛΑΝΤΗ	ΘΗΒΑΙ	ΚΟΡΙΝΘΟΣ	ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ	ΡΕΘΥΜΝΟΣ
ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Ἀποσήψων)	ΒΑΜΟΣ	ΘΙΡΑ	ΚΟΜΟΤΗΝΗ (Ὑπουργεῖον)	ΜΥΤΙΛΗΝΗ	ΣΕΡΡΑΙ
ΑΙΓΙΝΙΟΝ	ΒΕΡΡΟΙΑ	ΙΘΑΚΗ	ΚΥΘΗΡΑ	ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ	ΣΑΜΟΣ
ΑΙΓΙΟΝ	ΒΟΛΟΣ	ΙΩΑΝΝΙΝΑ	ΚΥΜΗ	ΝΑΥΠΛΙΟΝ	ΣΟΥΦΛΙΟΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ (Δεδεκάγονς).	ΓΡΕΒΕΝΑ	ΚΑΒΑΛΑ	ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ	ΞΑΝΘΗ	ΣΠΑΡΤΗ
ΑΛΜΥΡΟΣ	ΓΥΘΕΙΟΝ	ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ	ΛΑΜΙΑ	ΠΑΖΟΙ	ΣΥΡΟΣ
ΑΜΑΛΙΑΣ	ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ	ΚΑΛΑΜΑΙ	ΛΑΡΙΣΑ	ΠΑΤΡΑΙ	ΤΡΙΚΚΑΛΑ
ΑΜΦΙΣΣΑ	ΔΡΑΜΑ	ΚΑΡΑΓΤΣΑ	ΛΕΒΑΔΕΙΑ	ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	ΤΡΙΠΟΛΙΣ
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ	ΕΔΕΣΣΑ	ΚΑΣΤΟΡΙΑ	ΛΕΥΚΑΣ	ΠΟΡΟΣ	ΦΑΘΡΙΝΑ
ΑΡΤΑ	ΖΑΚΥΝΘΟΣ	ΚΑΤΕΡΙΝΗ	ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ	ΠΡΕΒΕΖΑ	ΧΑΛΚΙΣ
	ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ	ΚΕΡΚΥΡΑ	ΜΕΣΣΗΝΗ	ΠΥΡΓΟΣ	ΧΑΝΙΑ
	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	ΚΟΖΑΝΗ		ΠΥΛΟΣ	ΧΙΟΣ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Δι' ἀποστολὴν χρημάτων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς Ἑλλάδα, ἀπευθυντέον πρὸς τοὺς ἑξῆς ἀνταποκριτὰς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:

National Bank of Commerce	New York	Irving National Bank	New York
American Express Co.	New York	First National Bank	New York
Bankers Trust Co.	New York	First National Bank	Chicago
		First National Bank	Pittsburgh
		First National Bank	Milwaukee
		Canadian Bank of Commerce,	Montreal, Can.

NATIONAL BANK OF GREECE, ATHENS - GREECE

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1893 ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΗΛΙΑΣΚΟΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ
ΔΡ. 95,000,000

ΟΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ
ΔΡ. 1,200,000,000

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:
ΑΓΡΙΝΙΟΝ, ΑΙΓΙΟΝ, ΑΜΦΙΣΣΑ, ΑΡΓΟΣ, ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ, ΒΟΛΟΣ, ΓΥΘΕΙΟΝ, ΔΕΛΦΟΙ, ΑΓΑΣ, ΑΗΜΗΤΣΑΝΑ, ΔΕΛΑΝΑ, ΖΑΚΥΝΘΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΙΩΑΚΙΜ, ΙΩΑΝΝΙΝΑ, ΚΑΒΑΛΑ, ΚΑΛΑΜΑΙ, ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ, ΚΑΡΛΟΒΑΣΙ, ΚΑΣΤΟΡΙΑ, ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου)
ΚΕΡΚΥΡΑ, ΚΙΑΤΟΝ, ΚΟΖΑΝΗ, ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ, ΛΑΜΙΑ, ΛΑΡΙΣΣΑ, ΛΕΒΑΔΕΙΑ, ΛΙΜΝΗ (Εύβοιας), ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΣ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΝΑΥΠΛΑΚΤΟΣ, ΞΑΝΘΗ, ΠΑΤΡΑΙ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΠΟΓΑΣΙΟΣ (Κεφαλλ.), ΠΥΓΓΕΙΟΣ, ΠΕΡΕΝΗΣΙΑ, ΡΕΘΥΜΝΟΣ, ...
ΣΑΜΟΣ (Βαθύ), ΣΠΑΡΤΗ, ΣΥΡΟΣ, ΤΡΙΚΚΑΛΑ, ΤΡΙΠΟΛΙΣ, ΥΔΡΑ, ΧΑΛΚΙΣ, ΧΑΝΙΑ, ΧΙΟΣ, ...
ΕΝ ΑΙΓΑΙΩ: ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, ΚΑΙΡΟΝ, ΠΟΡΤ ΣΑΙΔ
ΕΝ ΚΥΠΡΩ: ΛΕΜΕΣΟΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΩΝ ΗΠΕΙΡΩΝ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Ἐν ὄψει, ἤτοι εἰς πρώτην ζήτησιν .... 3½ %
Μὲ δεκαπενθήμερον προειδοποίησιν ... 4 %
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μηνῶν ..... 4½ %
Ἐπὶ προθεσμίᾳ 1 ἔτους ..... 4½ %
» » 2 ἐτῶν ..... 5 %
» » 5 ἐτῶν ..... 5½ %

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

δέχεται ὁσαδήποτε καταθέσεις ἐν ὄψει καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ εἰς Δολλάρια, Λίρας Ἀγγλίας, Φράγκα Γαλλικὰ καὶ Ἰταλικὰς Λιρέττας, ἀποδοτέας εἰς τὸ ἴδιον νόμισμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἡ κατάθεσις.

ΚΥΡΙΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΝ ΒΟΣΤΩΝΙ

ATHENS BANKERS' CORPORATION

216 STATE STREET BOSTON, MASS.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ, ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑΙ καὶ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑΙ ἐντολαὶ εἰς Δραχμὰς καὶ εἰς Δολλάρια.

SPECIAL CHECKS εἰς Δολλάρια ἐλευθέρας ἀγορᾶς καὶ εἰς Δραχμάς, πληρωτέα εἰς οἱονδήποτε τῶν ἐν Ἑλλάδι Καταστημάτων τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν, ἄνευ προειδοποιήσεως καὶ ἔξοδων.

ΕΠΙΤΑΓΑΙ καὶ ΕΝΤΟΛΑΙ εἰς Δολλάρια, πληρωτέαι ἐν Ἑλλάδι εἰς πάσαν ἀμερικανικὴν νομισμα.

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑ.—ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΡΑΧΜΩΝ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ.—ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΕΩΓΡΑΦΑ.

BANK OF ATHENS

25 PINE ST. ΤΗΛΕΦΩΝΑ JOHN, 1745-6-7-8 NEW YORK